உ

2982

சிவமயம்.

இரத்தினகிரிசார்ந்த

VIII D 78

இரத்தினகிரி என்னும்

திருவாட்போக்கிப்புராணம்

இஃது

கமலைமாநகர வைத்தியநாததேசிகராலியற்றப்பட்டது

திரிசிராமம்

திரு-அ-சிவானந்தநாகர

யோகீசுவரரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சிவாயமலை ஸ்தானீகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

திருச்சி கோட்டை மளிகை கந்தசாமி

புத்திரரும் - சௌந்திரபாண்டியம்பிள்ளை

குமாரருமாகிய நாகரத்தினம் பிள்ளையால்

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

"வாணீபூஷணம்" பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

விரோதிகிருது ஞு சித்திரை மீ

April 1911

விலை ரூபாய் [தபால் செலவு [illegible]

Copy Right Registered

GF
623:38 Vol
E1:2

முகவுரை

ஸ்ரீரும் செல்வமும் வாய்ந்த தேசமாகிய இப்பரதகண்டத்திலே பரமபதியாகிய சிவபெருமான் திருக்கோலங் கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் தலங்கள் ஆயிரத்தெட்டு என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்.

அவைகளில் இப்போது தேவாரப் பதிகங்களை உடையனவாயிருக்கும் தலங்கள் இருநூற்றெழுபத்து நான்கு. இத்தலங்களில் சோழநாட்டில் நூற்றுத்தொண்ணூறும் ஈழநாட்டில் இரண்டும் பாண்டிநாட்டில் பதினான்கும் சேரநாடாகிய மலைநாட்டில் ஒன்றும் கொங்குநாட்டில் ஏழும், மத்தியநாடாகிய நடுநாட்டில் இருபத்திரண்டும், தொண்டைநாட்டில் முப்பத்திரண்டும் துளுவநாட்டில் ஒன்றும், வடநாட்டில் ஐந்தும் உள்ளன. சோழநாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றான திருவாட்போக்கி ஸ்தலம் புண்ணியநதியாகிய காவிரிநதியின் தென்கரையிலுள்ளது. இரத்னகிரி, மாணிக்கமலை, ஐயர்மலை, சிவாயமலை என்று வழங்கப்படும் திருவாட்போக்கி ஸ்தலபுராணமானது ஆதியில் சூதமுனிவரால் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இயற்றப்பட்டது. பிறகு இதனைச் செந்தமிழ் நூலாகத் திரு-வைத்தியநாததேசிகர் செய்தனர். அப்பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து எடுத்து எழுதி இத்தச சிவாயமலை தேவஸ்தான ஸ்தானீகரான ஜனம் முத்துச்சாமிபிள்ளை குமாரர் வீரப்பிள்ளை அவர்களும், ஸ்தல அன்பரான கண்டம் குளுவஞ்செட்டியார் குமாரர் நம்மன்னஞ் செட்டியாரும் சுருக்கமாக விருத்த இந்நூலை ஆசிரியர் வரலாற்றில் சொல்லியவர்களைக் கொண்டு விரிவாகச் செய்து வைத்திருந்தனர். இப்படி இருக்கும் பிரதியும் கோயிலுடைய ஸ்தலவாசிகளும் [illegible] [illegible] சொல்லப்பட்ட [illegible] [illegible] "[illegible] பொருளில் [illegible]" [illegible]

பெற்று சுரும்பார்குழலம்மையார் சமேதரான இரத்தினகிரீசுவரர் உடனுறைந்திருமலை நாளுக்கு நாள் சௌக்கியத்தை யடைந்துவருகிறோம். முன்கூறிய இருவரும் இப்புராணத்தை எல்லோரும் வாசித்து வீடுபேறடைய உய்யும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த விரும்பி அவர்களிடமிருந்த அவ்வேட்டுப் பிரதியைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வளவு அன்புடனிருந்த இருவரும் புராணத்தை அச்சிட்டுப் பார்ப்பதற்கு முன்னமே தேகவியோகமடைந்து விட்டதைப்பற்றி விசனிக்கிறோம். இப்புராணம் ஏட்டுப் பிரதியாய் இருந்து அழிந்துபோய் விடாமல் எப்படியாவது அச்சாகி வெளி வரவேண்டுமென்று கவலையுற்றிருந்த இம்மலை ஸ்தானிகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் இத்தல அன்பரான கு. தம்பண்ணன் செட்டியாருக்கும் டிஷ்டியார் அவர் சத்தியார்க்கும் என் வந்தனமளிக்கின்றேன். தவிர சென்னைப்பட்டணத்திலிருந்து, இத்தல புராணம் அச்சிடும் விஷயத்திலும் வசனச் சுருக்கம் எழுதுவதிலும் விரோதிகிருது வருஷ சித்திரைமீ ரதோற்சவத்திற்குள்ளாக புராணம் அச்சாகி வெளி வரும் பொருட்டும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உழைத்த அன்பரை திரு-அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரவர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வமான சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் அளிக்கின்றேன்.

இப்புராணம் அச்சிறகுக் கொடுத்தது சிறிது காலம் ஆனபடியாலும் அவசரமாக அச்சிடவேண்டி வந்ததாலும் சிலபிழைகள் இருக்கலாம். அவைகளை கண்போர் தயை கூர்ந்து எனக்குத் தெரிவித்தால் மறுபதிப்பில் அவைகளைக் களைந்துவிடலாகும். இப்புத்தகத்தில் என்ன குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவைகளை யெல்லாம் பாராட்டாது பொறுமையே கொள்ளும்படி கற்றறிந்த பெரியோர்களை வணக்கமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்புராணத்தை வாசிக்கத் தொடங்குமுன்னமே சிவாயமலையாகிய இரத்தினகிரியைத் தரிசித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இத்துடன் அம்மலைப்படம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம்

சிவாயமலை
விரோதிகிருது வருஷ } ச. நாகரத்தினம் பிள்ளை.
சித்திரைமீ ௵

நூலாசிரியர்வரலாறு.

இப்பரதகண்டத்தில் காவிரிநதிக்குத் தென்புறமாயுள்ள இரத்தினகிரிமலையின் இரத்தினகிரீசுவரரின் திருவாட்போக்கிப் புராணமானது, ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது இத் தலத்திலுள்ள ஆதிசைவர் ஸ்தானீகர் அன்பர்கள் வேண்டுகோளின்படி திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் இத்தலத்தின் மகிமை முதலிய பிரபாவங்களை எளிதில் அறியும் பொருட்டுச் செந்தமிழ்ப் பாடலாகச் செய்தனர் யாது காரணத்தினாலோ, பாயிரத்தில் வயிரப்பெருமாள் ஆரியராசன் சிற்றுயனார் இவர்களைக் கூறப்பட்டிருந்தும் திருவாட்போக்கிச் சருக்கத்துடன் புராணத்தை முடித்து வாழியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தலத்திலுள்ள சில கற்றோர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி விரிவாக ஆரியராசன் சிற்றுயனார் சருக்கம் கடம்பர்கோவில் திருவாவடுதுறை ராமலிங்கத்தம்பிரான் அவர்களாலும் வயிரப்பெருமாள் சருக்கம் சைவசிரோமணியாகிய முத்துசாமி சுவாமி யென்னும் திருப்புகழ் குகனடிமையாலும் ஆண்டவன் அனுக்கிரகத்தால் செய்யப்பட்டன. பெண்ணிப்பாறைச் சருக்கம் திரிசிரபுரம் பிரமஸ்ரீ திரு. அ. சிவானந்த சாகர யோகீசுவரரவர்களால் செய்யப்பட்டது. புராணகதைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அலங்கார வரகவி திரு. அ. சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் வசனரூபமாக எழுதப்பட்ட வசனச் சருக்கங்களும் இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாட்போக்கித் தேவாரம்.

திருநாவுக்கரசு நாயனாருளிச்செய்தது.

திருக்குறுந்தொகை.

௧

திருச்சிற்றம்பலம்.

காலபாசம்பிடித்தெழுதூதுவர்
பாலகர்விருத்தர்பழையாரென
ஞாலநீழலமர்ந்தவாட்போக்கியா
சீலமார்ந்தவர்செம்மையுணிற்பரே.

விடுத்ததூதுவர்வந்துவினைக்குழிப்
படுத்தபோதுபயனில்லைபாவிகா
ளடுத்தவின்னரங்கேட்கும்வாட்போக்கியை
யெடுத்துமேத்தியும்பின்புறுமின்களே.

வந்திவ்வாறுவளைத்தெழுதூதுவ
ருந்திபோடிநரகத்திடாமுன
மந்தியின்னொளிதாங்கும்வாட்போக்கியார்
சிந்தியாவெழுவார்வினைதீர்ப்பரே.

கூற்றம்வந்துகுமைத்திடும்போதினாற்
றேற்றம்வந்துதெளிவுறலாகுமே
யாற்றவும்மருள்செய்யும்வாட்போக்கியா
லேற்றுமின்விளக்கையிருணீங்கவே.

மாறுகொண்டுவளைத்தெழுதூதுவர்
வேறுவேறுபடுப்பதன்முன்னமே
யாறுசெஞ்சடைவைத்தவாட்போக்கியார்க்
கூறியூறியுருகுமென்னுள்ளமே.

கானமோடிக்கடித்தெழுந்துவர்
தானமோடுதலைபிடியாமுன்ன
மானஞ்சாடியுகந்தவாட்போக்கியா
ரூனமில்லவர்க்குண்மையினிற்பரே.

பார்த்துப்பாசம்பிடித்தெழுந்துவர்
கூர்த்தவேலாறகுமைப்பதன்முன்னமே
யார்த்தகங்கையடக்கும்வாட்போக்கியா
கீர்த்திமைகளகிளைநதுரைமின்களே.

நாடிவந்துநமன்றமா விலலிருட்
கூடிவநதுகுமைபபதன்முனனமே
யாடல்பாடலுகநதவாட்போக்கிலை
வாடியேததநமவாட்டநதவிருமே.

கட்டறுததுக்கடிதெழுந்துவா
பொட்டறுக்கிப்புறபபடாமுன்னமே
யட்டமாமலர்சூடும்வாட்போககியார்க
கிட்டமாகியிணையடியேததுமே.

இரக்கமுன்னறியாதெழுந்துவா
பரக்கழிநதவர்பறறுதன்முனனமே
யரக்கனுக்கருள்செய்தவாடபோககியா
கரப்பதுகைரபபாரவாதகைகட்கே.

திருசசிற்றமபலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - இரத்தினகிரிநாதா

தேவிதிருநாமம் - சுரும்பாாகுழலி.

இரத்னகிரி.

திருப்புகழ்.

கபலைச் சருவிப் பிணையொத் தலர்பொற்
கமலத் திபல்மைக் — கணிறுலை
கடிமொய்ப புபலைக் கருதிக் கறுவிக்
கதிர்விட் டெழுமைக் — குழலாலே
நபபொற கலசத் தினைவெற பிணையிக்
குளநற் பெருசெப் — பிணையாலே,
நலமற றறிவற றுணர்வற் றனனற்
கதியெயபபடிபெற — றிடுவேனை
புபலுற றியல்மைக் கடலிற புகுகொக
கறமுற சாமுப்த் — தமிழோடும்
பொருதிட டமராக குறதுக கழுமவிட்
டொழியப புகழபெற — றிடுவோனே
செயசித் திரமுத் தமிழ்ற் பவநற
செபமுற பொருளுற — றருள்வாழ்வே
சிவதைப் பதிரத் தினவெற பதனிற
றிகழமெய்க் குமரப — பெருமாளே

பத்தியால் யானுனைப் — பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப் — புகழ்பாடி
முத்தனாமாறெனைப் — பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற் — கருள்வாயே
உத்தமா தானசற் — குணர் நேயா
ஒப்பிலாமாமணிக் — கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத் — திநிபாதா
வெற்றிவேலாயுதப — பெருமாளே

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாடபோக்கிப்புராண வசனச்சுருக்கம்.

—— (o) ——

நைமிசச் சருக்கம்.

பூலோகத்திலுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் மிக்க சிறந்ததும் தவம் புரிவதற்குரியதுமான நைமிசவனத்தில் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் தவத்திலும் சிறந்தவர்களான பலமுனிவர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முன்னொருகாலத்தில் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப் புண்ணியவனத்திற்குத் தபோதனராகிய சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினார். முனிபுங்கவராகிய அவரைக் கண்டதும் அவர்களெல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனமுதலியன செய்து ஆசனமிட்டு அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். சூதமுனிவர் ஆசனத்தமர்ந்ததும், அவரை நோக்கி, "வாதராயண மகாமுனிவருடைய பரிபூரண கிருபையைப் பெற்ற சூதமுனிவரே! பரமகருணாநிதியாகிய மங்கைபங்கரான இனிதமர்ந்தருள்புரியும் வாடபோக்கி மான்மியத்தையும் அப்பதியில் சிவபிரானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்களையும் அங்குள்ள தீர்த்த மகிமையையும் கிருபைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென" சௌனகர் முதலிய முனிவர்களனைவரும் வேண்டிக்கொண்டனர்.

அதைச் செவியுற்ற சூதமுனிவர், பிரமம் முதலாகிய பதினெட்டுப் புராணங்களுள் சைவமென்ற புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தத் தலமகிமையைச் சொல்லவான் கருதி, தமது திருக்கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து அகிலலோக சரண்யனாகிய முக்கட்பெருமானைத் திருவுளத்தில் தியானித்து முனிவர்களைப் பார்த்து, "முனிவர்களே! இதுவரையில் யான்கூறிய புராணங்களிலும் இப்பொழுது இந்தப் புராணத்தைக் கூற நேர்ந்தது என்னது பூர்வபுண்ணியமேயாம். அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் பெருமை என்

னால் சொல்லிமுடிவதன்று. ஆயினும் அறிந்தவாறு சொல்லுகிறேன்.

இந்தத் தலமான்மியம் மிகவும் விசேடமானது. முன்னம் ஜகதீசன் மூவுலகத்தையுமீன்ற உமாதேவியாரோடு வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருந்தார். அவரிருவருக்கும் நடுவில் ஆறுமுகக் கடவுள் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது வேலாயுதக்கடவுள் தனது தாதையின் திருமுகநோக்கி ஆழி சூழ்ந்த இந்தப் புவியில் நீ விரும்பி வாசஞ்செய்யும் தலங்களுள் சிரேஷ்டமானது எதுவென்று வினவ, உமாபதியானவர் குமாரனுடைய மழலைமொழி கேட்டு மனமிக மகிழ்ந்து "அப்பா! இது பரம இரகசியம். ஆயினும் கூறுகிறேன், காவிரிநதியின் தென்கரையில் மாணிக்கமலை யென ஒன்றிருக்கிறது. அந்த மலையில் தான் நாம் அகமகிழ்ச்சியுடன் வசிப்பது" என்று கூறி, அதன் பெருமையையுங் கூறினார். குமரவேள் அதனைக்கேட்டு மிகமகிழ்ச்சியடைந்து தாம் கேட்டவாறே நந்திதேவருக்கு நவின்றார். நந்தியம்பெருமான் சனற்குமாரருக்குச் சொன்னார். சனற்குமாரர் வியாத முனிவருக்குரைத்தார். அவரிடம் நான் கேட்டுணர்ந்தேன். அதன்படியே இப்பொழுது உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இதைக் கேட்பவரும் எழுதுவோரும் எழுதுவிப்போரும் பிறருக்குரைப்போரும் அந்தப் பரம்பொருளினது அருளினால் மூவுலகத்தையும் ஆண்டு சுகபோகங்களை யனுபவித்துப் பிறகு இந்திரபதவியையும் பெறுவார்கள் என்று கூறுவாராயினர்.

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

உ

முன்னம் பிரமகற்பத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று அப்பொழுது வாயுதேவனால் மேருமலையினின்றும் ஐந்து சிகரங்கள் பெயர்த்தெறியப்பட்டு அவ்வைந்தும் ஐந்து சிவஸ்தலங்களாயின. பாண்டியவள நாட்டில் நீலாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது அத்தலத்தில் ஓர் வில்வமரமொன்றுண்டு அதன் கீழெழுந்தருளிய பரமசிவனுக்கு ஈசான திசையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மூன்று யோசனை உயரமுள்ளது. காவேரிநதியின் மேல் கரையில் சுவேதாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. இது பூமியினுள்ளே அமிழ்ந்திருக்கிறது அப்படியும் அதன் மகிமை யாவருக்கும் அதிசயிக்கத்தக்கது இங்கு தேவதீர்த்தமும் வன்னி விருக்ஷமுமிருக்கின்றன இந்தச் சுவேதமலைக்கு மூன்று யோசனை தூரத்திற்கப்பால் காவேரி நதியின் தென்கரையில் அரையோசனை தூரத்தில் மாணிக்கமலையிருக்கிறது இதை இரத்தினகிரியென்று சொல்வார்கள் இந்த திவ்யஸ்தலத்தில் ஓர் வேப்பமரமிருக்கிறது இதன் பெருமை அளவுகடந்தது இந்திரனுக்கு நேர்ந்த சாபம் அதனாலேயே நீங்கிற்று காவேரிக்கு வடகரையில் மரகதாசலமென்றொன்றிருக்கிறது. அந்த நதிக்கரையில் குண்டலாசலத்தொடாயில் வன்னிகாப்பமென்றொன்றிருக்கிறது. இதை நினைத்தளவில் சகலபாபமும் ஒழியும். இவைகளுள் மாணிக்கமலையென்பதே மேலானது. இந்த மாணிக்கமலையிலுள்ள வேம்பின் கீழிருந்து பஞ்சாக்கரமோதிப் பரமபொருளைத் தியானிப்பின் பேரின்ப வீட்டை அடைவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளின் வேண்டுகோளின்படி சூதமுனிவர் கூறுகிறார். மாணிக்கமலை பதினாறு யோசனை உயரமும் மூன்று யோசனை அகலமும் உள்ளது. இது விழுந்த வேகத்தில் பூமியில் அழுந்தியிருக்கின்றது. அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானுக்கு இரத்தினலிங்கமென்பது பெயர். இந்த மலையைக் கண்ணிற் கண்டாலும் கேட்டாலும் பாதத்துச் சிரங்குவித்து வணங்கினும் பரகதியையளிக்கும். இதைச் சுற்றிலும் எட்டுத் திசைகளிலும் எட்டுத் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. இவைகளன்றி அக்கினி திக்கில் பஞ்சாக்கர தீர்த்தமிருக்கிறது. தெய்வதீர்த்தமென்றும் ஒன்றிருக்கிறது. இம்மலையில், இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்து ஆகாராதிகளை யொழித்து வாயுபக்ஷணம் செய்யும் முனிவர்கள் பலரிருந்து தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் சிகரங்களில் இரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. பஞ்சாக்கரமே அம்மலையின் வடிவமாகும். அருமறையின் பொருளாகிய பரமசிவனே கருணையுடன் இலிங்க வடிவமாய் இம்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறார். பலகோடி பிறவிகளிலும் புண்ணியஞ் செய்தவர்களேயன்றி மற்றவர்களுக்கு இம்மலையின் காட்சி கிடைப்பதரிது. இத்தலத்திலெழுந்தருளி நறும்பார்குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசரையும் வணங்கி இங்குள்ள வேம்பை வலம்வந்தவர்க்குச் சகல பாபங்களும் ஒழிந்து நித்தியானந்த வாழ்வுண்டாகும். இங்கு பஞ்சாக்கர ஜபம் செய்பவர் ஒன்றுக்குக் கோடி மடங்கதிகமான பலனைப் பெறுவார்கள்.

இங்குள்ள குளம், வாவி இவைகளை வெட்டுவித்தவர்கள் இந்த உலகத்தைப் பலகாலமும் புரந்து கடைசியில் ஈசனை யடைவார்கள். இங்கு நந்தவனம் உண்டாக்கி, பார்ப்பனர்க்கு மனை பல வகுத்தவர்கள் சொர்க்க லோகத்தையுமாள்வார்கள். இந்தத் தலத்திலிருந்து தானம் செய்தவர்கள் மார்க்கண்டனைப்போல நீடூழி வாழ

வர்கள். ராஜ துரோகம் குருதுரோகம், பிராமண துரோகம் முதலியவைகளைச் செய்தவர், சொர்ணத்தைக் களவாடியவர், கருவினைச் சிதைத்தோர், அறிவில்லாதவர், கட்குடிப்பவர், முதலியவர்களும் முன்னவனுடைய நூலை நிந்தனை செய்தவர், அன்னம், தாரம், மகவு, அறம், தீம்புனல் இவைகளை விற்றிடுவோர், கோட் சொல்பவர், பொய் கூறுகிறவர், பிறமனை விழைவோர், பிறர் பொருள் கவர்பவர், செய்ந்நன்றி கொன்றவர்கள், கணவனுக்குத் தீங்கிழைத்த மாதர்கள், பதிவிரதைகளை யிகழ்ந்தீயோர், கடல் கடந்து சென்று வாணிபம் செய்யும் அந்தணர், கொலைபுரிவோர், குருவின் பத்தினியை விரும்பியதீயோர், தாய் தந்தையரை இகழ்ந்தவர், யாசகர்க்குப் பொருளீயாதவர், தெய்வ நிந்தனை செய்வோர், முதலியவர்களும் இந்தச் சைலத்தைக் கண்ணால் கண்டால் அவர்கள் செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள் இம்மலையை வலஞ் செய்தவர், காவேரிநதி நீரால் பரமசிவனுக் கபிடேகம் செய்தவர், திருவிழா நடத்தியவர், வாகனம், தேர்கள், விமானங்கள் இவைகளைப் புனித்தவர், குடை, மணி ஆலவட்டம், தோரணம், கொடி முதலியன செய்வித்தவர், களவின் மேற் கொண்டாயினும் கணிகையர் நிமித்தமாயினும் பொருள் பெற்றும் பொருட்டேனும் ஒருபகல் இக்கலத்திலிருந்தவர் இவர்கள் யாவரும் நற்கதியடைந்து சுகம் பெறுவார்கள் இந்தச் சருக்கத்தைப் படித்தவர், படிக்கப் பிறர் கேட்கும்படி செய்வோர் முதல் யாவரும் மேலான வாழ்வை யடைவார்கள்

வாயுபூசித்த சருக்கம்.

முன்னம் வாயுதேவன் ஆதிசேடனுடன் அமராபுரிந்து மேருமலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்த குற்றத்தை ஒழித்துக்

கொள்ளும்பொருட்டு உமாபதியாகிய பரமசிவனைச் சரண மடைந்து அவரது கட்டளைப்படி வாடபோகத்தை யடைந்து, அதன் கீழ்பால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, அந்தப் புனலால் கங்கைசூடிய ஈசனுக் கபிடேகஞ்செய்து, அந்த மாணிக்கமலையை வலமவந்து எமதிறைவனை அன்பொடு வணங்கிப் பலவிதமாகவும் துதித்தான். பிறகு இமயவல்லிதன் திருவடி மலரைப் பணிந்து விநாயகர், குமாரக்கடவுள் இவர்களையுந் தரிசித்து, அந்த மலையிலே பலநாள் வசித்து அருந்தவம் புரிந்து வந்தான். இப்படித் தவம்புரியும் வாயு தேவனுக்கு முன் எமதிறைவன் காள்கண்ட திரிநேத்திர தாரியாக ரிஷபவாகனத்தின் மேல் தோன்றினார். அவரைக் கண்டதும் வாயுதேவன் தன் இருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு கண்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பம் சொரியநின்று, கங்கதரனே சரணம், கருணாநிதியே சரணம் எனத்துதித்து, "என் ஐயனே! உமது திருவடியை ஒருபோதும் மறவேன், என் குற்றத்தைப் பொறுத்து எனக்கு நற்கதி யளிக்கவேண்டும்" என்று தோத்திரம் செய்தான். ஈசன் மனமிரங்கி, "உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள்" என்றனர். வாயுதேவன் "ஈசா! நான் மேருமலையைப் பெயர்த்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். ஈசன், அவன் கேட்டபடி அவ்வரத்தைத்தந்து, "எமது ஆணையால், உலகெங்கும் வியாபித்து ஒவ்வோர் சரீரத்திலும் சென்று பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயனென்னும் பத்துப் பெயரோடு அவ்வச் சரீரங்கட்கு உபகாரங்களைச் செய்துவரக் கடவாய்" என்று கட்டளையிட்டருளினார். அவ்விதமே வாயுதேவன் பத்துருவமடைந்து மேதினியைப் புரந்து வாழ்கின்றான்.

இச்சரித்திரத்தைப் படிப்போர் எவ்வகைப்பட்ட குற்றங்களைச் செய்திருப்பினும் சிவபிரான் அவற்றைப் பொறுத்தருள

வார். வாயுதேவன். பூசித்தது ஐப்பசி பூரணை யாகையால் அன்றையதினம் வாயு தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மகா பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள்.

ஆதிசேடன் பூசித்த சருக்கம்.

வாயுதேவன் வாட்போகித்தலத்தி லெழுந்தருளியிரா நின்ற ஈசனைத் தரிசித்து சிவத் துரோக பாவத்தை நீக்கிக் கொண்டதை நாரதமாகா முனிவர் ஆதி சேடனுக்குச் சொன்னார். ஆதி சேடன் அதை யறிந்ததும் உடனே நாக லோகத்திலிருந்து பூலோகத்தை யடைந்து கோகர்ணம், சங்குகர்ணம், பிரபாசம், மந்தாசலம், பிரமபுரி, அனந்தசயிலம், சோமேசுவரம், காமேசுவரம், சுசீந்திரம் முதலிய பல தலங்களுக்கும் சென்று பரமசிவனைத் தரிசித்துக் கடைசியில் வாட்போகிக்கு வந்து இங்கு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த அத்திரி, பரத்துவாசர் முதலிய ரிஷிகளைத் தரிசித்து அவர்களை வணங்கி, பிராமண வேடந்தாங்கி ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ் செய்து நந்தவனத்திலிருந்து புஷ்ப மெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்துட் புகுந்து துவாரபாலகர்களை நமஸ்கரித்து விக்கினேசுவரர் முதல் எல்லோரையும் விதிப்படி பூசித்து, அங்கு தென்மேற்கு மூலையில் தாபிக்கப்பட்டுள்ள தீர்த்தத்தில் நூற்றெட்டுக்குட மெடுத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கபிடேகம் செய்து அர்ச்சனை நிவேதனம் முதலியனவும் அன்போடு புரிந்து மும்முறை வலம்வந்து வணங்கி யெழுந்து கைகளைச் சிரமேற் கூப்பி "அடியார்க்கடியனே! அற்புதானந்த ஜோதியே!

கரியுரிவையைப் போர்வையாகக் கொண்ட கடவுளே! காளகண்டனே! சரணம் சரணம்" என்று பன்முறை துதிசெய்து "பரம பொருளே! மேருமலைச் சிகரங்கள் பல என்னால் அசைக்கப்பட்டன. அக் குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வணங்கி நின்றான். கருணைப்பெருங்கடலாகிய ஈசன் அவனுக்கிரங்கி அவன் முன் தோன்றி "உனது குற்றத்தை நீக்கி யருளினோம். நீ பரிசுத்தனாய் விட்டாய், உன்னிருப்பிடம் சென்று சுகமாயிரு" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி லிங்கத்துள் மறைந்தனர்.

பிறகு ஆதிசேடன் ஈசனது கருணையை நினைந்து ஆநந்த பரவசனாகிச் சுரும்பார் குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசனையும் வணங்கி அத்திருப்பதியின் மகிமையை யாவரும் அறியும்படி தானம் செய்துகொண்டு தன்னிருப்பிடமாகிய நாகலோகம் சென்றான்.

இந்திரன் சாபவிமோசனச் சருக்கம்.

தேவேந்திரன் கௌதமருடைய பத்தினியைப் புணர்ந்து அவரால் சபிக்கப்பட்டான். அந்தச் சாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தன்னுடைய குருவின் கட்டளைப்படி பூலோகத்தை யடைந்து அநேக சிவக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டுவந்து கடைசியாக மாணிக்கமலையைக் கண்டான். கண்டவுடன் இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, பிறகு

காவேரி நதிக்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ் செய்து பக்தி புடனமாணிக்க மலைக்கேகி, அதனை மூன்றுமுறை வலம் வந்து அதன் மேலேறி, ஈசன் சந்நிதியில் நின்று வணங்கி, அம் மலையிலேயே தன் வச்சிராயுதத்தால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதிலிருந்து தீர்த்த மெடுத்து ஈசனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பூசித்து வந்தான்.

இம்மாதிரி ஒரு பருவம் வரையில் இந்திரன் அத்தலத்தி லிருந்து இறைவனைப் பூசித்துத் தியானத்திலிருந்து வந்தான். பிறகு ஈசன் அவனுக்கிரங்கி, பார்வதி தேவியாரோடு விடப வாகனத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளினார். தனக்கு முன் தோன்றி நின்ற இறைவனையும் அம்மையாரையும் பணிந்து, “என் ஐயனே சரணம்” ஈசனே சரணம்” என்னை யாள்பவனே சரணம்” கருணாகரனே சரணம்”” என்று துதித்து, என்னைப் புரந்தருளவேண்டுமென் வேண்டினன். பரமசிவன் “உன் பூசை யாலும் உன் தியானத்தாலும் நீ செய்த மெய் யன்பினாலும் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. உனக்கு வேண்டும் வரமென்ன” என்றார். இந்திரன் இது கேட்டதும் தான் கிருதார்த்தனானதாக நினைத்து, “பரமதயாநிதியே! தபோதனரா கிய கௌதமரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்கவேண்டு” மென்று பிரார்த்தித்தான். பரமசிவன், “என்பால் அன்பு பூண்ட அந்தணனால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்குதலரிது. ஆயினும் நீ என்னிடத்துக் கொண்ட பக்தியினால் உன் மேனி யெங்கும் காணப்படும் ஆயிரம் யோனிகளும் ஆயிரங் கண்களா கக் காணும் வரமளித்தோம். நீ இனி உன் பதியையடைந்து சுகமா யிரு” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்திரன் இவ்வரத் தைக்கேட்டு மிகவும் ஆனந்தமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து பல படியாகவும் துதித்து, “அடியார்க்கடியனே! நான் செய்த துதியைப் படித்துத் துதித்தவர்க்கு நின் கருணையுண்டாக வேண்டு” மென்றும் வேண்ட, இறைவன் “அங்ஙனமே ஆகுக”

எனக்கூறி ஜோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பிறகு இந்தி
ரன் தன் பதியடைந்து ஈசனது திருவடி மறவாதிருந்து வந்
தான்.

இந்திரன் சாபந்தீர்ந்த இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்
தோரும், எழுதினோரும், அளவில்லாத காலம் உலகத்தைப்
புரந்து பிறகு சந்திரமௌலியி னுடைய பாதபங்கய நீழல்
சேர்வார் இதில் ஐயமில்லையென்றறிக.

இடிபூசித்த சருக்கம்

பிறகு முனிவர்கள் சூதமுனிவரைப் பார்த்து, "முனிவர்
பெருமானே! இத்தலத்தினில் சூரிய பகவானானவர் பூசை புரிந்த
தன் காரணத்தைக் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர், "முனிவர்காள்! உத்பாசலத்தின் சமீபத்தில் மந்
தேகமென்னும் ஓர் தீவிருக்கின்றது. அதில் கொடிய அரக்கர்கள்
அநேகர் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் மிகுந்த தவ வலிமை பெற்ற
வர்கள். அவர்களை எவர்களாலும் வெல்லவரிது. அந்த அரக்கர்
கள் சூரியனோடு அடிக்கடி அமர் செய்வது வழக்கம். ஓர் சமயம்
அவர்களை எதிர்த்து அமர்புரிய ஆற்றாதவனான சூரியன் புறங்
காட்டி யோடினன். அவனைக் கண்ட தேவர்கள் "சூரியனே!
ஏன் இவர்களுக்குப் பயந்து ஓடவேண்டும். இவர்களை வெல்ல ஓர்
உபாயமிருக்கிறது. அதாவது சமபூத்தி பக்கத்திலே காவேரிநதியின்
தென்கரையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மேருமலையிலிருந்து
விழுந்த சிகரங்களுள் ஒன்று. மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதன்
மேலுள்ள லிங்கத்திற்கு இரத்தினலிங்கமென்பது பெயர். இது எல்லா
லிங்கத்தினும் மேலானது. நீ அங்கு சென்று அந்த இரத்தினலிங்
கத்தைப் பூசிப்பாயேயாகில் அரக்கர்களை வெல்லுதற்குரிய ஆற்ற

உண்டாகும்" எனக் கூச்சலிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட ஆதித்தன் நாம் அங்கு எவ்வாறு சென்று பூசிப்பதென யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருளி "நீ கவலையுறேல், உனது சகோதரனாகிய இடியைப் பறைத்து அம்மலைக்கேகக் கட்டளையிடுவாயாக" என்றார். பிறகு சூரியன் மனமுவந்து இடியைத் தன் மனத்தில் எண்ணினன். உடனே இடியானவன் உலக முழுதும் நடுங்கத்தக்க பெருஞ் சத்தமிட்டுக் கொண்டு சூரியன் முன்பு வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் சூரியன் அவனிடத்தில் தன் குறைகளைக் கூறி, "என் சகோதரனே! நீ இரத்தினகிரிக்குச் சென்று ஈசனைப் பூசித்து உலகமுய்யும்படி அங்கு ஓர் தீர்த்தமும் ஸ்தாபிக்கக் கடவாய்" எனவும், இடி உடனே அவ்விடம் விட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டு இரத்தினகிரியையடைந்து அங்கொரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பரமசிவனையும் உமாதேவியாரையும் பூசித்தான். ஈசன் அவனது பூசைக்குக் காட்சி தந்து சூரியனுக்கு அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலைக் கொடுத்தார். அந்த வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட இடியானவன் சூரியனிடம் வந்து நடந்த வரலாற்றைக் கூறினான். ஈசனுடைய கருணையை நினைந்து ஆனந்தமடைந்தான் ஆதித்தன். அன்று முதல் அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலுடையவனாகிச் சண்டையில் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்தான்.

அந்தத் தீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் போக்கக் கூடியது. சரீர ரோகமு முண்டாகாது. சூரியன் தன் கிரணங்களால் அத்தீர்த்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறான். வருடந்தோறும் சூரியன் மேடராசியிலிருக்கும்போது வருகின்ற பௌர்ணமியில் சூரியன் இரத்தினகிரீசனைப் பூசிக்கின்றான். இது பிரமாண்ட முள்ள வரையில் நடக்கும். இரத்தினசைலேசுரருடைய பூசையின் மகிமையை என்னாலெடுத்துச் சொல்லுதலரிது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒரு குடம் எடுத்து இரத்தினலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யினும் புத்திரர்களையடைந்து நெடுங்காலம் எல்லாச் சுகங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்து ஈசனது திருவடி நிழலை இறுதியிலடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இச்சரித்திரத்தைச் செவியால் ஒருமுறை கேட்பாரு

யின் அப்பொழுதே அவனது பாபங்களொழியும்; ஈசனது திருவருள் கிடைக்கும் என்று கூறி மேலே கூறுகிறார்.

அகத்தியர் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

முன்னொருசமயம் அகத்திய முனிவர் இமயகிரியின் வடபாரிசத்திலிருக்கும் புட்பபத்திரா நதிக்கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அங்கு நாரத மகாமுனிவர் வந்து, அகத்தியரை நோக்கி, "நாமிருவரும் யாத்திரை செய்து வருவோம், வாருங்கள்" என்றழைக்க, அகத்தியர் அதற்குச் சம்மதித்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு இருவருமாகக் காஷ்மீரம், பிரபாசம், விலவாரணியம், கேதாரம், காசி, பிரயாகை, அவந்தி, கோமதி முதலிய பல திருப்பதிகளைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தனர். இப்படி மெய்யன்புடன் ஈசனினிதமர்ந்துறையும் தலங்கள் தோறும் சென்று தரிசித்து வருகையில் விந்திய பருவதத்தினருகே ஓர் பிரேதத்தைக் கண்டார்கள். கண்டவளவில், அகத்தியர் அப்பிரேதத்தைக் கரையேற்றுவான் கருதி, மிகுந்த கருணைகொண்டு இதன்பாவத்தை யொழிக்கத்தக்க தலம் பல வணங்கி வருவேனென்ன, நாரதமுனிவர் அவரை விட்டுப் பிரிந்து வேறொரு திசையை நோக்கி நடந்தார்.

பிறகு அகத்திய முனிவர், காவேரி நதிக்கரையிலுள்ள கடம்பவனத்திற்குச் சென்று, அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கடம்பவனநாதரைத் தரிசித்து பின் காவேரி நதியிலிருந்து தமது குண்டிகையில் நீரெடுத்துப் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தினால் அபிமந்திரணஞ் செய்து அந்த நீரோடு பிரேத மிருக்குமிடஞ் சென்று அதன் மேல் புரோக்ஷித்தார். உடனே அந்தப் பிரேதம் கடம்பவனேசுவரர் கருணையாலும், காவேரி நதியின் சிறப்பாலும் கும்ப முனி

வரத்து தவ மகிமையாலும் திவ்ய சரீரம் பெற்று திவ்விய விமா
னத்திலேறி கைலாயமாம் கிரியை யடைந்தது. அந்தத் திருத்தல
மானம்பம் அளவிடற் கரிது. காவேரி நதியின் மகிமையும் மகா
விசேஷமானது.

பிறகு அகத்திய முனிவர் வடக்கு நோக்கிச் சென்று அநேக
தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் கடம்பவனமடைந்து
ஈசனைப் பணிந்து மலர்கொண்டு பக்தியோடு பூசனை செய்தார்.
மறுநாள் சூரியோதய காலத்தில் கருணைக் கடலாகிய மங்கைபங்
காளன் அகத்தியருக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு இடப
வாகனத்தின் மீது காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாக உமா
தேவியாரோடு காட்சி தந்தருளினர். அதுகண்ட அகத்தியர் அடி
யற்ற மரம்போல தரையில் வீழ்ந்து தண்டனிட்டுப் பிறகு எழுந்து
துதிசெய்து சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்று ஆனந்த
மடைந்து அத்தலத்திற்கு உதயபுரியெனவும் நாமமிட்டு அங்
கிருந்து மாணிக்கமலைக்கு எழுந்தருளினர்

இங்கு வேம்படியிலிருந்து வேதம் ஓதும் வேதியரைத் தரி
சித்து வணங்கிப் பின் மேற்புறத்தில் ஓர் தீர்த்தம் கண்டு பிரமத்
தண்டத்தாலுண்டாக்கி அதில் நீராடிப் பிறகு பகல் வேளையில்
அத்தீர்த்தங் கொண்டு இரத்தினாசலப் பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ்
செய்து கனிவர்க்கங்களை நிவேதித்துத் தரையில் விழுந்து பணிந்து
எழுந்து நின்று "சர்வலோகசரண்யா! ஜகதீசா! முக்கண்ணா,
மங்கை பங்காளா! காமதகனா! கறைமிடற்றிறைவா! வந்தனம்
செய்கின்றேன். இரத்தினகிரி நாதா! உமது பாதபத்மம் பணிந்
தேன், நீயே அடைக்கலம் அடைக்கலம்" எனத் துதித்தார்.
அப்பொழுது கருணையங் கடலாகிய சிவபெருமான் பார்வதி
யம்மையாரோடு இடபவாகனத்தின் மீது எழுந்தருளிக் காட்சி
யளித்தார். முனிவர் பெருமான் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து
வணங்கி, "ஜகதீசனே! எனக்குப் பரம மந்திரமாகிய பஞ்சாக்கர
மந்திரோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்

தார். பின்னும் "என் அப்பனே! மத்தியானச் சொக்கரேனும் பெயர் வழங்கவேண்டும். உன்னை மத்தியானத்தில் தரிசித்த பேர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டும். கார்த்திகை மாதத்தில் என் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவர்கள் கொடிய நோய்பிணிகளினின்றும் சுகமடையவேண்டும்" என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர். உடனே பரமசிவன் அகத்திய முனிவருக்கு அவர் விரும்பிய வரங்களெல்லாம் நல்கிப் புனிதலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

இந்தச் சரித்திரத்தை படித்த பேர்களுக்கு இந்த உலகத்துமன்றி பரலோகத்திலும் சுகமுண்டாம் என்று மேலே கூறுகின்றார் சூதர்.

உரோமேசர் பூசித்த சருக்கம்

முனிபுங்கவராகிய அகத்தியர் பூசனை செய்த கதையைக் கூறியதும் சௌனகர் இன்னும் அத்தல மான்மியத்தைக் கேட்க விருப்ப மிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். சூத முனிவர், அகில நாயகனாகிய ஈசனை மனதில் தியானித்தவாறு கூறுகின்றார்.

முன்னாளில் சமரவேலென்னும் அரசன் உலக முழுவதையும் மனுவைப்போல அரசாண்டுவந்தான். அவன் நீதி முறை தவறாதவன். சகல கலைகளையும் முணர்ந்தவன் ஜீவகாருண்ய சீலன், தரும குணமுடையவன். சுற்றத்தாரைப் பரிபாலிப்பவன், மகாவீரன், பகைவர்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவன் தெய்வபக்தியுள்ளவன், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலக் காத்து வந்தான்.

இப்படி அரசியற்றி வரும் நாளில் ஓர்நாள் ஓர் காபாலிகன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான், அரசன் அவனைக் கண்டதும் அன்பொடு உபசரித்துத் தன் அரண்மனையில் சிலநாள் தங்கும்படி வேண்டினன்,

அவனும் அதற்கிசைந்து, அங்கிருந்து வரும்போது அவன், அர
சனுக்கு லோகாயதன மதத்தை உபதேசித்து, அவனைப் பார்த்து.
“மகாராஜாவே! நீர் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தும் அநேக வேள்
விகளைச் செய்தும் விரதங்களை யனுஷ்டித்தும் தெய்வந் தொழு
தும் இது வரையில் அடைந்த பயன்யாது? ஒன்றையுங் காணோமே!
பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கத் தக்க சுகங்கள் அநேக மிருக்கின்
றன. அவைகளை விட்டு வீணான விரதங்களையும் மற்றவிஷயங்
களையும் அறிவுள்ளவன் அனுஷ்டிப்பானோ! சரீரத்திற்கு வலுக்
கொடுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களைப் புசித்து மாதரோடு கூடி உற
வாடிக் களிப்பதல்லவா சுகம்! அதுவன்றோ முத்தியென்பதும்!”
என்று இப்படிப் பலபடியாகப் பலநாள் போதித்து அரசனைச் சாரு
வாக மதமென்னும் பெரிய குளத்தில் மூழ்கும்படி செய்தான்.

பிறகு அரசன் தீயவனுடைய போதனைப்படியே நடந்து
கடைசியில் காலனுக்கிரையானான். இயமதூதர்கள் அவனைப் பாசத்
தினால் கட்டி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் தர்மராஜனது சன்னிதியில்
நிறுத்தினார்கள். மகா பாதகனாகிய அவனை தர்மராஜன் கண்
ணெடுத்தும் பாராமல் கொடிய நரகில் தள்ளும்படி கட்டளை
யிட்டான். இயமதூதர்கள் அவ்வாறே அவனைக் கொடிய
நரகத்திடை வீழ்த்திப் பலபடியாகவும் துன்புறுத்தினார்கள்.
இதுவன்றி விந்திய பருவதத்தின் கண்ணுள்ள காட்டிலே பிசா
சாகத் திரியும்படிக்கும் செய்தார்கள். அந்தப் பாவி அவ்
வாறே பிசாசாகி விந்தியமலையின் கண் எங்குந் திரிந்து பசியி
னாலும் தாகத்தினாலும் வருந்தித் திகைத்தலைந்து, மான் முதலிய
விலங்கினங்களைப் பிடித்துத் தின்றும் முன்னதான செய்த தீய
செயல்களை நினைத்து நினைத்து வருந்தியும் உழன்று கொண்டிருந்
தான்.

இப்படிச் சகிக்கற்கரிய துன்பமடையும் அவன் ஓர்நாள்
அம்மலைச் சாரலில் ஐம்பொறிகளையும் வென்ற தபோதனராகிய
உரோமேசமகா முனிவரைச் சந்தித்தான். அவரைக் கண்டதும்

ஞானமடைந்து அவரது பாதாரவிந்தத்திற் பணிந்து "என்னைக் காத்தருள வேண்டு"மென்று வேண்டினான். அந்த மகாமுனிவர் தமது ஞானதிருஷ்டியால் அவனை இன்னானென்று தெரிந்து கொண்டு, "முன்னம் ஒழுக்கம் தவறி மகா பாபஞ் செய்ததனால் இத்துன்பம் உனக்குண்டாயிற்று. இத்துன்பம் ஒழியும் காலம் சமீபித்து விட்டது. அதனால்தான் நீ இங்குவந்தாய். என்னுடன் வா. உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்" எனக் கூறித் தம்முடனே பிசாசுருவாயிருந்த அந்த அரசனையும் அழைத்துக்கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிரா நின்ற பலபதிகள் தோறும் சென்று ஈசனைத் தரிசித்துக்கொண்டும் அநேக புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டும் வந்து பிரமதேவருக்குச் சமமான அந்த உரோமேசர் கடைசியில் காவேரிநதியை அடைந்தார்.

காவேரிநதியை அடைந்தும் தம்முடன் வரும் பிசாசுருவமான அரசனை அதில் மூழ்கச்செய்து தாமும் அந்தப் புனித தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து அந்நதிக்கரையின் தென்கரையிருக்கும் வடகயிலாய மெனத்தகும் மாணிக்கமலையை யடைந்து, அதனைக் கண்டதும் மெய்யன்போடு வணங்கிப் போற்றி அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் வாயுதிக்கில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி, அதில் கங்கையாதி நதிகளின் தீர்த்தமெல்லாம் வந்து சேரும்படி செய்து அவ்வரசனை அதில் மூழ்குவித்தார். மூழ்கினதும் அந்த அரசன் தன் பிசாசுருவம் மாறிக் கரும்பு வில்லைக் கையிற்கொண்ட மதனனானோ இவனென்றெண்ணும்படியான எழிலுருவம் பெற்றான்.

பிறகு அந்த உரோமேசர், அவ்வரசனுடன் மலையின் மீதேறி ஈசனையும் இமயவல்லித் தாயாரையும் பணிந்து, "புலியதளுடுத்த புனிதனே போற்றி, பூதநாயகனே போற்றி, கலியுக வரதா போற்றி கண கண் மூன்றுடையாய் போற்றி" என்று துதி செய்தார்.

இப்படித் துதி செய்த முனிவனை நோக்கி ஈசன் "இவன் (அரசன்) இந்த நாவலந்தீவுக் கெல்லாம் அரசனாகி நீதிவழுவாமல்

ராஜ்ய பரிபாலனமும் செய்து பிறகு தேவேந்திரனுமாகிச் சுகமனுபவித்துப் பின் சிவ சின்னங்களுடன் கைலாய மலையின் மீது வாழ்வும் வரமளித்தனம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பிறகு இருவரும் ஈசனைப்போற்றி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அரசன் தானுய்யுமாறு திருவருள் புரிந்த அம்முனிவரைப் பன்முறையும் வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று ஈசனை மறவாநெறி நின்று உலகத்தைப் புரந்து வந்தான். முனிவரும் அந்தப் புண்ணியப் பொருப்பிலேயே யிருந்து ஈசனைப் பூசித்து வந்தார். இந்தக் கதையைப் பிறருக்குச் சொல்வோரும் கேட்போரும் எழுதுவோரும் தங்கள் பாவங் களொழிந்து ஈசனது இணையடி நீழல் சேர்வார்.

வாட்போக்கிச் சருக்கம்

முற்காலத்தில் சூரியவன்னி யென்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் மனுநீதி தவறாத மகானுபாவன். பகைவர் கண்டஞ்சத் தக்க ஆண்மை படைத்தவன். வேள நாளும் பேரழகுடையவன், மகா கீர்த்தி வாய்ந்தவன், சிவபக்தர்களிடத்து விசுவாசமுடையவன். சிவ பூசையின்றிப் புசியான். பிரஜைகளைத் தன் கண்ணிமையில் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

இவன் இப்படி ராஜ்யபுரிந்து வருகையில், உலக கண்டகனாகிய மகிஷனென்னும் ஓர் அவுணன் பதினாயிரம் சிங்கவலிமையுடன் தோன்றிப் பிரமதேவனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து, அவரிடமிருந்து "முக்கண்ணன், முகுந்தன், இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள் இவர்கள் ஒருவராலும் இடையூறின்றி வாழ்தற்கேற்ற ஆயுதங்கள் வேண்டும்" என வரங்கேட்டு அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அந்தணர்கள், அவர்கள் செய்யும் யாகங்

கள், அறச்சாலைகள், கோயில், குளங்கள், முனிவராச்சிரமங்கள் முதலியவைகளைத் தகர்த்தும் இடித்தும் வந்தான்.

இங்ஙனம் அவனால் துன்பமடைந்த ஜனங்கள் அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அரசன் ஸ்ரீ கயிலாயஞ் சென்று நந்தியம் பெருமான் திருவடி பணிந்து மகிஷன் செய்யுங் கொடுமையைக் கூறினன். அதனை நந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கறிவித்தார். சிவபெருமான் வேந்தனை அழைத்து வரும்படி நந்திதேவருக் காஞ்ஞாபித்தார் நந்திதேவர் ஈசன் கட்டளைப்படி வேந்தனை யழைத்துக் கொண்டுபோய் சிவபெருமானிடத்தில் சேர்த்தார். வேந்தன் சிவபெருமானைக் கண்டதும் அடியற்ற மரம்போல் தரையில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அவுணனாகிய மகிஷன் செய்யும் துன்பங்களை யெடுத்தோதி 'ஜகத்பதியே! நாங்கள் உய்யுமாறு கிருபை புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன். பரமசிவன் "ஏ மன்ன! துர்க்கையை அனுப்புகிறோம் நீ கவலைப்படாமல் உன் நகரஞ் செல்" லென்று கூறியனுப்பி விட்டுத் தேவியை நோக்கி "நீ துர்க்கைவடிவங் கொண்டு சப்தகன்னியரோடு சென்று நமது பக்தர்களுக்கு இடுக்கண் புரியுங் கொடிய மகிஷனைச் சங்கரித்து வரக்கடவாய்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அருட்பெருஞ்செல்வியாகிய தேவியாரும் சிவபெருமானது கட்டளைப்படி துர்க்கை வடிவங் கொண்டு சிங்கவாகனத்தமர்ந்து பூமியில் வந்து அவ்வசுரனை நெடுகவுந் தேடிக் கடைசியில் அருணைவெற்பில் அவனிருக்கக் கண்டு "ஏ பாவி! நீ ஒழுங்கீனமான செய்கைகளைச் செய்து உலகத்தைத் துன்புறுத்துகிறாய், ஆகையால் நீ உலகிலிருக்கத் தகாது இதை விட்டொழிந்துபோ இல்லையேல் என்னோடு அமர் புரிந்து இந்த வாளுக்கிரையாக நின்று உயிர் துறக்கத் துணி" என்று கூறினார். இதைக் கேட்டதும் அவுணன் வெகுண்டு கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்க விழித்துப் பார்த்து "நீ ஒரு பெண்பாலானதால் இந்த வார்த்தை கூறி உயிர் பிழைத்தாய் ஆண்பாலாயிருந்தால் நீ யடையும் கதி வேறு" என்று சொல்லி "வீணில

என் உயிரை விடுகிறேன். நான் மாதர்களை வருத்துவதில்லை. இவ்விடம் விட்டுச் சீக்கிரமாகச் செல்" என்று கூறினான். இவ்வார்த்தைகளைச் செவியுற்ற பட்டும் தேவி மிகச் சினங்கொண்டு "மகிஷா! நீ புருஷனாயின் சற்று என்னோடு எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய் பார்ப்போம், இனி நீ பிழைக்கப் போவதில்லை" என்று கூற, அவுணன் மகா கோபங்கொண்டு தூர்க்கை மேல் பாணப் பிரயோகஞ் செய்தான். தேவியார் அந்த பாணத்தை மதியாது அவன் மீது பாணங்களைச் சொரிய, அவன் தேகமெங்கும் இரத்தம் ஆறுகப் பெருகியும் சட்டை செய்யாமல் எதிர்த்து நின்று யுத்தம் புரிந்து அஸ்திரங்களைப் பலபடியாகவும் வருஷித்தான். உமாதேவி அவ்வஸ்திரங்களனைத்தையும் நிர்மூலப்படுத்தினார். இப்படி இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தோல்வியில்லாமல் இந்தப் பூவுலகமும் தேவ உலகமும் அதிர்ந்து அதிர்ந்து என்று ஆச்சரியப் படும்படி ஆயிர வருஷகாலம் அகோரயுத்தம் புரிந்தார்கள்.

பிறகு தேவி மிகக் கோபங்கொண்டு அந்த மகிஷனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்து பூமியில் தள்ளி வீழ்த்தி அவன் தலைமேல் கால் ஊன்றி நின்று அந்தக் கொடியவனுடைய சிரசைத் தன் கை வாளால் பிளந்து மற்ற அங்கங்களையும் சிதைத்தாள். அப்பொழுது அவுணன் உயிர் துறந்தான். அங்ஙனம் உயிர் துறந்த அவுணன் பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு தேவியைப் பின் தொடர்ந்தனன். தேவியார் அந்த பிரமஹத்தியைப் போக்கும் பொருட்டு பரமகருணாநிதியாகிய பரமசிவன் எழுந்தருளியிரா நின்ற பல தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு பொன்னி நன்னதியைச் சார்ந்து, அங்கு ஸ்நானம் செய்து மாணிக்கமலைக்குச் சென்று அநாதி முதலாகிய ஜகதீசனைப் பணிந்து துதித்தனர். சிவபெருமான் அதனைப் போக்கவல்ல ஓர் ஆயுதமளித்தனர். தேவி அதைப் பிரயோகிக்க வழி தெரியாது மயங்கினள். ஈசன் தேவியாரின் உள்ளக் கருத்தை யறிந்து தேவியாரைப் பார்த்து "இந்த வாளால் இம்மலையைப் பிளப்பாயாக" என்

[illegible]
அது இரு [illegible]
க்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து இருகை [illegible] நம சிவாயமென்று கூறி வியந்தார்கள்.

அது முதலாக அந்த மலைக்குச் சிவாயமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. கடவுள் அருளிய வாளைக்கையிலேந்தியிருக்கும் காரணத்தால் அத்தேவியாரைக் கட்கதாரணிகையென்று துதித்து வருகிறார்கள். தேவியார் சப்த கன்னிகளுடன் அம்மலையிலிருந்து எல்லாருக்கும் அனுக்கிரகித்து வருகின்றனர். அந்த மலையின் ஓர் சாரில் தீர்த்த முண்டாகி யிருக்கின்றனர். அதில் நவமி நாளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய பிரமஹத்தியாதி பாபங்களும் ஒழியும். நற்கதியுடைவார்கள்

இந்த மலையின் பெருமை அளவிட்டுச் சொல்லுவதரிது: ஆயினும் தெரிந்தவரையிற் கூறுகின்றேன். இந்தத் தலம் தேவர்களனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டது. வராக ரூபங்கொண்ட மகாவிஷ்ணுவும் இந்தப் பூமியைத் தன் மருப்பில் ஏந்திய இன்னலை யொழிக்கும் பொருட்டு இந்த மலையில் மேற்றிசையில் ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கினார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஏழைப் பரதேசிகளுக்கு அன்னமளித்தவர்கள் தேவராவார்கள். இதுவன்றிப் பரத்துவாச முனிவர் ஈசான திசையில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி யிருக்கிறார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் ஈசனது திருவடியையடைந்து ஆனந்த முறுவார்கள். தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய அனைவரும் இந்த மாணிக்கமலைக்கு வந்து நம்பனைத் தரிசித்துத் தங்கள் இஷ்டார்த்த சித்திகளை யடைந்தார்களென்று மேலோர் கூறுகிறார்கள். இம்மலையைச் சூரியன் மகரராசியிற் பிரவேசித்திருக்கும் புண்ணியகாலத்தில் வலம்வருபவர் பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள்

[illegible]

முனிவர்.

ஆரியராசச் சருக்கம்.

நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பலவளங்களுடையதும் நகரங்களுடை ணப புகலம் புகழ் விளங்கா நின்ற ஆரிய நாட்டில் மங்கலமாநகர் என்னுமோர் நகரமிருந்தது. இந்த மங்கலமாநகர் பூமிதேவிக்கு திலகம்போல விளங்கிற்று. இதை ஆரியராசன் என்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசன் தனக்கு ராஜதானி நகரமாகக்கொண்டு செங்கோல் முறை தவறாது ஆண்டுவந்தான். இவனை ராஜாதிராஜர்களும் வந்து வணங்குவார்கள். இவன் சத்துருக்களுக்கு அந்தகனைப்போலவும் பல உயிர்களுக்கு உடலும் ஆவியும் போலவுமிருந்தான். கருணையில் கற்பகத்தருவைப் போலத் திகழ்ந்து விளங்கினான். இவன் புதல்வர்க்கும் மறையவர்களுக்கும் தானம் தவம் தருமம் இவைகளை நிலைபெறப் பல வேள்விகளைச் செய்தான். இவன் யுத்தத்தில் வீமனையும் கொடையில் கன்னனையும் வில்வித்தையில் விஜயனையும் ஒத்திருந்தனன். ஆயினும் கீர்த்திபெற்ற அரசனாகிய இவனுக்கு இல்லையென்கிற ஏதுவும் பெருங்குறைமல்லாது புத்திரசந்தானத்தில் மிக

வும் பயபக்தி விசுவாசமுடையன். அந்தணர்களிடத்தில் பணிவும் கல்விகேள்விகளில் தேர்ந்தவர்களிடத்து அன்பும், ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமு முடையவன். அநேகதானதர்மங்களைச் செய்தும்நந்தவனம வைத்து வளாத்தும் வந்தான். கோயில்களைப் புதுப்பித்தும் புதிதாகவே அநேகங்கு கோயில்களைக கட்டுவித்தும் குளங்களைப பழுதுபாாததும இல்லாதவிடத்தில குளங்களை நூதனமாகவே யுண்டாககியும வந்தான் சிவபெருமான எழுந்தருளிய தலங்களில விதிப்படி பூசை நடககவும திருவிழா நடககவும வேண்டிய திரவியஞ் செலவிட்டு உலகெங்கும புகழ விளங்கினான். விபூதி ருத்திராட்சமணிந்தவா எவரேனும வரககாணின அவரை அன்போடுபேசித்து அவாதம திருவடி பணிந்து ஆனந்தமடைவான. மன்னவாகளுககுச சிங்கமபோல விளங்கும இவன அாவிலாத நீதிநூறபயிறசியுடையவன தன்னுடைய நாட டில, பகைவா, களவர், விலஙகு, புள முதலியவைகளினால் எப்பொழுதும பயமுண்டாகாதபடி விழியினை யிமைகாககும தனமையாய் ஜனங்களைப பரிபாலித்து வந்தான்.

இப்படி எண்ணுன் கறஙகளும செழித்தோங்க, ஆரியராசன் அரசு புரிந்துவரும மங்கலமாநகரானது குபேரனது பட்டணமாகிய அளகாபுரியினும சிறந்து விளங்குகிறது.

வணஙகாமுடி மன்னாகளும வணங்கி யேததவும் மேனகை யொப்பாரிருவா இருமருஙகும நின்று கவரிவீசவும் அரம்பையை யொப்பா அடைப்பேந்தி அருகே நிறகவும திலோத்தமை யொப்பவர், நடனஞ செய்யவும அருந்தவ முனிவாகள பாலலாண்டுகூறவும, கவிவாணாகள தன்னுடைய புகழாகிய மலரை நால்வகைப பாவிற புனைந்து மாலைசூட்டவும வந்திமாகதாகள புகழ்ந்துபாடவும, அமைச்சாகள தன குறிப்பின் வழியே நடக்கவும அநேகா வீராகள தன்னைச சூழ்ந்து நிறகவும பேரிகை முதலிய வாத்தியஙகள முழங்கவும் சிங்காதனததமாந்து மனுநீதி தவறாமல் அரசு புரிந்து வருகையில ஓா நாள அவ்வாரிய ராசனுடைய விலைமதிக்

கொணர்ந்த நவரத்னகிரீடத்தின் சிகரத்தை வாட்போக்கித் தலத்தி லெழுந்தருளிய சிவபிரான காவேரி தீர்த்த ஸ்நானம் செய்ய வேண்டு மென்கிற காரணங்கொண்டோ, அந்தகிரீடங்களில் பதித்துள்ள மணியின்மே லாசைகொண்டோ, அல்லது அரசனு டைய பக்தியை உலகத்திற் கறிவிக்கத் துணிந்தேயாது காரண த்தாலோ எடுத்து எங்கேயோ மறைத்தருளினார்.

பிறகு மந்திரிகள் கிரீடங்காணாதிருப்பதை யறிந்து மிக வும் பயந்து, மெய்நடுக்கத்துடன் வேந்தனிடம் வந்து தெரிவித்து நின்றார்கள். மன்னனது கேட்டதும் மனந்திடுக்கிட்டு மிகக்கவலையுற்றுத் தன் காவலாளர்களை யழைத்து, எனது மாணிக்க முடியைத் திருடியவன் யார்? உங்கள் காவலின் திறம் நன்று நன்று என நகைத்தான். இதைக்கேட்டதும் காவலாளிகள் வணங்கி, "தாங்களோ எவ்வுயிர்க்கும் அன்னை யைப்போ லிருக்கிறீர்கள் அப்படியிருக்க, தங்கள் முடியைக் கவர்பவர்கள் யார்? இந்த உலகத்திலுமில்லை, அந்த உலகத்தி லுமில்லை யென்றே கருதுகிறோம். மற்றப்படி நாங்களறியோம். தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கச் சித்தம் என்றார்கள். இவ்வித கூற்றுக்கேட்டதும், மன்னன், "இன்று நம்மிடத்திற்கு வந்தவர் கள் இந்நகரத்துள்ளவரன்றி மற்ற நகரத்துள்ளார் யாரையும் இங்குக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். காவ லர்கள் தங்கள் தலைவன் ஏவியகட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, மங்கல நகருள்ளார், மற்ற நகரத்தவர்கள் யாரையும் கொணர்ந்து நிருபன் முன்பு நிறுத்தினார்கள்.

அவர்களைக் கண்டதும் மன்னவன், "என்னுடைய மாணிக்க முடியை எடுத்தவர்கள் கொடுப்பார்களாகில் அவர்களுக்கு அளவில்லாத சொர்ணம் கொடுப்பேன். அதுவன்றி அவர்கள் எதை விரும்பினாலும் அளிப்பேன். அவர்களுக்கு யாதொரு தண்டனையும் நான் விதிப்பதில்லை. இது சத்தியம்" என்றான். இம்மொழிகேட்ட ஜனங்கள் இறைவனது இருசர

[illegible] "என் ஐயனே! தங்களுடைய [illegible] ரும் என்னைக் கண்டு [illegible] பெற்று [illegible] இருக்கிறேன்." என ஐயனே [illegible] [illegible] சொல்" என [illegible].

இதைக்கேட்ட அம்மன்னன் வியப்புற்றிருந்து படை நதி அவர்களனைவரையும் தத்தமிடத்திற் கேகப் பணித்து, தன்னுடைய அமைச்சர்களைப் பார்த்து, மணிச்சித்திரத்தைக் கவர்ந்தவர் யாரெனத் தெரிந்தறிபவர்கள் உங்களுடைய அறிவால் இதைக்கண்டு பிடிப்பீர்களென்றான். மந்திரிகள், "ஐயா! சபையில் யாவரும் இருந்தார்கள். அப்போது நாங்களும் அருகேயிருந்தோம். வாயிலைக் காத்திய காவலாளரும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சமயம் திருடர்கள் வந்து திருடக்கூடிய சாத்தியமில்லை. ஆகையால் மாணிக்கம் போனவழி இதுவென்று எங்களறிவினுக்கே புலப்படவில்லை" என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் மன்னன் வெகுண்டு விழித்தீப்பொறி பறக்க அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களைப் போலொத்த மந்திரிகளை நான் கண்டதேயில்லை. நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடம் செல்லுங்கள். என்முன் நில்லாதீர்கள்" எனக் கோபித்தான். இதைக் கண்டதும் அமைச்சர்கள், இந்த மன்னன் கோபமாயிருக்கும் வேளையாகையால் நாமிங்கிருக்கலாகாதென்று கருதி அவ்விடம் விட்டு விலகினார்கள். பிறகு மன்னன் வேறொரு அறைக்குட் சென்று [illegible] [illegible] ஐயையோ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

2962

மணிகள்போல் இந்த மூவுலகத்தினும் கிடைப்பதரிதே! அந்தோ! இச்செய்தி எனது பகைவர் செவியிற்படின் நகைக்கமாட்டார்களா? அப்பொழுது நான் உயிர்தரிப்பேனோ? அந்தோ! அநேகபடைகளும் காவலர்களுமிருந்தும் அமைச்சர்களிருந்தும் பல குடிகளிருந்தும் அநேக உறவினரிருந்தும் என்ன பயன்? திருடரால் வரும் இடையூறை என்னால் நீக்கமுடியவில்லையெனின், என்னையே துணையாக நம்பியிருக்கும் என் குடிகளுக்குறும் இடையூறுகளை எவ்வாறு நீக்குவேன். ஐயோ! கடவுளுக்கு என்னிடத்தில் சிறிதுங் கருணையில்லை போற்காணகிறது. இதற்கென் செய்வேன் ஜகதீசா! கருணைக்கடலே! எனக்குற்ற இப்பெருங்குறையை நீக்கியருள்வாய், பரமதயாநிதியே! பாவநாசப்பொருளே! உன்னுடைய அஞ்செழுத்தை இடையறாதோதும் எனக்கு இத்தகைய இடையூறுண்டாவது நீதியோ? முன்னம் ஆலால விஷத்திற்குப் பயந்து ஓலமிட்ட மாலாதி தேவர்களையும் அஞ்சேலெனச் சொல்லி அபயமளித்த தயாபரனல்லவா நீ! அப்படிப்பட்ட கருணையையுடைய உனக்கு நானும் என் குலமும் என் குடியும் அடியோமன்றோ? நாங்கள் துயருழக்கக்கண்ட உலகம் உன்னைப் பழியாதோ? உனதடியார் கூட்டத்தொருவர் முதலைவாய்ச் சேயினை மீட்டனரன்றோ? இம்மகிமைவாய்ந்தவராகிய உமக்கு எனது முடிச்சிகரத்தை மீட்டளித்தல் ஒரு பெரிதா? அப்படிப்பட்ட வலிமை யுனக்கில்லை யென்பீராகில், நான் இக்கணமே உயிர்துறந்துவிடுகிறேன். நான் இனி இந்த அவனியைப் புரப்பதில்லை. யார் அரசுபுரியினும் சரி. நான் வனத்திற்சென்று தவம்புரியச்செல்வேன்” என்று கூறித் தன் ஆசையும் வெறுத்து மிகவும் வருத்த முற்று ஈசனை நொந்து தானிருந்த அறையின் கதவைத் திறக்கும் சமயத்தில், பிரமனும் மாலும் தங்கள் கனவினுங் காணாத வாட போக்கி யமாந்தருளும் சிவபெருமான் ஓர் பிராமணக் கிழவன்போல் வேடம்பூண்டு அரசனெதிர் தோன்றினார். அவரைப் பார்த்தும் மன்னன் ஒன்றும் பேசாமல் இங்கியார் இச

சமயம் வந்திருப்பதென நினைத்து மனதில் அச்சங்கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே நின்றான். அப்படி நிற்கும் அரசனைக் கருணையங்கடலாகிய ஜகதீசன் பார்த்து "மன்னா! நீ சிறிதும் அஞ்சாதே! அஞ்சாதே" யென்று கூறி "அப்பா! உனது முடிச்சிகரம் வாட்போக்கியி லெழுந்தருளிய அமலனிடத்திருக்கக் கண்டேன். நீ அவனிடம் போய்ப் பெற்றுக்கொள். அவன் இதுவன்றி நீ விரும்புவ தெதுவாயினும் அளிப்பான்" எனக்கூறி மறைந்தருளினார்

பிராமணோத்தமர் மறைந்ததும் சூரியராஜன் ஈசனெனக் கண்டு பரமானந்த மடைந்து, அவரைத் துதித்து வெளியே வந்து அமைச்சர்களை யழைத்து அகிலலோக சரணியனாகிய பரமசிவன் தன்மீது காட்டிய பெருங்கருணையை மனமகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்து அவர்களோடும், தன் மகனோடும் உறவினர்களோடும் இரதங்களிலேறிய படைவீரர் புடைசூழ மங்கலமார்க்கமாக விட்டுப் புறப்பட்டு, பலநாடுகள், வனங்கள் வனந்திரங்கள் யாவுங்கடந்து தொண்டைநாட்டையடைந்து, அங்கு காஞ்சி முதலான தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பிறகு திருவெண்ணெய் நல்லூர் முதலிய தலமெலாந் தொழுது பின்பு வாட்போக்கி யமர்ந்தருளிய சிவபெருமானது திருவருளால் தில்லைத் தலமடைந்து அங்கு நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனங் கண்டு ஆனந்த பரிதனானான். பிறகு வைத்தீஸ்வரன் கோயில், மாயூரம், ஆடுதுறை, குடந்தை, சம்புகேசுவரம், சிரகிரி, திருப்பராய்த்துறை, கடம்பந்துறை முதலிய தலங்களை முறையே தரிசித்துக்கொண்டு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தென்றிசையை நோக்கினான்

அங்கே மாணிக்கமலையைக் கண்டு இருகரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, மெய்யன்புடன் துதித்து "இனித்தேரேறிச் செல்லக் கூடாதெனக் கருதி தேரினின்று மிழிந்து கால்நடையாகவே சென்று மாணிக்கமலையை யடைந்து, அம்மலை

யின் அடிவாரத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தங்கினான். அந்த மண்டபத்தில் புராணிகர் புராணம் படித்தார்கள். அதை அரசன் மனமகிழ்ச்சியுடனிருந்து கேட்டான். அவர்கள், அத்தலப்பெருமையையும் அதிலுள்ள தீர்த்தங்களின் சிறப்பையும் அங்குவந்து இறைவனைப் பூசித்த முனிவர்களின் பெயரையுங் கூறிக் கடைசியாக இம்மலை முழுதுஞ் சிவபெருமான வடிவமென உரைத்தார். அதை அரசன் கேட்டதும் பரமானந்த மடைந்து, 'தலங்களெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த இந்த திவ்விய தலத்திற்கு நான் வர நேர்ந்தது என் புண்ணியவசமே யென நினைத்து, ஆ! இந்தமலை முழுதும் ஈசனது திருமேனியாயின், நான் இந்த வரைமேல் எப்படி யேறுவேன் என்று மனங்கலங்கி நின்றான். அப்பொழுது ஆகாயவாக்கொன்று "மலைமீது வருகவென" மும்முறை யெழுந்தது. அம்மொழி செவிப்பிறக் கேட்ட அரசன் இதுவும் இறைவனது பெருங் கருணையே யென நினைத்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து ஈசனைத் துதித்துக்கொண்டே மலையின்மீதேறினான். அங்கு சிவபெருமானினிதமர்ந்திருக்கும் கோயிலின் கோபுரத்தைக் கண்டு அதை வணங்கி உள்ளே புகுந்து, கோயிலைப் பலமுறை வலஞ்சூழ்ந்து பிறகு சந்நிதிக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து இருகரங்களையும் சிரமிசை குவித்து நின்று பலபடியாகவும் துதிபுரிந்து பரவசமாக நின்றான். இப்பொழுது ஜகதீசன் லிங்கத்தின் பின்புறம் ஓர் வேதியன்போல் தோன்றி அரசனைப்பார்த்து, "நீ யார், உன் பெயரென்ன? நீ இங்கு வந்த காரணமியா"தென்று கேட்டார். மன்னவன், என் பெயர் ஆரியராசன், ஆரிய நாட்டின் கண்ணுள்ள மங்கலமாநகர் என்னது வாசஸ்தலம், என்னது முடிசிகரம் கெட்டுப்போயிற்று, அது இங்கிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தேன்" என்றான். அதுகேட்டு அந்த அந்தணன், அரசனை "எனது கனவில் ஈசன் தோன்றி, ஆரியநாட்டு மன்னன் வருவான். வந்தால் அவனை இந்தக் கோப்பரைநிறையக் காவேரி நீர் கொண்டுவந்து கொட்

டும்படி செய்; அவன் அப்படிக் கொட்டியபிறகு, நமது வைப் பறையிலிருக்கும் மணிமுடிச் சிகரத்தைக் கொடு என்று கூறி மறைந்தருளினர். ஆகையால் நீ அவ்விதம் செய்யவேண்டும்" என்றான். அரசன் அம்மொழி கேட்டதும், "அந்தணரே! என்னை யாட்கொண்ட இறைவனுக்கு இந்தப் பணிபுரிய நான் செய்த புண்ணியம் யாதோ அறிகிலேன். தங்களது கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறி குடமெடுத்துக்கொண்டு காவேரி நதிக்குச் சென்று குடங்குடமாகத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து கொப்பரையிலிறைப்பினன். கணக்கற்றகுடம் நீர்கொண்டுவந்து கொட்டியும் அக்கொப்பரை நிரம்பவில்லை. வெளியே கசிந்தொழுகுவது போலக் காணப்பட்டது. இதைக்கண்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து அந்த அந்தணரை நோக்கி, "இந்தப் பொத்தலுள்ள கொப்பரையில் நீர்கொணர்ந்து நிரப்பப் பணித்தது நீதியாகுமோ" என்றான்.

அதற்கு மறையவன் "மன்னனே! வருத்தத்தைப் பாராமல் மறுபடியும் நதிக்குச்சென்று நீரெடுத்து வந்து ஊற்றுவாயாகில் முன்போல் குறையாது" என்றான். உடனே மன்னன் பொன்னிநதி சென்று முன்போல நீர்கொணர்ந்து கொப்பரையில் கொட்டி நிரப்பினன் மீண்டும் அந்தக் கொப்பரையில் கொஞ்சம் நீர் குறைந்தது. அதுகண்ட அந்தணன் "கொப்பரையில் நீர் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. அதையும் நிரப்பினாலன்றி முடிமணியையளித்திடேன்" என்றான். இதைக்கேட்டு மன்னன் வெகுண்டு அந்தணரை நோக்கி, "ஐயா! உமது மனம் கல்லோ இரும்போ, முன்பென்ன வார்த்தை நீர் சொன்னீர்; உமக்கு ஜீவகாருண்ணியமென்பது சிறிதுமில்லை போலிருக்கிறது ஒரு பெரிய குடமெடுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று நீர் திரட்டிவந்து இந்தப் பெரிய மலையிலேறி யான்பட்டதுயரம் நீ கண்டும் மணியைக் கொடாததன் காரணம் என்ன!" எனக் கேட்டான். அதற்கு அந்தணன், "மன்னா! நான் கூறியபடி செய்து முடித்தாலன்றி உனது மணியைக் கொடேன்" என்றான்.

உடனே அரசன் தன்வாளை ஓங்கி, வேதியன் முடியில் வெட்ட, அவ்வேதியன் அக்கணத்திலேயே சிவலிங்கத் தெளித்துக்கொள்ள வெட்டு சிவலிங்கத்தின் முடியில் வீழ்ந்தது.

வெட்டு விழுந்ததும் லிங்கத்தின் முடியிலிருந்து இரத்தம் பெருக ஆரம்பித்துவிட்டது. அதைக் கண்டதும் அரசன் மனம் பதறி "ஐயோ! நான் என்ன காரியம் செய்தேன் மகா பாவியானேனே!" என்று முகத்திலறைந்துகொண்டு தரையில் வீழ்ந்து அழுதான். பிறகு அரசன், சிவலிங்கத்தைத் தனது இருகையாலுந் தழுவி "ஐயனே! பாவியாகிய யான் இந்த இக்கட்டுக்குத்தான் வந்தேனோ?" என்று கூறிப் பெருந்துக்கத்தால் கண்ணீர் சொரியத் தன்னுடைய வஸ்திரத்தால் பரமனது திருமுடியிலிருந்து ஒழுகும் இரத்தத்தைத் துடைத்தான். துடைத்ததும் இரத்தம் மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டேயிருந்ததே யொழிய அடங்கவில்லை. அதைக்கண்டு அரசன் மிக்க வருத்தமுற்று விரைந்தெழுந்து அந்தமலை யெங்குஞ்சென்று அளவில்லாத பச்சிலைகளைக் கொணர்ந்து சிவபிரான் திருமுடியில் அவைகளின் ரசத்தைப் பிழிந்து அவைகளை யரைத்தும் பூசினன். பூசியும் இரத்தம் நிற்காமல் பெருக்கக்கண்ட வேந்தன், "ஆ! இனி என்ன செய்வேன், இந்தப் பொய்யுடலைத் துறப்பேனல்லது சுமக்கேன்" என்று கூறி அங்கிருந்த கல்லில் தன்னுடைய சிரசை மோதிக்கொண்டான். உடனே சிவபெருமான் சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றி, "அன்பனே! நில்லு, நில்லு" என்று கூறித் தமது கையால் தடுத்தார்.

இப்படிப் பரமசிவன் தடுத்ததும் அந்த லிங்கத்தின் முடிமீது இரத்தம் வராமலிருக்கக் கண்டு சொல்லற்கரிய மகிழ்ச்சி கொண்டு இரண்டு கரங்களையும் சென்னிமேற் சேர்த்து, "ஐயனே! மாலயன் காணாத் திருவுருக்காட்டி எனக்கருள் புரிந்த ஈசனே! இனி என் குறைகள் யாவும் ஒழிந்தன" என்று கூறிப் பன்முறை தோத்திரஞ்செய்து, "கருணையங்கடலே! சினந்து வாளால் வெட்டிய தீமையை மறந்து என்னை யாட்

கொண்ட நினக்குயான் என்ன கைமமாறு செய்யப்போகிறேன்; எண்ணிலலாத பிறவிக ளெடுத்துக் களைத்தேன். இன்னமும் பிறந்து துயரக் கடலில் மூழ்காத வண்ணம் என்னை நின திருவடி சேரப்பாய, எனக்குப பிரமனுடைய பதவியும் வேண்டாம. விஷ்ணுவினுடைய பதவியும வேணடாம; இந்திரனுடைய பதவியும வேண்டாம, உனனடிவாழ்த்தலே வேணடும." எனச சொலலித் துதித்தான் அரசன.

இப்படி மன்னன் தனனை மறந்த சசனைத துதித்ததும பரமகருணை நிதியாகிய இராதநின்ஈசலேசவரா, மனமிரங்கி, "மனனு! மனத துயரத்தை விடு" எனத தேறறி, அானது அதலமிசை தாளெடுத்துவந்த மணிச சிகரததைப பொருத்தி எமதுறைவன அளவிலலாத மகிழச்சியடைநது, "மனனனே! இனனும சிலகாலமிருநது இநத உலகததை யாள, பின அரசுரிமையை உன புதலவனுககாககி உனனை எமது திருவடியை விட்டுப் பிரியா நெறியில் வைப்போம. அன்றேல, எமக்கு நீ செய்த வழிபாட்டிறகு மிகவும மகிழநதோம, உனககு வேண்டு வரஙகளைக கேளாத நகிறோம." என்றார

அரசன், "ஜகதீசா! என குலததவாகள எபபொழுதும உனககுப பொன்னி நீர கொண்டுவநது அபிஷேகஞ் செய விகக வேணடும. கடைசியில அவாகள நறகதி பெறவேண்டும. இராசலிஙகம எனகிற பேர உனககிருகக வேணடும. அநதப பெயரை வகிததபேருக்கு நறகதி யளிததல வேணடும. இநத மலைக்கு மணிவரை யென்றே பெயரிருக்கவேண்டும். உன்னைத திருப்படித தழுமபனென்று யாவரும துதித்திடல வேண்டும உனககு அபிஷேக நீரெடுககக் கூட்டமளிப பவரும, பெறறொபபனை செய்து வைபபோரும, நீரெடுத்து வருவோரும, உனககு வேணடுவன சோரவிலலாமல கொடுப பவரும இநத வையகததில மிகுநத செல்வவான்களாக விருநது உனது இணையடியை வாழ்ததிடல வேண்டும. அண்ணலே!

தங்களது திருவுளப்படி இப்புவியில் யான்சிறிது நாளிருந்து அரசு புரிந்தபின் உம்முடைய திருவடி சேரவேண்டும். எனது புதல்வன் இந்தப் புவியைத் தனியரசு செய்யத் திருவருள் புரிந்து அவனும், அவன் வழியோரும் நற்கதி யடையும்படி செய்யவேண்டும் எனக்கேட்டான். பக்தபராதீனனாகிய பார்வதி மணாளன், அரசன் கேட்ட வரங்களனைத்தையும் தந்து லிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தார்.

பிறகு அரசன் பரமசிவனை விட்டுப் பிரிய மனங்கலங்கி, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மனமேங்கிய வாறே சென்று கோயிலின் புறம்பே வந்து, அம்மன் சந்நிதிக்குச் சென்று தேவியை வணங்கி வலம் வந்து தோத்திரித்து தேவியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மாணிக்க மலையினின்றும் கீழிறங்கி, தன்னுடைய நாடாகிய ஆரியநாட்டை யடைந்தான். பிறகு மங்கலமாநகர் வந்து சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து மன்னுயிர்களைத் தாய்போல் நின்று அரசு செலுத்திவந்தான்.

சிறருயா அருள்பெறு சருக்கம்

பல வளங்களும் நிறையப்பெற்ற சோழ நன்னாட்டில் குழித்தண்டலை யென்னும் ஊரில் இடையர் குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தனர். இவர் சிவபிரானது திருவடிமலரன்றி வேறொன்றையும் சிந்திப்பதில்லை. சதா அந்நிலையே தியானமாக் இருப்பவர். பஞ்சாக்கர மந்திர ஜபம் தினந்தோறும் செய்து வருவார். இவர் வயதிற் சிறியர். ஆயினும் மெய்யன்பு செய்வதில் மிகவும் பெரியர்.

இவர் எப்பொழுதும் மாணிக்க மலைக்குத் தம்முடைய பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு அங்கு ஓர் சாரலில் மேய்த்து வருவது

வழக்கம். அங்கிருந்து பசுக்களை மேய்த்தபிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒருபெருங்குடத்திற் பாலைக் கறந்து அப்பாலைச் சுமந்து கொண்டு மலைமேலேறி சிவபெருமானுக்கு மெய்யன்புடன் அபிடேகம் செய்து வருவார்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் பாற்குடத்தை வைத்துவிட்டு வேறொரு வேலையிலிருந்து குடத்தினருகே திரும்புகையில் அங்கு ஒரு காகம் அப்பொழுது வந்து அந்தக் குடத்தைக் கவிழ்த்து விட்டு ஓடி விட்டது. அதைக்கண்ட சிறுவனார் மிகவும் பயந்து தரையிற் புரண்டு அழுது ஐயோ! ஈசனுக்கபிடேகம் செய்ய வைத்திருந்த பாலாயிற்றே, இனி யென் செய்வேனெனக் கலங்கினார்.

பிறகு ஜகதீசனை நினைத்து "என் ஐயனே! உனக்கபிடேகமாட்டுவிக்க வைத்திருந்த பாலைக்காகங் கவிழ்த்துவிட்டமையால் இனி நான் பொய்யனானேன் என்னுயிரை விடுத்துவிடுவேன்" என்று முறையிட்டழுதார்.

காருண்ய மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் அவர் மீதிரக்கங்கொண்டு தேவியாரோடு இடபவாகனத்திலெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து, தன்னை மறந்து நிற்கும் அடியானைப் பார்த்து, "அப்பா! இம்மலை முழுதும் என்மேனியே யாதலால்" இந்த வெற்பில் சிந்திய பால் வீணாயிற்றென எண்ணாதே குற்றமற்ற எமது திருமேனியைக் குளிரச்செய்தபடியால் நாம் மகிழ்வுற்றோம்" என்றார். உடனே அன்பர் பரமானந்த பரிதராகி ஈசனைப்பணிந்து என் ஐயனே! முன்னம் வேளைக்காய்ந்ததுபோல்சொல்லுதற்கரியபெரிய பிழையைச் செய்த காகத்தையும் எரித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அடியாருள்ளத் தெண்ணிய எண்ணத்தை முடித்தருளும் சிவபெருமான் ஆகாயத்திற் பறக்கும் காக்கையைத் தமது செங்கண்ணால் நோக்கினார். அக்கணமே அந்தக்காகம் எரிந்து தரையில் வீழ்ந்தது. அதுகண்ட சிறுவனார் "என் அப்பனே! ஏழையின்மேல் வைத்த கருணைக்கு யானென்ன

செய்யப்போகிறேன். நினக்கு அடிமை செய்வதல்லால் வேறொன்றும புரிய அறியேன. கருணாகரனே! கடலெழுமமுதே! குன்றுதற் பெருமானே" எனத் துதித்தார். இப்படித் தனனை மறந்து துதிபுரியா நின்ற தமமுடைய பக்தராகிய சிறுத்தொண்டரை ஈசன பார்த்து உனக்கு வேண்டும் வரம யாது கேளென்ன அவர மனமுவந்து "என்னையனே! இநதப் பிறவித் துன்பத்தை இனியான் சகியேன். அதனை நீக்கி உமது பாதார விந்த நிழலிற சேர்த்துககொள்ள வேண்டும்" என்று வணங்கினார். அப்படிக் கூறி வணங்கி நின்ற அன்பரைப பார்தது "நீ கேட்ட வரத்தைககொடுத்தே"னெனக கூறி அவரைத்தம் பாதநிழல சேர்த்தனர. தேவர்கள பூமாரி பொழிந்து மகிழ்நதாரகள்.

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல் பெற்ற சருககம்

தொண்டை நாட்டின்கண் மிகவும சிறப்புற்றோங்கிய காஞ்சிமாநகரில ஆயர குலத்தில ஒருவர பிறநதார். அவர பஞ்சாக்கரமும், விபூதியும், ருத்திராக்ஷமுமே பொருளெனக் கொண்டவர். பரமசிவனுடைய பக்தர்களிடத்து அன்புடையவர, அவர்களுக்கு ஆடைகளுதவி அன்னமளிக்கும் புண்ணிய சீலர.

இவருக்கு ஒரு தங்கை யிருநதனள். இந்த அம்மாள் மகா பதிவிருதா சிரோமணி. எல்லாரிடததிலும் தாயைபபோன்ற அன்புடையவளாயிருநதாள். இவளை ஒருநாள் இவளுடைய மாற்றாள் அவமதிபபாகப பேசினாள். அதைப பொறாமல் சிவ பெருமானிடதது மெய்யன்புடையவராகிய தன் தமயனிடம் சென்று அவ்விடம் முறையிட்டாள. அவர் "நீ ஏன் வருநதுகிறாய் காரணமென்ன? [illegible]" என்று கேட்டார். அவள் என

மாற்றாளுடைய குழந்தை பூசைப் பாத்திரத்தைத் தொட்டது. அதைத் தொடாதே யென்று விலக்கி விட்டேன். அக்குழந்தை அழுதது. அதைக்கண்டு மாற்றாள் குழந்தையைக் கையப்புடைத்தது மன்றி மிகக் கோபத்துடன் என்னிடம் வந்து என்னைத் திட்டி "நீ பிள்ளையைப் பெற்றிருந்தாலல்லவா தெரியும், மலடியானதால் தான் இப்படிக் குழந்தையைச் சினந்தாய்" என்று கூறி என்னை யிகழ்ந்தாள். அந்தோ! இவளிடம் இந்தப் பேச்சுக் கேட்க நான் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லை. முனிவர்களுக் [illegible] பமாக விருக்குமோ? என்னுடைய குருவின் வார்த்தையை மறுத்ததால் வந்ததோ, அல்லது குல தெய்வத்திற் [illegible] பிழையால் சேர்ந்ததோ அறியேன்" என்று கூறிக் கண் [illegible] விட்டாள். அப்படி அழுது வருந்தும் தன் தங்கையைப் பார்த்து அந்த பக்தன் "அம்மா வருந்தாதே. சிவபெருமானு [illegible] குறையைத் தீர்ப்பார். உனக்கொரு மகவை ஈசனருளு மட்டும் நான் புண்ணியத்தலங்களுக்குச் சென்று பெருமானைத் தரிசித்து வருகிறேன். நீ இங்கிரு" எனக் கூறி சிவபெருமானையும் காமாட்சியம்மையையும் தியானித்துத் துதிபுரிந்து தன்னை மறந்து நிற்கையில், "பலதலங்களும் சென்றுவா; அப்பொழுது உனது எண்ணம் நிறைவேறும்" என ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டதும மகிழ்ந்து. பத்தியோடு" அவிடம் விட்டுப் புறப்பட்டு சிதம்பரம் வந்து நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனம் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு முறையே பல தலங்களை யடைந்து அங்கங்கு ஈசனது திவ்ய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருப்பராய்த்துறை வந்து சிவபெருமானையும தேவியாரை யும் தரிசித்து [illegible] பிறகு குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்தார். அங்கு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து அருகேயுள்ள கடம்பந்துறைப் பெருமானையும தரிசித்துப் பின் அதற்குத் தென்பால் விளங்கா நின்ற மாணிக்க மலையைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அதனை யடைந்து அம்மலை மீதேறி முதலில் விநாயகரைத் தொழுது அங்குள்ள பொன்னிடம் திருப்பாதை கண்டு [redacted]கு வணக்கஞ் செய்து பஞ்

சாடசரஜபம் செய்து "என் அப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரமனே! கருணாகரனே! என் கோரிக்கை நிறைவேறுமாயின் என் தலையைத் தருகிறேன்" எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அந்த மலையிலேயே ஒரு மண்டலமிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவருடைய கனவில் எமதிறைவனாகிய இரத்தின சபேசுவரர் ஓர்வயோதிகப் பிராமணனாகத் தோன்றி, "உனது குறையை நீக்கினோம்; நீ உன் பட்டணம்போ; தெரியவரும்" என்று கூறி மறைந்தருளினார். பிறகு அவர் மனக்கவலை தீர்ந்து "ஐயனே! பரமபொருளே! அநாதி முதல்வனே! நினது கருணை பெற்றவர்க்குக் குறையுமுண்டோ" வென்று கூறிக் கங்காதரனைத் துதித்தெழுந்து மலையை வலம் வந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து மனக்களிப்புடன் அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தன்னகரம் நோக்கி வந்தார். வரும் வழியில் மீண்டும் ஈசனைப் போய்த் தரிசித்து வருவேமென்ற எண்ணங்கொண்டு மலையை நோக்கித் திரும்பினார்; பிறகு "சீ! நான் மீண்டும் மலைக்குச் செல்வேனாயின் ஈசனுடைய கட்டளையை மீறினவனாவேன். செல்வது கூடாது" என்று நினைத்து மலைக்குச் செல்லாமல் வழியே திரும்பி தன்னுடைய பட்டணம் வந்து சகோதரியின் கிருகத்திற்குள் நுழைந்து, அவளுக்கு ஆண்டவனுடைய விபூதிப் பிரசாதமளித்து, ஈசன் தமது கனவிற்றோன்றித் திருவருள் புரிந்ததைக் கூறி மனமுவந்தார். அவரது சகோதரியும் ஈசனது கருணைக்குகந்து இடைவிடாமல் அவரையே தியானித்து வந்தாள்.

பிறகு அவள் கர்ப்பந் தரித்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தாள்.

இப்படியிருந்து வருகையில் அவளது சகோதரன்தான் பரமசிவனுக்குத் தன் தலையைத் தருவதாகக் கூறி பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டதை மறந்துபோனான். அப்பொழுது அடியார்க்கடியவனாகிய பரசிவமூர்த்தி [illegible] கனவில் தோன்றி "சீ! பேயன்

உன் பிரதிக்ஞைப்படி தலையைக் கொடுக்க வில்லை, மற்றதனை பேராளும்" என்று கூறி மறைந்தார். பிறகு அவர் விழித்துக் கொண்டு அநாதி முதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் துதித்து, தியானஞ் செய்து பொழுது புலர்ந்ததும் நித்யகடனை முடித்துக் கொண்டு தன் சகோதரியிடம் சென்று "வாட்போக்கி யெனனும் திவ்விய தலத்திற்குப் போய்வர வேண்டு"மெனச் சொல்லி அவ் வுத்தமியோடும் இன்னும் சில சுற்றத்தாரோடும் புறப்பட்டார். புறப்படுமுன்னர் கையில ஓர் வாளை யெடுத்துக்கொண்டு மெய் யன்புடன் இரத்தினகிரியை நோக்கி நடந்து குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்து அங்கு பொன்னி நதியில் ஸ்நானம் செய்து அங் கிருந்து தனது சகோதரி முதலானவர்களோடு புறப்பட்டார்.

அவர் மலையை நோக்கிப்போகும்போது தன்னுடைய சிரசில் இருகரங்களையுங் குவித்துக்கொண்டு துதி புரிந்துகொண்டே போனார். அவருடைய உறவினர்கள் சிவசிவ வெனச் சொல லிக்கொண்டே அவரைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். அந்த அன் பர் மாணிக்கமலையை நெருங்கினதும, காசிபன முதலாகிய இருடி கள் எம்பெருமானைத் துதி புரிவது செவியிற பட்டதுகண்டு அகங் குளிர்ந்து ஆனந்தமடைந்து புளகாங்கித முற்றார். பிறகு மலையை யடைந்து அதன் மேலேறி அங்குள்ள சிவயதீர்த்தத்தில தன் சகோதரி முதலானவர்களை மூழ்குவித்து அவர்களை ஈசன் ஸந்நிதிக்குச் செலலும்படி சொல்லித் தானும் அந்தத் தீர்த்தத் தில ஸ்நானஞ் செய்து பக்தியோடு பஞ்சாக்ஷர ஜபஞ் செய்து விபூ திருத்திராக்ஷமணிந்து புஷ்பங்களாலும தன்னை யலங்கரித்துக் கொண்டு தான கையில கொண்டுவந்த வாளையரையிற் சொருகிக் கொண்டு ஸந்நிதியை நோக்கிச் சென்று முதலில விநாயகரைப பணிந்து, "இடரொலைத் தருள வேண்டு"மெனப பிரார்த்தித்துக் கொண்டு பிறகுபொன்னிடம பீடத்தைப்பணிந்தார். பின் கோயிலை வலம் வந்து சிவபெருமானை அநேகவித மாகத் துதிபுரிந்து சந் நிதிக்கு மேற்குப பக்கத்தில்நின்றுகொண்டு, "என்னை யாட்கொண் டருளவேண்டும். என் மீதுகோ[illegible]வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

என்னப்பனே! இமயவல்லி நாதனே! ஈசனே நீயே யெனக்காண்" எனப் பிரார்த்திக்கையில், அஞ்சேல், அஞ்சேல், உன் தலையை எமது பாதத்தில் அணிந்திடுவோம்," என்ற ஓர் ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று.

அந்த ஆகாய வாக்கைக் கேட்டதும் ஆனந்தமடைந்து வீர சிங்கக் கோலத்துடன் பொற்பாறை யண்டை வந்து நின்று, வாளை நிறுத்தி அதன்மேல "என்னப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரம் பொருளே! தயாநிதியே! சர்வசங்காரமூர்த்தியே! சங்கரா! சம்போ"வெனத் துதிகூறிப் பாய்ந்தார். உடனே அவருடைய தலை வெட்டுண்டு அந்தப் பாறையினின்று மல்லுச் சிக்குச்சென்று ஈசன் சன்னிதானத்திலிருந்து புன்னகையுடன் தோத்திரஞ் செய்தது.

இதுகண்ட அவருடைய சகோதரி முதலியவர்கள் "அந்தோ!" என சகோதரிகருமகவுண்டானால், என் தலையை உனக் களிப்பே"னென்ன வேண்டி வந்தனர் போலும். இந்த மருமம் நமக்குத தெரியாமற் பொயிற்று, எனப பரமாசசரியமும் துக்கமு மடைந்து தங்களுடைய நகரததுக்குத் திரும்பினர்.

அந்தத் தலையானது அங்குள்ள வேமபின் கீழ் ஓர் லிங்கமாய் நின்றது. அப்பொழுது அந்தணர் தீபாராதனை செய்தனா. அக்கணத்தில "இந்த லிங்கத்திற்கு எப்போதுந் தீபாராதனை புரிக" என ஒரு ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று. அவரது வைராக்கியத்தின் காரணமாக அவருக்கு வையிரப் பெருமாளெனும் பேருண்டாயிறறு.

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

திருவாரூர் எனனும் திவய க்ஷேத்திரத்தில்வசிதது வந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தமது தோழனுகிய சேரமான் என்னும் அரசனைக் காண, அவன் வசித்துவநத கொடுங்கோளூர் என்னுந் திருநகருக்குச செல்லக் கருதி அடியார்களுடன் புறப்பட்டு கா

[illegible]
[illegible]
தரிசித்து வணங்கித் துதிபுரிந்து பிறகு திருப்பாய்த்துறைக்கு எழுந்தருளி அங்கு இறைவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு கடம்பர் கோயில் வந்து கடம்பவனநாதரைப் பணிந்து தமிழ்ப்பாமாலை புனைந்து அப்பரம்பொருளுக்குச் சாத்தி ஆனந்தமடைந்து, அங்கிருந்து [illegible] மாணிக்கமலை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த மலையினருகே சென்றதும் அவருக்கு அது ஓர் ஜோதி லிங்கமாகக் காணப்பட்டமையால் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "ஆ!, இதிலெங்களையாள் பெருமானெனத் திகைத்து நின்று அங்கிருந்தே தமிழ்ப்பாப் புனைந்து ஈசனைத் துதித்துத் தமக்குப் பொன் வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவருக்கு ஈசன் திருவருள் புரியக் கருதித் தமது பூதகணங்களை யழைத்து அம்மலைப் பாறையில் பொன்னைக் கொணர்ந்து சொரிய ஆக்ஞாபித்தார். பூதகணங்கள் அவ்வாறே பொன்கொணர்ந்து பறையிற் சொரிந்தன. அவைகளை நாயனார், எடுத்துக்கொண்டு பரமானந்தமடைந்து தன்னை மறந்து தமிழ்ப் பதிகம்பாடித் துதிபுரிந்தனர். ஈசன் அங்குள்ள ஒன்றுபாதி என்னுமிடத்தில் அவருக்குக் காட்சி தந்து "வேண்டும் வரங்களைக் கேட்க" வென நாயனார், "என் அப்பனே! இந்தத் தலத்திற்கு வந்து திருநீலகண்ட தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களும் இந்த மலையைத் தரிசித்தவர்களும் முத்தி பெறுதல் வேண்டும். உனது கீர்த்தி பொருந்திய லீலைகள் இந்த உலகத்தில் பிரசித்தியடைய வேண்டும்" என வரங்கேட்டனர். நீலகண்ட மூர்த்தி அவர் விரும்பியவாறே வரமளித்து லிங்கத்துட் மறைந்தனர். பிறகு நாயனார் எம்பெருமானை வணங்கி அவரது கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகிப் பன்முறையும் துதிபுரிந்து அங்கிருந்து மலை நாடேகினர்.

வாட்போக்கிப் புராண வசனச் சுருக்கம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவகணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

காப்பு

பெரும்புவன மேவற்றினையும் பெற்றவொரு சிற்றுதரக்
கரும்பினொடு மொருமுக்கட் கனியும்வீற் றிருந்தருளுந்
திருந்துமொளி மாணிக்கத் திருமலையிற் சிறந்தென்று
மிருந்தருளும் வேழமுக னிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

பாயிரம்

வாழ்த்து

அறுதொழிலந் தணர்வாழ்க வானினங்க டழைக்கமழை
யுறுமுறையிற் பொழிகவேந் தோங்குகவின் னவர்மலிக
முறைப்பயிலு மறைதழுவா மூகநெறி தாழ்கபொறை
நிறைபெறுபூ தலம்பொலிக நீடுகசை வமுமன்றே [க]

நூற்பயன்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மதிதவழும் வாட்போக்கி மாதேவ னான்மியத்தை மகிழ்ந்து கேட்போர்
நிதிபலவு நனியெய்தி நிலம்புரந்து மகவுயிர்த்து நீடு வாழ்ந்து
விதியுலகு முதலாய விண்ணுலகபோகங்கள் வெறுக்கத் துய்த்து
நதியணியு நம்பெருமான் றிருக்கயிலை யெந்நாளு நண்ணி வாழ்வார் [உ]

கடவுள் வாழ்த்து

சிவத்தைப் போற்றல்

கலிவிருத்தம்

மன்னிய மணிமறை மன்ற நீதெரு
இன்னரு ளுதவுவான் கனக மெய்திற
பன்னக வயவரி பலருங் காணுறக
கொன்னடம் புரிகழன முடியிற கொள்ளுவாம [க]

சத்தியைப் போற்றல்.

குஞ்சித பதததொளி குறிதது நோக்கிநின
றஞ்சன்மி னெனவுயிாத தொகுதி யாவைகக
மஞ்சென வருணமழை வழஙகு நாயகி
செஞ்சர ணிணைமலா சென்னி சோததுவாம் [உ]

இரததினகிரீசுவரா துதி

அறுசீரடியாசிரிய விருததம.

ஓாநத நானமறையின சிரதொளியைச சித்தாநதத்
தெளிவை யன்பாற
பார்நத விமயமலைப பசுநதேனைக கலநதவொரு
பாலை வேலைக்
கார்நத வாலால முணடவிணைகாத தருளகருணைக
கடலை நாளு
மோதநத வாடபோகி மாணிகக மலைகொழுநதை
யிறைஞசி வாழவாம [௩]

சுரும்பாாகுழலம்மை

அருமபாருந தனதடமு மஙகலநா ணணிநதகண்டத
தழகுந தோடு
கருமபாரும் பசுநதோளு மதிமுகமுங் கருணைபொழி
கமலக் கண்ணு
மிருமபாரும் பொன்னுலகு மேததவடி யவர்வாழ்த்த
வெதிாநின் றருளுஞ்
சுரும்பாருங் குழலுமையா டிணையடித்தா மரைமுடிமேற
சூடி வாழவா ம [௪]

அருள்பொழிவிநாயகர்

கொச்சகக்கலிப்பா

இருவினையும் விட்டாமை யிட்டகல வாணவத்தின்
விரிவுதரு வலிசாய விரைந்துசுழல் கறங்கேபோல்
வருபிறவிக் கோடையினால் வாடாம லுயிர்தளிர்ப்பக்
கருணைதழை பொழியுமொரு கடாக்களிற்றை வணங்குவாம்

குமாரக்கடவுள்.

பானனிருகை விரல்சேர்த்திப் புடைவீசி யிறுமாந்து
முன்னிருகை யானைபொத்து முகக்கணுப்பத் திரிந்துழலு
மென்னிருகைத் தொழும்பேறு மிருசரண முளரியுடன்
பன்னிருகை படைத்தருளும் பாலகனைப் பரவுவாம் [௮]

திருநந்திதேவர்.

மருவந்த தவநீழல் வாசவனு மாலயனும்
வெருவந்து புடைவிலங்க விலக்குதிருப் பிரம்பேந்தி
ஒருவனபி னெமையாள்வோ னுலகக நடாத்தியரு
ளருணந்தி யடிக்கமல மகக்கமலத் திருத்துவாம் [௯]

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்.

பொங்குபுன லிடுமேடு புனலோடு மோடாம
லிங்கெவரு மதிசயிப்ப வெதிரேறச் சமண்கையர்
துங்கமலி கழுவேறத் தொடர்ந்தவரை வாதில்வென்ற
சிங்கமறைக் குருவினிரு சேவடிசென் னியில்வைப்பாம் [௰]

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

வெற்பிணையா மடல்வேழம் வேகமடித் தடிதாழ்த்தி
யற்புதமா மெனும்படிநீற் றறைமலர்ப்பூந் தடமாக்கிப்
பற்பலர்பார்த் தகங்குழைப்பப் பல்பிணியார்த் திட்டவொரு
கற்புணைபாற் கடல்கடந்த கவிக்கரசைப் பரவுவாம் [௰௧]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அப்புயப்போ தமர்ந்தோனும் அலைகடல்வாய்த் துயின்றோனும்
முடிபாதங்களியா வரும்பிறரு முணர்வரிய திருவடிக
ளிம்பரிற்பா ரிடந்தோய விருமுறைநள் ளிரவினிடை
நம்பனைத்தூ தெனநடத்து நம்பியையன் புடன்பணிவாம்

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

சீடனெடுந் தெருவினிடைக் குறுநரியின் குலமனைத்து
மாடல்வயப் பரியாக்கி *ஐவகைக்கதியின் முறைநடப்பத்
தோடவிழ்பூங் கொன்றைபுனை தோன்றனமறைப் பரியிலவரப்
பாடல்புரி வாதவூரப் பாவலனைப் பரவுவாம் [௧௩]

அறுபத்துமூவர்.

மறுவுற்ற புறச்சமய வழியனைத்தும் பிழையென்று
குறைவற்ற பேரன்பாற் குருலிங்க சங்கமத்தி
னுறுபத்தி நெறியேவாக்கு முணர்த்துந்தலஞ்செய்தெனையாண்ட
வறுபத்து மூவர்களபொன் னடிக்கமல முடிக்கணிவாம் [௧௪]

ஆரியராஜன்.

சூரியர். யிரங்கோடி தோன்றியபோற் சூடாமணிக்காக்
காரியல்கண் டனைப்பொன்னிக் கடநீரா யிரமாட்டப்
பூரியெனப் பாதத்திரத்திற் பொசிவாசி தாமுனிநத்
ஆரியமன் னனைநாளு மக்ககமலத் திருத்துவாம் [௧௫]

வைரப்பெருமாள்.

அறறமில்காரு சியிறபிறந்து வாயர்குலத் தவதரித்துக்
குற்றமிலா வுடன்பிறந்தாள் (1) குழவிபெறத் தலைப்பலியா
யுற்றுதவி மாணிக்க வோங்கனற்பெம மானருளைப்
பெற்றெமையாண் டருளவயிரப் பெருமாளைப் பரவுவாம்

---

* மலைகதி, மயூரகதி, வியாக்கிரகதி, வானரகதி, விடபகதி.

1: பாலன்.

சிற்றுயணா.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம

(2) ஆனஞ்சு பரம்பரனுக காட்டுவான் பூரறையில்வைத்..
தகலக காக்ந
தானஞ்சுங் கவிழ்ப்பவுயிர் வெறுப்பனென வரைமுழுதுந
தாமே யெனனத
தேனஞ்சு மொழிபாகா தெளிவிபபச சாயபராயததியக் காக
மூனஞ்சு விழவருளன ற்றறசிறரு யனைநாளு முளததுள
வைபபாய [௧௭]

மற்றைச சிவ நேசாகள்

கொச்சகபபா

நாவலநதீ வாதியனிஞ ஞாலததிற சீதததான
மூவகைய காலதது முறைமைபினிற றிறபபாது
மாவடுவை யனையவிழி பஙகையொரு பஙகுடைய
தேவாபிரான் *றெழுமபேறற திருதடுதாணடத தொலக
பணிவாம [௧௮]

நூல் செயததறகுக காரணம்

அறசீரடியாசிரிய விருததம்

முனனம்வே தநதொ குதத முனிவர னருளாய சூதன்
சொன்னவாட் போககி மேன்மை தூயசெந தமிழி னூலே
தன்னிக ராதி சைவத தானீகா தலததோ ரனபாய்ப
பன்னுவா யென்ன வன்னோர் பணிகொண்டு புகலவன
மாதோ [௧௯]

அவையடக்கம்.

சூதமா முனிவன றோநது சொனனமுன னையபு ராண
மோது நீருததி தன்னுண முகநதிடுங கலசம போல
ஏதமில சிலவே யான்கொண டியமபுகேன் கலைகள முறறு
மோதிய நல்லோ ரியாரு முவநதுரைத திடுவரென்றே[௨௦]

---

2 ஆனஞ்சு—பஞ்சகௌவியம்

கொச்சகப்பா

அக்கரவ மணிந்தபிரா னமர்ந்துறையும் வாட்போக்கி
மிக்கபுரா ணந்தமிழால் * விஞ்சையர்மு னியான்மொழிந்த
ற்க்கவனக் குழுவினைதிரா தகைசிறிது மறியாத
கொக்கினங்க ணடைகாட்டிக் குறைகாட்டும் படித்தாமால்

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨க

சிறப்புப் பாயிரம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

அன்னமார் வயல்சூழ் மாணிக்க மலையி
னாரிய மொழிப் புராணத்தைக்
கன்னலந் தேனு மமுதமும் போலக்
கனிந்தசெந் தமிழினிற் செய்தான்
பன்னுசெந் தமிழ்க் ககத்தியன் போலப்
பாரினில் வந்தவ தரித்த
மன்னுதென் கமலை மாநகர் மருவும்
வைத்திய நாத தேசிகனே [க]

பதிகம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிலங்கொளா ரணிய மென்னு நைமிச மான வாறு
மிலங்குமா ணிக்கக் குன்ற மிருநிலத் தடைந்த வாறுந்
துலங்குமக் குன்ற மேவுந் தொல்புகழ்ச் சிறப்பி னோடுஞ்
சலங்கொளும் வாயு சேடன் சாரந்தருச் சித்த வாறும் [க]
இந்திரன் பணிந்த வாறு மடியருச் சித்த வாறுஞ்
செந்தமிழ் முனிவன் பூசைச் சிறப்பொடு ரோம சம்பே
ரந்தமின் முனிவன் பூசித் தானருள் பெற்ற வாறுஞ்
சந்திர காசங் கொண்டு தடவரை பிளந்த வாறும் [௨]

ஆகத் திருவிருத்தம் 24.

* கற்றுணர்ந்த புலவர்.

புராணவரலாறு

கலிவிருத்தம்

அருந்தவம் வடிவெடுத் தனைய ரியாவர்க்கு
மருந்தினு மினியவர் வாய்மை பூண்டுளார்
கருங்கடல் விடநுகர்ந் தருளுங் கண்ணுதற்
றிருந்தடித் தாமரை மிலைந்த சென்னியார் [௧]

வார்சடை முடியினர் வயங்கு கண்டிகை
யோசெழு மாலைய ரிலங்கு நீறணி
சோதரு மேனியர் சீரை யாடையர்
காமுகி லென்னப்பொழி கருணை நாட்டத்தார் [௨]

முப்புரி நூலணி மார்பர் முதுணர்ந்
தெப்புவ னமும்புக ழெய்த நின்றுளா
ரொப்பருங் கலைகளு மோர்ந்து மங்கமுந்
○திப்பிய மறைகளுந் தெளிந்த சிந்தையார் [௩]

முண்டகப் போதென முகம லர்ந்துளார்
புண்டர மூன்றினை பொலிந்த நெற்றியார்
உண்டிகாய் கிழங்கினை ரெரிசங்கு மேனியார்
தண்டுநீர்க் குண்டிகை தாங்குங் கையினர் [௪]

*கருநிற மானுரி கதுவு மார்பினர்
புரிதரு மஞ்செழுந் துணரும் புந்தியார்
அருமறை விதிவழு வாத தன்மையார்
தெரிவரும் பெருமையார் சில மாயந்துளார் [௫]

○ திப்பியம்—திவ்யம். *கருநிறமானுரி—கிருஷ்ணஜினம்

நைமிசைச் சருக்கம்.

உருப்பமார் கோடையி னூடற்று 1 ஐவகைக்
நெருப்பினின் றருந்தவ நிகழ்த்து நீரமையார்
வரிக்குயி லழுங்குநீண் மாரி நாள்வயிற்
பெருக்குநீ ரிடைத்தவம் புரியும் பெற்றியார் [௬]

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

அங்கிரன் வசிட்டன் பிருகுமாரக் கண்ட
 னத்திரி கோதமன் கபிலன்
றுங்கமா தவங்கூர் கௌசிகன் மேன்மைச்
 சுகன்சதா னந்தன் வான்மீகி
மங்குல்சூழ் விந்தத நகந்தனைத் தவிர்த்த
 மாதவன் கண்ணுவன் மரீசி
சங்கமே நிகாகதும வியாண்டனே வாயமைச
 சதுமறைப பாரசர முனிவன் [௭]

துகளறு காட்சி முறகலன் கருணைத்
 தூயகா சிபன்றுரு வாச
னிகலறு வாம தேவமா முனிவ
 னிசைபெறு சவுபரி யென்போன்
புகழ்பெறு மறைதேர் காவலன் மேலாம்
 புலத்திய னத்திரிமா தவத்தோன்
முகைபவிழ் கமலப் பொகுட்டிலயிற் றிருக்கு
 முதலவனோ தமனமா முனிவன் [௮]

தளரும பெருமை யுரோமசன் குரசன்
 சௌனகன் முதலிய வறவோ
ரளரும தவங்க ளிபறறுதற கமைநத
 விடஞ்சகத திபாதெனத தெரிவான்
கொள்ளைவண் டினங்கள் கூட்டுணப் பசுந்தேன்
 கொழுமட லுடைநதுகொப் பளிக்கு
முள்ளரை முளரித நவிசில்லயிற் றிருக்கு
 முதலவ னுலகினை யடைந்தார் [௯]

---

1 ஐவகைநெருப்பு-நாற்புறமும் எரியவிடுத்த வக்கினியோடு பானுவின் வெப்பம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

அடைந்தழா முனிவர் நான்முகக் கடவு
ளழித்தல முடித்தலம் புனைந்து
படர்ந்தபே ரன்பாற் பரவினா நிற்பப்
பங்கயத் தவிசினை நோக்கி
யுடங்குநீர் நமபா லுறறதென் னேயென்
றுரைககலுந தரைததலை நோறக
இடம்பெறற் கடைநதோ மருளுதி யெநதா
நனறுநன்

அடையாறு.
சென்னை-20.

அன்னவன் குசையா னேமியொன் றியற்றி
யவிரொளி நிததில மிறைககுந
பின்னலவெண் டரஙகக கருஙகட லுடுதத
பெருமபுவி யதனிடைச செலுததி
பின்னதெவ விடனுஞசோந துறறதவ் விடமே
யெய்திநீ ரிருநதவ மிழைககத
துன்னுநற றலமென் றதனுட னடுதத
தூயமா தவரையும விடுததான் ௬௧]

விடுத்தலும பேரன் பூவட்டெடுத தொழுது
வேதியன விரைசெழுந கமல
வடிததலம போறறி முனிவரா விடைகொண்
டோழிமுன செலவதன பின்சென
றிடாபபட வின்றிப் போநதனா போநத
விலங்கொளி யமையு மநநேமி
நடைபபடா தெனறுந தவபபயிர் வளர்ககத
தக்கதோர் தலத்தையுற றதுவே [௬௨]

காமமுந துயாசெய் யறுவகைப் பகையுங்
கடிநதவ ரவ்வனந தமக்கந
நேமியு போநதது இருத்தலாற படிமே
னெறிபுரி நைமிச மென்ன

நாமமங் கியற்றிப் பற்பல வேள்வி
நற்றவ மவற்றுட ஞற்றி
யோமவெங் கனலிற் சத்திர யாக
முஞற்றியே யுளமகிழ்ந் துறைந்தார் [௰௩]

கலிவிருத்தம்

மற்றவந் நைமிச வனியா முளமுற
வற்றமின் றுமைசெயற் கருமையே யாயினுங்
கற்றவ ரிகழினுங் காதன்மிக் கூர்தலா
லுற்றவா றொருவகை யோதுகின் றுமரோ [௰௪]

மேகமுங் கொடிவிடு வேள்வியும் புகையுமெய்
பாகமுந் தீவழவது பாளைவாய் மரகதப்
பூகமுங் குருமுகைப் பொதியவிழ் நறியபுன்
னாகமுஞ் செறிவது நைமிசா ரணியமே [௰௫]

தாவில்செண் பகமுநீள் சாலமுஞ் சந்தனப்
பூவியன் பொழில்களும் பொதியவிழ் வகுளமுங்
காவியம் பங்கயக் கானமுங் கானுலா
நாவியுங் கமழ்வது நைமிசா ரணியமே [௰௬]

புளினமே வுதலின்றப் பூவகந் திடுதலாற்
றெளிவுசேர் புத்தின்றத் திகழ்ந்தபா சொளியின்ற
றளிமுகிற் படிதலாற் சங்கமார்ந் திடுதலா
னளிர்கடற் போல்வது நைமிசா ரணியமே [௰௭]

அண்ணல்வெங் களிநல்யா னையுமடற் சீயமுங்
கண்ணலந் திகழ்மயிற் கணமுமவா ளரவமும்
பண்ணலந் தருகிளிப் பறவையுங் கலுழனு
நண்ணியங் குறைவது நைமிசா ரணியமே [௰௮]

உற்றவ ருலகினுக் குறுதிநூ னற்முறை
சொற்றவர் நீறணி தூயவர் மேலைநாட்
பொற்றவர் வனைவுசெய் புங்கவர்க் கன்பரு
நற்றவ ருறைவது நைமிசா ரணியமே [௰௯]

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நீற்றொளி பழுத்த நெற்றியன் முற்று
நிலவிய கண்டிகை மார்பன்
சாற்றுமைந் தெழுத்தை மனத்திடை யழுத்துந்
தன்மையன் மெய்ம்மைசால் குணத்தன்
றோற்றமு மீறுந் தொலைவறீந் தயாந்த
சோதிவா னவனடிக் கமலம்
போற்றுநற் றவத்தோன் புராணமு வாறும்
புகற்றத் தெளிந்தபுந் தியினோன் [உ0]

வேதநான் கினையு மையமுந் திரிபும்
விதண்டையு மின்றியே தெரிந்த
வாதரா யணதே சிகன்சரோ ருகமா
மலர்க்கழன் முடிமிசை புனைந்த
சூதமா முனிவன் றமிழ்முனி முதலாந்
தூயமா தவர்தமைக் காண்பான்
போதவிழ் நறையுற காவதங் கமழும்
பொய்கைசூழ் நைமிசம் புகுவான் [உக]

விண்டலைத் தவழுஞ் சீதமா மதியின்
விரிநிலா வெள்ளமு மிமையோர்
பண்டுவந் தடைந்து கடைந்தவத் திமயாற்
பரவையு மெதிர்ந்தெனப் பார்மேற்
கொண்டலுக் கிணையா யிணையிலாக் கருணை
கொழித்தருள் சூதமா முனிவ
னெண்டிசை வளாகம் பழிச்சுமா முனிவ
ரெதிர்கொள நைமிசம் புகுந்தான் [உஉ]

கலித்துறை

புகுந்த சூதனுக் கமைவுறப் பொலன்றவி சுதவி
மிகுந்த காதலின் முகமனும் பலமுறை விளம்பி
அகந்தை வேரறு முனிவர ரளவளாய் வைகி
மகிழ்ந்து மற்றவன் மதிமுக நோக்கியே வகுப்பார் [உ௩]

வான நாயக னமர்ந்தருள பொழியும்வாட் போக்கித
தான பேணமைநீ சாறறெனச சவுனகன முதலோ
ஞான மாதவ ருரைததலு நனறுநன றெனவோா
மோன மாதவச சூதனுஞ செப்புவான் முறையால் [உச]
பிரமம பதமமே வைணவம பெருமைசால சைவம
பரவு நாரதம பாகவ தமபவு டைகம
உரைசெய் மாாககண்ட மாகக்னை யததுட னேத
விருமை யுநதரும பிரமகை வாததமோ டிலிஙகம [உரு]
வராகங காநதமவா மனமுடன கூாமமே மறசம
விராக முறறுழி விளஙகுகா ருடமபிர மாண்டம
பராக நீறணி பராசர முனிவரன பாலன
தராத லததெனக் கிவைபதி னெட்டையுந தநதான [உசா]
இலகக மீரறு பததினெண ணுயிர மிறைவற
கலக்க ணூறுமோ ரைாயிரு புராணமாங கிரநதம
துலகக நாரணற கைமபதை யாயிரந துகளில
ஒலிகரு நானகுமோ திமமுயாத தோறகினி யுரைபபாம உள
ஆறு பததொடை யாயிர மிருபுரா ணமுமாம
பாறு பெறறுடைப பரிதியம பகவறகி ராறும
ஆறு மறறிரண டேறு 0 முத கவறசென வறிவோா
தேறு விநதவா றுரைததன முணருமின றெளிந்நீர [உஅ]
சொறற மூவறு பேறு புராணததிற சருதி
கறற நாயகன மாயவ னடிமுடி காணு
நிறற வானசெழுங கறைககளற குறுபதி னிறைநத
கொறற சைவமிம மணிமலைத தகைமையைக குபினும் [உகூ]
வளமை தஙகிய வெள்ளிமால வரையிடை முனனு
ளுளம கிழநதுமா வுல்கையு முதவிய வுமைக்கு
மிளகு மணபுறு தனக்குநாப பணணுய ரிளஞ்சே
யளவ ளாயுறைந திட வரு ளபலன்வீற றிருநதான் [௩௰]
அனையமூவரு மளவளா யமாநதருள காலை
புனைமகாள வேலவன் முக்கணன் முகமலா நோக்கிக

0 உதகன்—அககினி தேவன்

கலைக் கூறபுவி யிடத்துநீ காதலித் துறையும
புனித மெய்த்தலத் துயர்ந்தமெத்தத் தலமபுக லென்றான் [௩௧]
குழவி மாமதி யரவணி யெம்பிரான் குமரன்
மழலை வாய்மொழி கேட்டலு முளமிக மகிழ்ந்து
தழுவி யன்பினுற சாலமந் தணமிகு தேனும
மொழிந்து மியாமெனப புத்திர வாஞ்சையின மொழிவான்
சமபுத் தீவினிற சையமால வரைபயந் தருளும
பமபு நீர்மிகு காவிரி நாட்டிடைப்பல் வளங்கூர
செமபொன மாளிகை சூளிகை சேணளாந் தொளிரு
மமபொன மாநகரொன்றுள தநந்தித் தெனபால [௩௩]
ஆங்கு மாணிக்க மலைமய மாமென்று முனபா
யோங்கி யாழுயிரக குறுதிக ளியாவையு முதவி
நீங்க ருமபெருங் காதலா லுறைகுவ நினபோற
பாங்கின லகிய பாவைபோன மகிழ்சசிகா பணபால [௩௪]
என்று கொன்றையந் தாரபுனை மெஙவிசைய பெருமான்
அன்று கட்டுரைத தத்தலப பெருமையை யறைய
வென்றி வேலவ னுளங்கொடு விருபப மீதூர
நன்று நன்றெனத் தாதைதாள் பணிந்தன னயந்தான் [௩௫]
நயந்த வேல்வ னந்தியே வருகககு நவில
வியந்து மற்றவன் சனற்குமா ரருக்கதன மேன்மை
யியமபி னவன வியாதமா முனிவராக கிசைப்ப
வயங்கொண் மாதவன் றமியனேற கவைமுற றும வகுத்தான்
அத்தி ருத்தலச சிறப்பினை வியாதனே யலலா
லித்த லத்திடை யாவரே யியமபுவா நீவிர
சித்த மின்புற வினவலாற சிறிதுரைப பேனென்
றுத்த மோத்தம வருளுடைச் சூதனங் குரைப்பான் [௩௭]

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இனையநற காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விப்போர்
கனைகட லெழுத மெனனக் கட்டுரை செய்யுந் தூயோர்
முனைவன் தருளினாலே மூதல காண்டு பின்னா
புனைபணித் தவிசின் வைகும புரந்தர னாகிவாழ்வார் [௩௮]

நைமிசச சருக்கம் முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் கூஉ

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

செய்யதிங் கருப்பு மமுதமும் பாகுந்
தேறலும் போலுமென் குதலைத்
தையலோர் பாகன் றிருவடிக் கமலந்
தாழ்ந்துமே தக்கவம் முனிவன்
பையரா முடிமேற் கிடந்தபா ருலகம்
பழவினைச் சிமிழ்ப்பினை யொருவி
யுய்யவே திருவாட் போக்கியென் மியற்றி
னுண்மையை யோர்ந்தறக் கமைந்தான் (க)

றிலாத தவமோர் வடிவுகொண் டனைய
விசைபெறு மாதவன் றுள்ளம்
வேறொரு விடையத் தெய்துறா வண்ணம்
வேட்கைமேன் மேலு மீதூரத்
தேறுமா கேணமி னென்றுயர் சைவச்
சீர்கெழு புராணத் துட் போந்து
கூறுமெய்த் தலமான மியத்துண்மா ணிக்கக்
குலவரை வரவு சொற்றிடுவான் (உ)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அழலெனச் சிவந்து நீண்ட வவிர்சடை மவுலி தாங்கி
விழைவுட னக்க மாலை வெண்டிரு நீறு சாத்திக்
குழன்மொழி பாக னாம குறிகருமைந் தெழுத்து மோதி
பழுமன்ற பயினற் நாவீர் பிரமகற் பத்தி னோர்நாள் (ங)

முத்தக முரிஞ்சுங் கொம்மை முகிழ்முலை மயிலஞ் சாயற்
கத்திகைக் கருமென் கூந்தற் காமமெனத் திரண்ட மென்றோட்
டத்தரி நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தளிரிபற் பாவை யலகுற்
புத்தமு தனைய தீஞ்சொற் பூவையோர் பாகத் தெங்கோன் (ச)

சங்கொடு திகிரி தாங்கித் தண்டுழாய்த் தெரியல் வேய்ந்து
பொங்கொளி பசும்பொற் றூசு புனைந்துநீர்ப் புணரி யாடை
யங்கணமா ஞால முற்று மருமபிய நாபி பூத்த
பங்கயச் செங்க ணாயப் பாம்பணை துயிலு மேலோன் (ரு)

என்னுதற் கரிய வேத வேழிசைக் களிவண் டார்ப்பப்
பண்ணினு மினிய தீஞ்சொற் பாமக ளுவின் வைகக
கண்ணகன் ஞால முற்றுங் காதலாற் படைத்த வாசத்
தண்ணறுஞ் செழும்பொற் றோட்டுத் தாமரைத் தவிசின்
வாழ்வோன் (சு)

விண்ணவர் வணங்கிப் போற்ற மெல்லிய லரமபை மாதர்
தண்ணிலாக் கற்றைக் காலுஞ் சாமரை யிருபால் வீச
வொண்ணுதற் சசிமென் கொங்கை யுகளமார் புழக்க நாற்
கோட்

டண்ணலங் களிற்று லாவு மாயிரங் கமலக் கண்ணன் (எ)

அங்கியங் கடவுள் வீசு பட்டல்செழு பாசத் தண்ணல்
சிங்கவெள் ளெயிற்றுப் பேழ்வாயச் செருவிக னிருதி
வேந்தன்

பொங்கொலிப் புணரி மன்னன் பொரியழற் சகரயன் முக்கட்
சங்கரற் குவந்த நண்பன் றனிவிடைக் கொடியீ சானன் (அ)

பாயிருட் படலங் கீறும் பன்னிரு தபனர் தெய்வ
மீயுயர் விமான லூர்தி மேல்வரு மிருவ ரண்ண
லோய்வறு விடைக டாவு முருத்திரர் பதிற்றொன் றூற்றோ
சேயுயர் விசும்பின் வைகுந் தேவர்முப் பத்து மூவர் (கூ)

சித்தர் சாரணரியக்கர் தேன்பிழி மகதி யாழ்நல
வித்தகர் கருடர் விச்சா தரருட னுரக வேந்தன்
இத்தனை நாற்பத் தெண்ணு யிரமுனி வரர்கண மற்றோ
ருத்தம மேருக் குன்றத் தொருங்குவீற் றிருந்தா ரன்றே (ய)

வீற்றிருந் தருளுங் காலை விரைகமழ் மொந்திசைச் சார
லூற்றிசை கமழுஞ் சோலை நறுமல ருகுத்துத் தாதி
னூற்றிருந் தொழுகு தெண்ணீ ருடைத்திரைப் பொன்னி யாதி
யாற்றினி லளவ ளாவி யழலுந்தண் ணென்வே நண்ணி (யக)

மன்றலம் போது தோய்ந்து வந்திழி யருவி தோய்ந்து
குன்றுறு சுனையின் மூழ்கிக் குறுகுறு நடந்து லாவித

தென்றலஞ் சிறுகான மெல்லத் திளைத்தலுந் தேவு மெல்லா
மொன்றலைப் பலவு மேத்தி யுவந்தன ரனிலன் றன்னை. (௯௨)

உகந்துழி மகதி நலயா ழுறுதவன் வாயுத் தன்னை
யிகழ்ந்தவன் போல நோக்கி யெறிகட லேழு மெட்டுத்
திகந்தமும் பரிக்கு மோலிச் சேடனுண் டிடுவ னென்றற்
புகழ்ந்துரைத் திடுவ தென்கொல் புல்லிய வங்க மென்றான் (௯௩)

என்றலும் வெகுளி பொங்கி யெரியெழ விழித்துச் சீறிக்
குன்றெனத் திரண்ட திண்டோட் குடங்கையாற் கொட்டி யார்த்து
நன்றுநன் றென்னச் செந்தீ நறுநெய்பெய் தனமெ மூந்தாங்
கொன்றிய வமரர் முன்ன ருடன்றெழுந் திளைய சொல்வான்

பொறிமயிற் குணவா மிந்தப் புல்லிய வரவந் தன்னை
யறிவுடை யறவோன சொற்ற தடுக்குமோ வடுப்ப தன்றான்
மறுவறு மெனது திண்டோள் வாளையும் வேக நாகத்
துறுவலி யதுவுங் காண்மி னுழுந்துருள் பொழுதி லென்றான்

அதத்திற நிகழ்ந்த போழ்தி னமரரா னமைத்து நீயிவ்
வித்தக மேருத் தன்னை வேறொடும் பறிய வீழ்த்தித்
துத்தியம் பணத்தி னீயத் தொலைவரா வீழா வண்ண
மெத்திற மத்தி றத்தா லியலுறக் காத்தி யென்றார் (௯௪)

உம்பரவ் வாறு கூறி யுயாவரைச் சிகர நீங்கி
யிம்பரின் விலங்கி நின்றா ரிருவர்தம் வலியுங் காண்பா
னம்புவி முழுதுந் தாங்கு மனந்தனு முலகுக் கெல்லாந்
தம்பமாய் நின்றமேருச் சயிலத்தைப் பயிலச் சூழ்ந்தான் (௯௫)

ஆயிரம் பணத்தா லன்னே னவ்வரைக் குவட்டை யெல்லா
மேயனு வளவி னெரதறி விழாவகை யிறுக்கிக் காப்ப
மாயிரு ஞாலமுற்று மசக்கொத் தழுங்க வாயுச்
சேயுயா விசும்புள் ளோருஞ் செவிடுபட் டொழிய வார்த்தான்

உலவையாத் தடித்த லோடும் ஒன்றனோ டொன்று தாக்கிக்
குலவரை யேழு நொய்திற் குமைப்புண்டு துகளாய் வீசி
யலைகட லேழுந் தூர்ப்ப வாழிமால் வரையு மந்தச்
சலதியின் வீழ்ந்த தென்றாற் சதாகதி வலியார் சொல்வார்

திசைக்கரி யெட்டும் வானிற் செல்லெனச் செல்லச் செல்லுங்
குசைத்தலை விரிந்த பூவிற் குவலையந் தன்னைச் சார
விசைத்தெழு பரிதி வட்டம் வெண்மதி வட்டங் காற்று
லசைத்திடு மாலவட்டத் தவனிவட் டத்தில் வீழ (உ0

புன்னைமேல் லரும்பு போலப் பொங்கொளி யுடுக்க ளெல்லாந்
தந்நிலை யழிந்து வேறு தலைத்தலை யுதிர்ந்து போந்
திந்நில மருங்குற் றூறு மெவையுமேற் செல்லப் பொன்னொட்
டந்நிலத் தருக்க ளெல்லா மகலிடத் தடைய வீழ (உக)

பருப்பத மனைத்தும் வானிற் பறவையொத் தியங்க வானத்
துருத்தெழு கலுழ னொத்த பொருநதுசேர்ந் தவனி சேரத்
தருக்குமா மேருச் சைலஞ் சலாகையே யாகக் கோத்திட்
டிருக்குமோர் கறங்கு போல விருந்தது புவன வட்டம் உஉ

மத்தவலி வாயுச் சீறி மாறுமா றாகி யாவுஞ்
சிதைவுறத் தாக்க லோடுஞ் சின்னபின் னங்க ளாக
வுதையமத் தமன மொன்றா முணர்வுற் றூழி கால
மிதுகொலென் றயிர்த்து நின்றா ரிமையவ ரெவரு மன்றே உ௩

ஊற்றமிக் கெழுந்த வங்கூ ழுறுவலி யினைய தாகத்
தோற்றமிக் குடைய மேருத் தொல்வரை யதனைச் சூழ்ந்து
போற்றுதல் புரியுஞ் சேடன் பொருப்பிடைத் தகவொன் றேனு
மாற்றுத லுற்றமற் காத்தா னவன்வலி மதிக்கற் பாற்றே உச

காண்டகு திறலின் மிக்க கடவுளர் கருத்து முற்றப்
பூண்டநல் விரதம் போலப் பொருப்பினை விடாது பற்றி
மூண்டெழுஞ் சண்ட வாயு முழுவதும் மருங்கிப் பின்னும்
வேண்டுவோன் போலத் தன்வாய் வியன்பிலந் திறந்தான்
[குற்றன்

ஊழ்வினைப் பயனு நல்லோ ரொப்புர வும்பூந் தானத்
தாழ்வினை யுடைப்புந் தீயோ ரகமகிழ்ந் தளவ ளாவுந்

தோழமை யதுவும் போலத் துளக்க மொன் றேது மின்றிப்
பாழியம் பொருப்பைப் பற்றிக் கிடந்தனன் பார்த்தன் வேந்தன்

ஒலித்துவெங் காற்றுச் சிறறத் துருமெனத் தாக்குந் தோற்
பெலிப்பகை போல வெண்ணி யிடர்சிறி தேது மின்றிச்
சலிப்பதை யறியா னிச சதாகதி யிலனே யாக
விலக்குவா னுருத்து முற்று மிழுங்கவாய்ப் பிளந்தான்
மன்றே ௨௮

அன்னவே லையின்கண் வானத் தலைவரு மலக்க ணெய்தி
முன்னையம் பூதத் தொன்று முடியுமேன் முடியு மெல்லாம்
என்னமால் வரையைச் சூழ்ந்த வீட்டை யுரக வேந்தன்
றனைவேண் டினரா லறப்ரு சதாகதிக் களித்தி யென்றே

வானவ ருரைத்த மாற்ற மறுப்பது மெவன்கொ லென்று
மேனகங் கவியா நின்ற வியன்பணா சிறிது சேடன்
றானொரு புடையை நீக்கச் சதாகதி குவட்டொ ரைந்தும்
பேனவா ரிதிசூழ் பாரிற் பெயர்த்துவீ சினனா லன்றே ௨௯

வீசிய குவடு சோணாட் டெய்யமும் வியன்கொள் பாண்டி
மாசறு தொண்டை நன்னா டீழமொரு சிகரம் வாய்ந்த
ஆசுகம் பாய்ந்தாங் கொன்றங் கமிழ்ந்தன கொங்கிற் பூவிற்
பூசிதை பெறுமைந் திவ்வா றினையன புராரி கண்டான்

உலகினை நிறுவு மேரு வுயர்கிரிச் சிகர முமமாற்
கிலனுறப் படுத்தீர் மேலைக் கேண்மாந் திலவீ ரெனறுன்
பலருமான் முதல்வின் னோரும் பனிப்பொடும் பிதற்று [வொல்கி
நலமிலேம் புரிந்த தீமை நம்பனீ பொறுத்தி யென்றே ௩௨

துதித்தன ரடியில் வீழ்ந்தார் துணையிலை மென்று ரையன்
பதத்துணை பிடித்தார் நாவும் பறகளு மூலர்ந்தார் நெஞ்சம்
பதைத்தனர் கலுழ்ந்தா ரோங்கிப் பாதலத் திரந்தார் மண்மேல்
உதித்த பலவுயிரும் பெற்றோ ருறுசினந் தவிர்த்து நின்றார்

பிறைமுடிக் கடவு ணின்ற பெற்றிகண் டுவகை மேலாய்ச்
சிறைவிடுத் தனைய ராகித் திருவருள் சுரந்தா னென்றே
மறைமுடிப் பொருளை யெங்கண் மறுவறு மணியை தூய
நறைமலர்ச் சரணம் போற்று நாயினேர்க் கருளல் வேண்டும்

சிற்றறி வுடையே யியாங்க டெரிகிலா தியற்றுந் தீமை
பிற்றையோ கண்டா யையா வென்செய்கேங் கடக்க லில்லைம
பற்றிய வழுக்கை மேலே பற்றற துடைப்பான் வைகும்.
பொற்றையைஞ் சிகரந் தோறும் பொலிந்தருள் புரிதி யென்றே

வேண்டலு முருகுந்தன் போதன் விடையவ னருட்கண் ணோக்கி
யீண்டுநா மிருந்தல போன்றீ தைந்திலுந் தேவி யோடு
மாண்டகு மிலிங்க ரூப மருவினன் றிடுவே நீவி
ராண்டுகண் டுவந்து பூசித் தகலுநம் பதிகட் கென்றான் ௩௬

பெருந்தவப் புணரி யண்ணல் விடைமிசைப் பிராட்டியோடுந்
திருந்தல ரிதழி தூங்கச் சென்றன னயன்மால் காண
வருந்தல மொழிப்ப வீண்டே வரமளித் தருளுஞ் சில
மிருந்தவர் றனையேனென்றென றிறைஞ்சினா ரிறும்பூ தெய்தா

பொன்னிநன் னதியின் மூழ்கிப் புனிதமா ணிக்க வெற்பைச்
சென்னியால் வணங்கிப் போற்றிச் சீதயா மதியஞ் சூடும்
முன்னவற் பணிந்திஞ் ஞால முழுதலைத் தாரனந்த போக்கி
தின்னுடை நகரம் புக்கா யென்றனார்* நிழலி தன்னை (௩௮)

என்னுமவ் வனவர்கள் பின்னு மீடுசா லரவுக் கெல்லா
மன்னவ கேட்டி யேழு வளைகட லுலக மெல்லாஞ்
சின்னபின் னங்க ளாகச் சிதைவுற்ற கேது வாகத்
துன்னினை யதனா லந்தத் தூசினை நீங்கி யுய்ய (௩௯)

இரங்குநீப பொன்னித் தென்பா லிரதத்தின் கிரியைச் சார்ந்து
நிரந்தர மனைய தீர்த்த நேயத்திற் றோய்ந்து மேலாம்
பரமபரன் பாதம் போற்றிப் பத்தியாற் பூசை யாற்றி
வரம்பல பெற்று மற்றுன் வான்பதி யடைதி யென்றார் (௪௦)

---

* நிழலி—வாயுதேவன்.

என்றுவின் னவாக ளேவ விருவரு மிசைந்து வாசக்
கொன்றையஞ் சடையோன்பாதங்குழைந்துபத்தியினூற்றிறைஞ்சித்
தோன்றிய மனத்த ராகி யுவகையி னூர்ந்து பெம்மா
னின்றருள் புரியத் தத்த ரலங்கெழு நகரஞ் சேர்ந்தார் (சக)

மாதவ முனிவீர் சேண்மின் வாயுவால வீச வந்த
வேதமில் சிகரமந்தி னியல்பினை யுரைத்து மென்னச்
சூதமா முனிவன் கங்கை சூடினோன் சரணம் போற்றி
யோதவான் புணரி சூழ்ந்த வுலகெலா முய்ய மாதோ (சஉ)

பாண்டிநன் னாடடி னந்தண் பாய்புனற் பொருனைக் கூலத்
தீண்டிய வனங்கண் மல்கி யிலங்குநீ லாச லப்போ
தூண்டதோர் சிகரம் போந்து பொலிந்தது போதிற் கோமா
னுண்டுவந் தடிகள் போற்ற வமனு மாங்குற் றுறல் (சங)

ஐயனைச் நிதிக்கி சானத் தருமபவீழ் விலை மொன்று
மொய்தளிர் பொதுளி மீது மூன்றியோ சனை யுயர்ந்தே
யெய்துபு கண்டு ளோர்க்கு மீட்டிய பாவ மெல்லாம்
நொய்தினி னீங்கி நீங்கா நோன்கதி யுதவு மன்றே (சச)

பொன்னிநன் னதிக்கு மேல்பாற் புகழுமோர் சிகரம் போந்து
பின்னமில் புகழ்ச்சு வேதா சலமெனும் பெயரின் மேவு
மன்னதன் பெருமை யாரே யளப்பவ ரதன்பா லென்றும்
வன்னிநன் னீழல் செய்ய வயங்குமோர் தேவ தீர்த்தம் (சரு)

அத்திருத் தீர்த்தந் தன்னி லகமகிழ்ந் தினிது மூழ்கிக்
கொத்தலா வன்னி நீழற் குறுகியஞ் செழுத்து மோதி
வித்தகன் றனைப்பூ சித்தோர் வியன்புவி முழுதுங் காத்து
முத்திவீ டெய்தோ லகமு றைமையி னடைவர் மாதோ (சசா)

பூவிரி தரங்கம் வீசிப் பொதிகதிர் மணிகள் சிந்துங்
காவிரி வடபா லொன்று ககனமண் டலம ளாவ
மாவியன் பொதும்பர் சூழ்ந்த மரகதா சலமென் றோங்கித்
தேவரும் பணிந்து போற்றத் திசைதிசை விளங்கிற் றன்றே

தேம்பொழி புளியாங் கொன்று தெய்வத வடிவ மாகிப்
பாம்பணி மௌலி யண்ணல் பணியினு லென்று மோங்கும்
பூம்புனற் பொன்னி தோய்ந்து புளியையுற றெழுத்தைந் தோதித்
தாம்பரம் பொருளைப்போற்றுந் தனமையோரா நன்மைசேர்வார்
அண்டர்நாட் டவரு மெய்தி யாசையுற றிருக்க வெண்ணும்
தொண்டைநாட் டகத்தெல லோருந் தொழுவதாயத் தூயதாகி
மண்டுநீர் பெருகுங் கந்த மாநதிக் கரையின பாங்கா
விண்டுவீழ்ந் ததுவோ ரொனறு விளங்கன லுருவ மாகி (௪௯)

அதுவரு ளசல லப்பே ரணிந்தந்த தொருகா லேனுங
கதுமென வதனை யுள்வோர் கரிசெலாங் கடிந்து நீங்கி
விதுமுடி யணிந்த மேலோன மெய்யருள தனனில வானோ
புதுமலந் துய்த்தா நந்தப புணரியிற படிவ ரன்றே (௫0)

கரைபொரு நிரங்குந் தெண்ணீர்க காவிரித தென்கூ லத்தின
றரையரைக் காவ தததிற றயங்குமோர் சிகரம் வீழவுற
றுரையர தனுசல லப்பே ருபாவரை யென்ன வோங்கும
புரையிலா வளங்க ளெனறும பொலியுமவ வரையின மீது
எம்மையா ளரா ளேகசிக கீசான திசையி னிமபரு
செம்மையி னோங்குமொன றுதேவதீர்த தமுமொன றுண்டான்
மும்பலந் தவிர வாங்கு மூழ்கிமுன னவனைப போற்றித
தமமுடை விருப்பா னிமபந தனைமூன று வலஞ்செய்தனறே
பாசிலை பொதுளி மேறபோய்ப் பனிமதி யகடு தோய்ந்து
தேசுறு தெய்வ வேமபின சீரகெழு நீழல வைகி
யீசன தெழுத்தைந் தோதி னிப்புவி முழுதுங காத்து
மாசறு மினப விட்டின் மருவிவீற றிருப்பா ரன்றே [௫௧]

இப்புமிக் காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விப்போர்
கையும்பெறப் படிப்போர் சேட்டு நனறுநீன றெனவி யப்போர்
வயங்கொலி வாரி சூழ்ந்த வையக முழுதுங காததுப
புயங்கம தணிந்தோன் பாத புண்டரீ கததுவா ழ்வார

உ வது-மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முற்றிற்று-௫௪

ஆகத் திருவிருத்தம் ௱௪

௩. வது. மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

துங்கமா ணிக்க வெற்புத் தொல்புவி யடைந்த வண்ணை
மங்கையி னெல்லி போல வறிவுறப் பகர்ந்தா யின்னுஞ்
சங்கையின் றாக வந்தச் சயிலத்தின் பெருமை யாக
விங்கெமக் குரைத்தி யென்ன விருந்தவர் வினவச் சொல்வான்

கலிநிலைத்துறை

நாதனமா ணிக்க நல்வரைச் சிறப்பினை நவில்வான்
வாதரா யண்ண பூமபாதத் தாமரை முடிவணங்கி
வேத பாரகா விருப்பமீ தாமெய யுணர்ந்த
சூத மாமுனி கனிவொடு சொல்லுவா னன்றே [௨]

தோன்று முன்னதீ ரெட்டி யோசனை சுற்று
மூன்றி யோசனை யுள்ளது புடவியுண் மூழ்கி
யூன்றி நின்றதா லதனுச்சி மெய்ச்சிவ ரூப
மேன்று கண்குளிர்ந் துலகெலா மிறைஞ்சுவ தன்றே [௩]

கண்ணிற் காணினுங் கனிவொடு கேட்பினு நோக்கி
மண்ணிற் சென்னியால் வணங்கினும் பாகத்தி வழங்கு
நண்ணிற் செஞ்சடை முடிப்பா னுருவமே நல்கு
மெண்ணிற் பற்பல வற்புத முறுவதா லின்னும் [௪]

திசைக ளெட்டினுந் தீர்த்தமோ ரெட்டுள வன்றி
யிசைகொ ளங்கியந் திசையினிற் றீர்த்தமொன் றிலங்கு
மசைவி லந்தணீ ரதுபஞ்சாக் கரப்புன லாகும்
மிசையுற் றேறெதெய்வ தீர்த்தமொன் றெழிலுற விளங்கும் [௫]

சொற்ற மாணிக்கத் தொல்வரை யதன்கணோர் பாங்கர்
முற்று மேன்மைய முனிவர்கண் முக்கண னருளாற்
பெற்றி கூறும்பஞ் சாக்கரக் குகையொன்று பிறங்கு
மற்ற மின்றது முத்திசா தகர்க்கரை யாமால் [௬]

சித்தர் சாரணர் தேவர்விச் சாதர ரொருபால்
பத்திகூர்தரு முனிவரர் பனவர்மற் றொருபால்
சத்த சாகர மெனமறை தழங்குவ தொருபால்
உத்த மோத்தம வேள்விக ளுஞற்றுவ தொருபால் [எ]

அரம்பை மாதர்க ளாடல்செய் யரவமும் புவியிற்
குரும்பை மென்முலை மடந்தையர் கீதமுங் கொழுங்கட்
கரும்பு மொன்றெனத் துப்புரு நாரதர் கனிவால்
விரும்பு பாடலு முடையவ் விடைவன மாதோ [அ]

கடலு டைந்தெனக் கவுட்புடைக் கடந்திறந் தொழுகு
மடலு றுங்களி யானையு மசைநடைப் பிடியும்
விடையு யர்த்தருள் விமலனு மெலிய னுமையுந்
தடையி லன்பினு லாவரு தகைமையிற் சரிக்கும் [கூ]

இருபபி னைத்திரித் துடைத்தென
விருப்பு தம்முடைப் பிணையொடும் வெளியிடந் தோறு
மருப்பு மெல்லிய புலியினை யகன்மாந் தயினறு
வரம்பி லாதன குழாங்குழா மாயவண் வழங்கும் [௰]

தள்ள ருந்தருக் கதுகொடு விசும்பிடைத் தாவி
வெள்ளி நன்னிற மதியகட் டிரிஞ்ச மீதெழுந்து
துள்ளி யின்னமு தத்துளி துளித்தெனத் துளங்கும்
புள்ளி மானினம் பொழிறொறும் பறபல பொலியும் [௧௧]

மரக தச்செழு மணியினைக் குழைத்துக்கை வலலோ
ருருவி கண்டென வொளிசெயு மெருத்த மணஞ்நந்து
கருவி மாமழை யெனப்பொழின் மதுத்துளி கால
விரிக லாபமு டாடுவ மயிலினம் விரைந்தே [கஉ]

விசும்பு தோய்வன வெங்கதிர் வானவன் வியன்றோ ப
பசும்ப ரிக்குல மினிதினைப் பாறுவ பனித்தே
தசும்பு தால்வன வெண்மதி தோயுமின் னமுதத்
தசும்பு தங்குவ தென்றலவந் துலாவுவ தடங்கா [கங

பைங்கா ணாகமும் பாய்புலி முதலிய விலங்குஞ்
செய்யுந் தீத்தொழி லவ்வரைச் சேய்மையுஞ் செய்யா
வெய்ய பாதக மொருவுறுத் திராவிளங் குளமேபோர்
மைகொள்கா கங்க ளவ்வரை மருங்கினு மருவா [கச]

சிங்க வேறொன்றே களிற்றினஞ் சேர்ந்தினி துலவும்
பொங்க ராமயி லெருத்தினைப் போந்துகண் படுக்கும்
கங்க மோடுபைங் கிளியொரு குடம்பையிற் களிக்கு
மங்க ணீர்புலி யொடுபுல்வா யொருதுறை யருந்தும் கரு

தருக்க ளியாவையுங் கற்பகத் தருக்களே தருவிற்
கருக்கொள் வல்லிக ளியாவையுங் காமவல் லிகளே
திருக்கொ ளவ்வரை விலங்கெலாந் தேனுவே சிறந்த
வுருக்கொள் கல்லெலா முதவுசிந் தாமணி யுருவே கசு

மாந்த ரியாவரும் வானவ ரேயிடை நடங்க
வேந்து பூண்முலை யெழிற்குல மடந்தைய ரெவருங்
காந்தண் மென்விரற் கரும்பென மிழற்றுதீங் குதலைப்
பூந்தண் மாலிகைப் புனைபுரி குழலரம் பையரே [கஎ]

பொங்கு பூம்புன லியாவையும் புனிதநீர்க் கங்கை
யங்கண் மீதெழு மொலியெலா மருமறை முழக்க
மெங்கு மீண்டிய வட்டில்க டொறும்ப விதீச
சங்க வானவ ரன்றிகா லேவளிபந் தழலே [கஅ]

செய்ய வாய்க்கிளி பாடுவ செழும்பொழி லெங்கு
மெய்ய வாவிய யோகிகள் வியன்குகை யெங்கும்
பெய்யு மாகுதி யாகங்கள் பெருந்துவ லெங்கும்
மொய்கொள் வானவர் விமானங்கள் மொய்ப்பன வெங்கும்

அண்ட வாணர்க ளணிமுடி விளக்குமம் முதத்
தொண்டை வாயர மங்கையர் மணிப்பணிச் சுடரும்
பண்டை நான்மறை முனிவரர் படிவநீ டொளியு
மண்டலா லென்றும் வல்லிரு ளில்லதவ் வரைக்கே [உ0]

கோல மாமணிக் குவைகளுங் காழகிற் குறடு
மேல மோடில வங்கமுஞ் சந்தமு மெறிந்து
சூல பாணிதன் முடியிசைச் சூடிய தும்பை
மாலை யாமென வருவிகள் பறபல வயங்கும் [உக]

அளிக்கு லங்குடைந் தாடவு முகையுடைந் தந்தேன்
றுளிக்கும் பொங்கர்வா யகன்றிடு மந்திதன் னென்னப்
பளிக்குப் பாறையி தாமெனப் பாய்ந்துவெண் மதியிற்
களித்தங் காடலுங் கன்றிய தாமதன் களங்கம் உஉ

வேங்கை நாணமலர் வெறிகமழ் பூந்துணா விரிந்த
கோங்க மாமல ரவற்றொடுங் குலவிய பாறை
யாங்கு நாயக னருந்தமிழ் நாவலர்க் களித்த
வோங்கு நீடொளிப பொன்னிடு பாறையி னொத்திரும் உங

காவல் செய்திரு நீலகண் டசோ ழனைப்போற்
கூவல் கண்டவா குளம்பல தொட்டவா குளிர்ந்த
நாவ லம்பொழின் முழுவதும நாடபல புரந்து
தாவில் கொள்கையா தறபரப் பொருளினைச் சார்வார் உச

நறிய நாண்மலர் நந்தன வனம்பல தொகுத்தோர்
செறியு மவ்வாதளிர் தேன்பொழில் பறபல செய்தோர்
மறைவ லோருறை மனைபல வளந்தொடும வகுத்தோர்
ரறியு மந்தணா புவிபுரந் தம்பொரு டாளவார் உரு

அன்ன தானமே யலகினற் றனங்கோ தானஞ்
சொன்ன தானமோ டவ்வயிற புரிந்தரு டோயார்
மன்ன ராகிமார்க் கண்டனைப போலென்றும் வாழ்ந்து
பொன்ன வாஞ்சடை மௌலியான் கயிலைபிற பொலிவாா் உசு

கோவி னுக்கிட ரிழைத்தவர் குரவரைப் பிழைத்தோர்
தாவி லந்தணர்த் தப்பியோர் தமனியக் களவீ
மேவு புன்மையர் விளைவுறு கருவினைச் சிதைத்தோர்
ஆவ தோர்கில ரறிவிலர் மதுநுக ரவலர் உஎ

முனைவ னூலினை நிந்தனை செய்துழன் மூக
னனையை யன்னத்தை யரும்பெற்ற றூரத்தை மகவைத
துனியி லாதநல லறத்தினைத் தூயதீம புனலை
யினைய வாகிய பறபல விற்றிடு மீனர் உஅ

குறளை கூறுநர் பொய்மொழி மொழிந்திடுங் குணுங்க
ரறன ழிததவா நடுநிலை யுறுதவ ரயல்வாழ்
பிறாம னைக்குளம் விழைபவா பிறாபொருள கவாநதோர்
தறுக ணாளாசெய் நனறிகொன் றுழலுமபுன றகையா உகூ

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

கொணடவாப பிழைதத மாதா குலவிய கறபி ணுனை
விண்டிகழந திடட தீயோா விரிகடற கலததி னேறி
யெணடரு நிதிய மீடடு மிருபிறப பாளா ரிலவின
மண்டழ விடுவோர செய்யும வஞசனை யதனுல வெலவோர்

கொலைததொழி லாள ராசான கோதையை விழைநத தீமபா
நிலைபடத தநதை தாயை நெறியினறு புரநதி டாதா
ரிலாககிரு நிதிய மீயா ரினறுபோய நாளை வாவென
றலைததலைத தழிவு கூறி யாதுலாக கலககண் செயவோா ௩௧

மாறுமா றுகிக கூறி வாதுசெய துழலும வஞசா
தேறுமா றினறி யேலாந தெய்வநிந தனைகள செய்வோர்
வேறுவே றெருநகு செயயும வேளவிபைச சிதைககும்
[வெய்யோர்
பேறுசா றவததி னோககுப பேதுற விழைககும புலலா ௩௨

ஊன்சுவைத தடல மோபபு முணாவிலா முசுண்டாபாாமேந்
றுன்பிறாக கிடுக்கண் செய்யுந தகவிலா தவரும் பேணா
மீன்கெழு சேலை சூழநத மேதினி வெருவ வெயய
கானகெழு புலிபோற சீறுங் கடியசொற கொடிய வேந்தா் ௩௩

மநதிரி யாகி வேந்தை வதைத்துளோா நட்புற றோர்க்குப
புந்தியின் மறைபபு வைத்தோர் போகத்தாற கன்னி தன்னைச்

சிந்தனை கலங்கப் பற்றுந் தீயவர் நம்பி னோரைச்
சந்ததம் புரவார் தூது தவிரவே யுரைக்கு மாந்தர் ௩௪

இன்னன பாவ மியாவு மிழைத்தவ ரெனினு மிந்தத்
தன்னிகர் திருமா ணிக்கச் சைலத்தைக் கண்ட போதே
பன்னிய நொய்ய பஞ்சிற படர்சிகைக் கனலுற் றற்போற
றுன்னிய பாவ மெல்லாந் துகளபட்ட தூய ராவார் ௩௫

மாசிலாத திருமா ணிக்க மலையினை வலஞ்செய் தோர்க
ளாசிலாப் பொன்னி னீரா லமலனுக் கபிடே கித்தோர்
நேசமா ரன்னி மாதி நிவேதனஞ் செய்வித் தோர்க
ளீசனுக் குவந்த தாம மெழிலுறச் சாத்தி னோர்கள் ௩௬

திக்கெலாம் வணங்கப் போற்றுந் திருவிழா நடத்துஞ் செல்வர்
முக்கண னாலயங்கண் முறைமையாற் புதுக்கு மேலோர்
மிக்கவா கனங்க டோகள் விமானங்கள் புனைவித் தோர்க
டக்கபூ சனைந டாத்துந் தகைமைகூர் நிலையுற் றோர்கள் ௩௭

நாடுறு மலர்கள் பூத்த நந்தன வனம்பூம் பொய்கை
பீடுடைப் பழனந் தோட்டம் பிறங்குமா னிரைக ளீய்ந்தோர்
தேடுறு மாவி னெய்பாற் றிருவிளக் கேற்றி னோர்கள்
பாடகந் துடக்குப் போன்ற பழவினை மாற்றி வாழ்வார் ௩௮

விலைவரம் பறிய லாகா வெண்டுகில் செழும்பட் டாடை
நிலவிய வன்ன பேத நீடொளி பசும்பொன் னாடை
குலவிய குங்கு மாதி குழைத்தநல் வாசத் தெய்வக்
கலவைகீற் பூரஞ் சாந்தங் கடவுளுக் கணிவித் தோர்கள். ௩௯

குடைமணி யால வட்டங் குலவுதோ ரணங்கள் பாயும்
விடைநெடுங் கொடிகள் வீணை விழையுமவ் வாத்தியங்க ளாதி
யிடைவயப் பரிக ளியானை நல்லன பிறவு மீய்ந்தோ
ரடைவுறப் புட்வி காத்தே யமரருக் கமர ராவார் ௪௰

திருமடஞ் செய்வித் தோர்க டிருந்துநற் றவத்தோ ரைக
விருநிதி யவர்கட் கீவோ ரிலகொளி யும்பொ னாதி

மருமணிக் குடங்கள் பொன்னி யாற்றுமஞ் சனமு கப்பத்
தருமவர் தனி பாண்டு கம்பளி வடிவைச் சார்வார் (௪௧

ஒருகுடந் தொடுத்த னோர்க ளும்பரே யாவ ரன்பா
லிருகுடந் தொடுத்த னோர்க ளிந்திர ராவர் பொன்னித்
திருநதித் தீர்த்தந் தங்கள் சென்னியி லேற்றிக் கொண்டு
வருபவர் கங்கை சூடும் வள்ளறன் கயிலை வாழ்வார் ௪௨

மணியின் மேற்கொண் டேறுங் கனிலகையர் நிமித்த மேனும்
வணங்கி பெறவா னென்னி வாணிபப் பொருட்டா லேனு
முணர்விற் சிறப்புக் காண்பா னொருப்கல் லுவகி னொரு
தனவனா னவையோ டங்கன் றன்பதி யடைந்து வாழ்வார் ௪௩

மாழிபல் கோடி கால முறையினுந் தவத்தான் மிக்கோ
வாழிமா ணிக்க வெற்பின் வளத்தைக் கோர்வாய் முண்டோ
வேழையே னுரைப்ப தெங்ஙன் இளமதி முடிமேற் சூடும்
பேழையஞ் சடையோ னல்லாற் பிறரெவர் பேச வல்லார்

மாணிக்க மலையின் மேன்மை வகுத்தவிச் சருக்கந் தன்னைப்
பேணித்தம் முள்ள மோர்ந்து படித்திடாத் தனைப்பிறகேட் போர்
சேணிறம் பொன னுலகத் தப்பாற் சேவடி வழுத்தக் கங்கை
வேணியி னுகனைப் போல வெள்ளியங் கிரியில் வாழ்வார்

வஞ்சிவிருத்தம்

என்று சூத னுரைத்தலு
நன்று நன்றென மாதவர்
துன்று மன்பொடு கைதொழு
தன்ற வன்கழல் வாழ்த்தியே ௪௬

அறுசீரடியா விருத்தம்

தீதிலாத திருமாணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யெல்லா
மோதினை யாமு முள்ள முவந்தன முள்ள வாறு
சூதமா முனிவ விப்பாற் சுரர்விளம் பியவா றெய்தி
மேதகு வாயு பூசை விளைத்தவா றுரைத்தி யென்றார் ௪௭

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்
முற்றிற்று.
ஆகத்திருவிருத்தம்-௩௬௬

௬-வது வாயு பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று மாதவ ரியம்பலு மிருந்தவச் சூத
னன்று நன்றென நாகிளம் பிறைக்கொழுந் தணிந்த
குன்ற வில்லியைக் குழைவொடும் வணங்கிவாழ் கூழ்வந்
தொன்று பூசனை யுஞற்றிய பரிசெடுத் துரைப்பான் ௧

உம்பர் கூறிய திறத்தினை யுலவைவேந் துடன்கொண்
டிம்பர் மானிலத் தெய்திக்கா விரிப்புனன் மூழ்கிச்
சம்பு வாழ்திரு மாணிக்கச் சைலத்தைத் தாழ்ந்து
நம்ப னாருளா லந்த நல்வரைக் கீழ்ப்பால் ௨

பாறை யொன்றினிற் பற்றிய வயிரத்தண் டதனு
லூறி வண்புன லொண்சுவை யமுதெனப் பெருக
வீற்றி லாதநற் றடாகமொன் றியல்புறக் கண்டே
யாறு சூடியை யகத்துள் வைத்தப் புன லாடி ௩

செய்ய மாணிக்கத் திருமலை தனைவலஞ் செய்து
சைய மீதுற்ற பச்சிம துவாரத்தாற் சார்ந்தே
யையன் பாதபங் கயங்களை யன்பொடு வணங்கி
யுய்யு மாறுபற் பலதுதி யொருங்கெடுத் தோதி ௪

இமய வல்லிதன் னிருபத முளரிக ளிறைஞ்சி
யம்மயில் காதலி னைங்கர னடிமலர் போற்றிக்
குமரன் சீரடி கும்பிட்டுக் குழகன்வீற் றிருக்குஞ்
சிமய மால்வரைச் சிகரத்தை வலஞ்செய்து மகிழ்ந்தே ௫

இனைய வாறுமா ருதம்பல பருவமங் கிருந்து
முனைவன் சேவடி முதிர்ந்தபே ரன்பினாற் போற்றித்

துனியி லாத்தவம் பற்பல வியற்றனர் தூங்க
வனையும் வார்சடை மௌலியான் வந்துதோன் றினனுங்க

காள கண்டமுங் காதல னன்குழக் கன்றூர்
தோளி னீணிலாச் சொரியுமுந் நாளும்வான் சடிகை
வாள ராமணிப் பணியுமுத் தூளமும் வபங்க
மீளி மால்விடை மேல்வந்து தோன்றும்வின் னவனை

உலவை வேந்தன்முன் கண்டன னுவகைமீ தூரத்
தொலைவி லாதபே ரன்பினுற் றனைபடிக் கமலந்
தலையிற் சூடினன் றன்னையு மறந்தன னுடி.
பலவி லாதன வருந்துதி பறபல வறைந்தான்

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்

கங்கா தரனே சரணஞ் சரணங்
கருணை நிதியே சரணஞ் சரணம்
பொங்கா ழியினஞ் சுண்டாய் சரணம்
புரமூன் றெரிசெய் தருள்வாய் சரணம்
வெங்கா லனைபன் றடாத்தாய் சரணம்
விறகா மனைமுன் வென்றாய் சரண
மிங்கா தரவா ரெந்தாய் சரண
மிதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

மருவா ரிதழித் தொடையாய் சரணம்
வானோ ரணிமா மணியே சரண
முருவா யருவா யுறைவாய் சரண
மொருநான் மறையின் பொருளே சரணம்
கருவா யுலகந் தருவாய் சரணங்
கண்மூன் றுடைய கனியே சரண
மிருளா யொளியா யியல்வாய் சரண
மிரத்ன சலனே சரணஞ் சரணம்
கல்லா லடிவாழ் கனியே சரணங்
கமலா சனனுக் கரியாய் சரணம்

வாயு பூசித்த சருக்கம்.

நல்லார் பரவப் படுவாய் சரண
நாலு கலையும் நவில்வாய் சரணம்
வில்லா நுதலாள் பாகா சரணம
விடைமேல் வருவாய் சரணஞ் சரண
மெல்லா வுலகு நிறைவாய் சரண
மிரதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மெய்ம்மயி ரரும்ப நாத்தழும பேற
மேதகு மின்னன துதிக
ளையன்முன னியம்பிச சதாகதி புணிய
வண்ணலு மவன்முகம நோக்கி
யுய்யநீ மனததி லுன்னிய வரங்க
ளுரைததியென றேதலு நாயேன்
வையமா றுட் மேருவைப பெயாதத
மாசொழித தருளுதி யெனறுஉ

என்றலு மிறைவ னவவர முதவி
யீடுசால் பிராணனே டபான
னென்றிய வியான னுதானனே சமான்
னாககமா நாகனே கூமன்
றன்றருக கருலாக் கிருகரன் றேவ
தத்தனே தனஞ்சய னெனனுமம
வென்றிகொ ளீரைந் துருவநீ யெயதி
மேதினி புரநதுவா ழெனறன

புங்கவன் பின்னுந துலாமதி யதனகட
பூரணைப் பக்கத்தி லுனது
பங்கமீ ரீரதம படிநதவா படிறு
பகருநல பிறாபொருள் கவர்த
லிங்கிவை யாதி கரிசகன் றுய்ய

வின்னருள் புரிகுவ மென்ன
வங்கவற் குரைத்தே விளிங்கத்துட் கரந்தா
னளவிலா வருட்பெருங் கடலே கக

அண்ணலவான் கருணை யிருந்தவா றியம்பி
யதிசய மென்றக மகிழ்ந்து
வண்ண மாணிக்க மலையினைச் சூழ்ந்து
வந்தனை பலமுறை புரிந்து
கண்ணகங் குளிர நோக்கியே பின்னுங்
கைதொழு தனிலவன் சென்று
நண்ணினன் றனது பதியினை யென்று
னறறவ முனிவரு நயந்தார் கஉ

அனிலவ னன்பாற பூசனை யியற்றி
யண்ணலி னருள்பெற்று மீண்ட
புனிதநற காதை படிததவர் படிக்கப்
பொருளபல வழங்கிய தூயோ
ரினிதென மகிழநதோ ரெழுதினோர் கடல்சூ
ழிபபுவி முழுவதும புரநது
பனிமதிக கண்ணிக குழகன தருளாற்
பரானநத வாரியிற படிவார் கங

வாயு பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௪௩

ரு·வது ஆதி சேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மாருதம் பூசை செய்து வரம்பெறு காதை முற்றுஞ்
சோருதல் சிறிது மின்றிச் சொற்றனை சூத விப்பாற்
றரணி சுமந்த சேடன் றற்பரன் றனைப்பூ சித்த
சீருரைத் திடுதி யென்று ரவனுமச் செய்தி சொல்வான் க

மதவலி வாயு வீசன் மலரடி பணிந்து மாக
கதுமெனப் பெயர்த்த மாற்றங் கதங்கெழுஞ் சேடன் கேட்ப
விதமுற மகதி நல்யா ழிருந்தவ னுரைத்த லோடு
திதமுறு மிமையோர் முன்னந் தெரித்ததுங் கருதியன்னோன் உ

பார்ப்பன வேடங் கொண்டு பாமிசை யெம்பி ரானைச்
சீர்த்தளி பலவுஞ் சென்று சேவிக்கு நசையான மேல்பாற்
காக்கடற் கூலத் தோசா கடிப்பமேவம் பிறவி நீங்கக்
கூர்த்தமெய்த் தவத்தோர் போற்றுங் கோகன்னஞ் சென்று
வாழ்த்தி ங

பிருகுகன் னத்தி னோடு பிரபாசம் பணிந்து போற்றி
மருமலர்ப் பொதும்பா மந்த ராசலம் வணங்கிப் போந்து
மருவி பாய் பிரம சைய மனந்தனை யமுஞ்சென றேத்திக்
கருதுசோ மேச மோங்குங் கபிலேசம் வணங்கிப் பின்னர் ச

தூயகே ளாத்தி னூற்ற சுசீந்திர மயேந்தி ரத்தோ
டேயகூ விளவன் கான மிறைஞ்சிநற் கதத் கூப்போ
ராயபாரப் பதீசம் போற்றி யழகுறும வியாத சாலை
நாயக னுறையும் வேத நகரங்கோ மேசம் போற்றி ரு

சுந்தர நதித்தீ ரத்திற் றலங்கவி ஞசி யோடவ
வந்தமில் பதிக்குத் தூய வங்கியந் திசையின் மேவு
மந்தமா ருதமு லாவு மாகத வனஞ்சூழ் வந்து
கொந்தலர் பவானிக் கூடற் குலநகர் தொழுது மாதோ

சேயிதழ்க் கமல பீடத் திருமகள் வனமவ ராகித்
தூயசங் கமவி சாலைத் தொல்புகழ்ப் பிரமம் வாழ்த்தி
யேயவண் சுவேத வெற்பை யிறைஞ்சியெம் பெருமான் மேவு
நேயமார் திருக்கூ டத்தோ டானிலை நேசித் தேத்தி

கொல்லியும் பொருப்பிற் பஞ்சக் குளிர்நதித் தீர்த்தந் தோய்ந்து
நல்லறப் பள்ளி நாதர் நாண்மலர்ச் சரணம் போற்றி
யொல்லைவே தாசலத் தோ டோங்குமீங் கோயு மேத்தி
யல்லறீர்த் தருள்கட் பாடவிப் புகுந் தடைவினை வாழ்த்தி ௮

முத்தொடு வயிர முந்தி மூரிவெண் பருப்புப் பீலிக்
கொத்துடன் சந்தம் வாரிக் குங்குமக் குறடு வீசித்
தத்துநீர்ப் பொன்னித் தென்பாற் றாதலம் முழுதும் போற்றும்
வித்தகத் திருமா ணிக்க வியன்பொருப் பதனைக் கண்டான் ௯

கண்டபின் னனைய வெற்பைக் கண்ணிணை குளிர நோக்கித்
தெண்டனிட் டப்படியின் வீழ்ந்து சிந்தனை மகிழ்ந்து போற்றி
வெண்டிரைப் பொன்னி மூழ்கி விரைவுமீ தூர வெய்தி
யண்டர்நா யகனைப் போற்று மாசையா லங்கு செல்வான் ௰

அத்திரி வியாதன் காத்தி யாயனன் பரத்து வாசன்
வித்தகத் ததீசி கிரத்தி மேவிய பிருகு மேலோன்
புத்தமு தாச னிப்போப புனிதன்மா தவங்கூர் கற்கி
யித்தகை முனிவ ரங்க ணிருந்தவ மியற்றக் கண்டான் ௧௧

அன்னவர் தம்மைப் போற்றி யனுமதி பெற்றுச் சேடன்
முன்னவன் சிகரத் தேறி முதல்விசந் நிதிக்குத் தென்பாற்
றன்னுடைக் கரங்க டப்மாற் றடாகமொன் றமைத்து மூழ்கிப்
பின்னரும் முறைசூழ் வந்து பெருந்தகை கோயிற் புக்கான்

புகுந்தடி வணங்கிக் கண்ணீர் பொழிபமெய் புளகம் பூப்ப
விருந்தபே ரன்பாற் போற்றி வெய்பவன் றீர்த்தந் தன்னைத்
திகழ்ந்தநூற் றெட்டுக் கும்பந் திவ்யலிங் கத்துக் காட்டித்
தருமபுது மலர்கள் கொண்டு தற்பரன் றனைப்பூ சித்தான் கங

பூசனை புரிந்த லோடும் புண்ணியன் கருணை பூத்து
நேசமுற் றெதிர்நின் றேத்து நெடும்பணி வேந்தை நோக்கி
யாசையா யினையா மீது மறைதியென் றருள வன்னோ
னீசனே யெந்தாய நின்றாட் கினியவன் பென்றும் வேண்டும்

ஆயினு மேருக் குன்றை யனிலவ னலைக்க யானு
நாயக நிமித்த மாகி நண்ணிய வனைய தீமை
போயகன் றிடுதல் வேண்டு மென்னலும் புனித னல்கி
யேயுமவ் விடைமே லுற்றோனிலிங்கத் துட்கரந் தானன்றே

சேடன்கூர் மகிழ்வி னுற்றன் சிகாமணி யினைத்து மொன்றை
யாடகப் படிமே லீசர்க் கணிவிளக் காக வைத்துத்
தோடவிழ் கொன்றை யெம்மான் றுணைப்படிக் கமலம்போற்றிப்
பீடுடைத் தனது செம்பொற் பெருநபதி புகுந்தான் மன்னோ

கள்ளவிழ் மலர்ப்பூங் காவிற் கற்பகக் காவு மானி
னௌளருங் காம தேனு வெனப்பதும புணரி னூனுட்
டௌளருங் தீம்பால் வெள்ளத் தடங்கட லதுவும் போலு
வள்ளல்வாழ் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கஎ

தீதினமந் திரத்திற் காயத் திரியுநின் ணிபதுன் றத்துப்
போதவிழ் பொதும்பர் சூழ்ந்த பொன்னெடுங் குவடு மாற்றுண்
மேதகு கங்கை யாறும் வேந்தருண் மனுவும் போல
மாதவர் புகழ்மா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கஅ

அரியதீஞ் சுவைக டம்மு ளமிர்தமு மாத ராருட்
பொருவிலா விமைய மீன்ற பூங்குழ லணங்கும் வாச
விரியல ரலர்றுட செம்பொன் மேதகு கமல முமபோல்
வரமிகு திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கக

அருவிபாய் மேருக் குன்றத் தாயிரங் குவட்டி னொன்றும்
பொருவிலா விங்கோ யாதிப் பொற்சிக ரங்க ளெங்கும்
முறைசெயி னதிக மாகு மோதிய வவற்றி னொன்று
மருவளர் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே ௨௰

தொழத்தகு கன்னி மாதச் சுக்கில பக்கத் தூற்ற
விழுத்தகு சதுர்த்தி தன்னின் மேதகு நாக தீர்த்தத்
தொழுக்க முற்றாடி னோர்க ளுமாபதி யன்பர்க் கின்னா
விழைத்தவத் தீமை நீங்கி யிமையவர்க் கிறைவ ராவார் ௨௧

சூரிய முண்டந் தன்னிற் சூரிய னுயர்வா ரந்தி
லாவமிக் காடி னோர்க ளருட்பிணி யெனவையு நீங்கிப்
பாரிடை நெடிது வாழ்ந்து பரமபரன் கருணை தன்னாற்
சீர்கெழு சுவர்க்க மேவிச் செல்வமுற் றிருப்ப ரன்றே ௨௨

பொறிப்பணப் பாந்தள் வேந்தன் பூசனைப் புரிந்து பெம்மான்
றிறத்தருள் பெற்ற காதை செப்பினர் தெளியக் கேட்போர்
கறைக்களத் துரகந் தன்னுற் கதுவுத வினைறிப் பாரமேன்
மறுக்கமற் றிருந்து நாதன் மலரடி நீழல் சேர்வார் ௨௩

ஆதிசேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨0௨

௯-வது இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று சூதமா முனிவர னிசைபபமா தவத்தோ
நன்று நீயினி யுயர்புகழ் நாகநாட டிறைவ
ன்று பாவவி மோசனஞ் சொற்றிடு கெ
ரொன்று மனமிள லமமுனி வரனெடுத் துரைப்பான் க

கலிவிருத்தம்

அறைகடல் கடைந்தபுத தமிர்தம விண்ணவர்
பெறுவதற் கெண்ணிமுன பிறஙகன் மந்தரஞ்
செறிவுற மதமெனச சோதத வாசுகி
முறைதிரி நாணென முற்றுஞ் சுற்றியே உ

வானவ ரொருதலை மதுகை வாகைவிற
றானவ ரொருதலை தமது செஙகையான
மோனமெய்த தவத்தினீர் முறுக வீர்த்தலும்
பேனமுன் னமுந்திரைப பெற்றி கணடமால ௩

தோடவிழ்ந திளநறுந துளிக்குந தாமரைக
காடுபூத தனையவன் கையி ரண்டினால
ஈடுறப் பற்றிநின் றீர்த்திட் டானதிற
பீடுறப பிறந்ததிப பெற்றி முற்றுமே ௪

மருப்புநான் குடையமாக் களிறு வாம்பரி
தருக்குல மணிக்குழை சங்க மியாவரும
விருப்புறு நிதிகளவா வீசி விம்மிய
வருப்பிள வனமுலை யரமபை மாதரார் ௫

அம்புயா சனததில்வீற் றிருக்கு மாயிழை
விம்பவா யகலிக்கை விளங்கு வாண்மதி

யிமபர ரேக்குறு மினிய புததமு
தமப்ரு மகிழ்வுற வுதித்த வென்பவே ௬

வண்டுழா யலங்கலான் வான வேந்தனுக்
கொண்டிற லதுபெற வுவந்து நலகியே
தெண்டிரைப பிறந்ததெள் ளமுதொ டைந்துபூம்
புண்டரீ கைபபகம பொலிய வைததனன் ௭

தெள்ளறல படநெரி செறிந்த நீக்கரு
மளளிருள குடபுக வலங்கல வேந்துதேன்
றுளளிகொள காரினைத துறந்து காவேலா
மெளளிய கருங்குழ லெழிலெல றிபபவே ௮

முறறுறு விளமதி முகிழை யேசிவான்
விறறிறம பழிததுவில வீசு பட்டமு
முறறெபாற சுடடியு மொருஙகு சோசிறு
நெறறிநோக கினருபிர நிறையொ டுண்ணவே ௯

இருஙகடற றிரைபினை யிகழநது காமவேள
பொருஙகணைச சிலைபினைப போனறு வேயிலைக்
கொருஙகிணை போககநத திரிகைக கொததுறு
கருஙகொடிய புருவமோ கவிநது காட்டவே ௰

சேலெனப பிறழநதரி சிநதி வெம்முனை
வேலென மிளிர்நதுமான வெளக வெண்ணிலாக்
கோலினை யொததிரு குவளை வெனறகண்
மாலபுரிந தனஙகறகு வாகை சூட்டவே ௰௧

எள்ளிளம் பூவினை யெள்ளி மெனகுமி
ளொளளிய போதைவென றெழுந்து பொறகொடி ·
தளளிய நாசிபச சோந்தி தன்னுருக்
களளியல புரிநதொளி கனிநது காட்டவே ௰௨

வண்ணமென கபோலமோ ரிரண்டு மாசவேவ
கண்ணடி யாமெனக் கவின வாரந்தலாய்ந்த

தண்ணெனும் வள்ளையந் தண்டு மூசனு
நண்ணிய காதென நலம்ப டைப்பவே ௰௩

தொண்டையங் கனியுங்கிளி சுகமுந் தோழமை
கொண்டசெம் பவளவாய்க் குமுதம் வென்றிடத்
தண்டள வத்தினிள முகையைத் தண்ணகை
வெண்டர ளத்தொடும் வென்றி கொள்ளவே ௰௪

மறுத்துடைத் தொளிதிகழ் மதியின் வட்டமு
நறைக்கம லத்தலர் நலனு நாணுற
நெறிபட நோக்கியோர் நெடுங்க ணேக்கெலாஞ்
சிறைபடுத் தியமுகஞ் செவ்வி காலவே ௰௫

காருடன் பழகுபு நானம் பூசிமென்
பூகமொத் தருபணி கடைந்த பொற்பின
தாகுநன் கழுத்தணி யணிந்த ரம்பைமா
ரோகைகொண் டேத்தநீ டொளித ழைக்கவே ௰௬

வேயினைப் பழித்ததோள் விலகி விலலிட
வேயுமுன் கைகளயா மெழிலக வற்றிடச்
சேயொளி யங்கைசெங் காந்தள் போன்மென
வாயுமெல் விரல்கெளிற் றழக ளிக்கவே ௰௭

பொருப்பொடுங் கச்சினைப் பொருது பூரித்து
மருப்பினைப் பழித்துவெள் மருட மாமென்க
கருப்புரக் கலவைகை செய்த பூண்முலை
யுருப்பசி தனையு முளமு ருக்கவே ௧௮

ஆலிலை தனைவெறுத் தரிகை போன்றொரு
நீலரோ மாவளை நிலவு ரேகைமுன்
னேனுறு திரையென விலக நீசசுழி
மானுறு முந்திமேல் வயிறு பொற்பவே ௧௯

மின்னென நுடங்கிமென் கொடியின் வீறழித்
தின்னதிங் கெனுமென வெவர்க்குங் கண்ணுறு

தன்னநுண் ணிடைகளை யஞ்சும் வல்லவன்
றன்னையொத் தலர்முலை தாங்கி னையவே ௨௰

வாளராப் பணமென வயங்கு தேரெனக்
கோளிலாப் பசும்பொனாற் குயின்ற தட்டென
வேளையா ளாகவே விற்கு மல்குல்வண்
காளையா டவர்களைக் கருத்து றுக்கவே ௨௧

வாழைத்தண் டெனத்திரண் டுறற வான்றுடை
வேழத்தின் றடக்கையை வென்று வீறுற
வாழத்தண் புனற்றிரி யலவ னொத்துல
கேழுக்கு மான்முழந் தாளி ழைக்கவே ௨௨

சினைவரால் வென்றுவேள் சின்னம் போன்றுமெய்
முனைவரா னவர்களு முடிவ ணங்கவே
புனைகுலாந் தூணியைப் பொருது பேரெழில்
கனியுமா றிருகணைக் காலவி ளங்கவே ௨௩

பரடுபொற் றாசினைப் பழித்து வீறுறப்
புனைதவிர் புறவடி யாமைப் பொறப்புற
விரல்செழும் பவளத்தை வெல்ல மெல்லுகிர்த்
தரளமொத் தடிபஞ்சின றகைமை காட்டவே ௨௪

நின்றன ளகலிகை நின்ற காலைபி
னன்றறி கோதம னயத்தை நோக்கியே
மன்றவந் துளவினை கொடுப்ப வாசவ
னின்றெனக் களித்துயி ரெனக்கு நல்கென்றான் ௨௫

வாசவ னத்திறம் வகுப்ப மாயனு
நேசமுற் றிமபுன னெடிது மூழ்கினோ
ராசைபிற கொண்டினன் றறைய வாங்கவ
ரோசைபெற றுறுபுன லொருங்கு மூழ்கினார் ௨௬

வெள்ளைவா ரணப்பகட் டுழவன் வெள்ளநீ
ருளபுகுந் தொய்யென வும்பர் தோன்றினான்

பள்ளநீக் கிடந்தனன் பாசி கோதையுந்
தள்ளல் பாய்ந்த திடமுனி யநேக கற்பமே உஎ

மொய்குழ லகலிகை சோக வாரியோ
டொய்யென வாரியி னாழி மூழ்கினை
பொய்தப வினியவள் போக வாரியிற்
செய்தவ முழுகென்றான் றிகிரி தாங்கினோன் உஅ

இவ்வகை யிசைத்தலு மெழுந்து மாதவன்
மௌவலங் குழலியை மணந்து மற்றவள்
செவ்விய புதல்வர்க ளீன்ற தேகமேற்
றுய்வகை யவ்வயி னுறைந்திட் டானரோ உகூ

அன்றுதொட் டகலிகை யாரும் பூண்டுயா
குன்றென வருமுலை கொடுத்த காமநோய்
தன்றலை மேற்கொளாத் தளர்ந்து வாசவ
னொன்றல பற்பல வுளைந்தி லெண்ணுவான் கூ0

பஞ்சஞ்ச மலரடிப் பாவை தன்னையோர்
வஞ்சஞ்செய் தாயினு மணந்து மிபாமென
நெஞ்சங்கொண் டொருகுயி னேருமாறுகொண்
டஞ்சாந்து சிறுநீற்கூ யாத்திட் டானரோ கூக

வரிக்குயி லுருக்கொடு வந்து கூவலும்
பொருக்கென வெழுந்துநற் புனித மாதவன்
குருக்கிளர் நதிக்கரை குறுகித் தண்புனற்
றருக்கொடு துயிலுமத் தன்மை கண்டனன் கூஉ

மெய்முனி வஞ்சமீ தென்று மீளுமம்
மொய்ம்மையி லவனுருப் புண்டு வாசவன்
கொய்மலர்க் குழலியைக் கூடும் வேட்கையாற்
கைமலர் பற்றினன் களிசு பற்றினான் கூங

வாசவ முனிவனக் காலை யெய்தலும்
பூசையாய்ப் போந்தனன் போத மாதவன்

கோசமா யிரம்பெற வென்று கோபித்தான்
வர்சவ னவ்வகை மாசன் டானரோ

பூம்புனற் பொய்கையுட் போந்து நாணினாற்
றேமபொதி தாமரைச் செவ்வி யரிதழ்
தாமபொதி பொகுட்டினிற் றங்கி னான்புரந்
தோம்புத லின்றியின் னுலக னைபவே ௫௫

பூங்கொடி தன்னையும் புனித மாதவ
னீங்கருங் கலவியி னெறியி னிவன்
றீங்குசெ யிந்திர னென்று தேரியு
மாஙகுடன பட்டனை பேதை யாதலால் ௫௬

கல்லுருக் கொண்டிவண் கிடத்தி காகுத்தன்
மெல்லடித் துகளுறும வேலை காறுமென்
றல்லுற·றிடசசபித தறவ னீங்கின
னெல்லையில பருவ·மல லியலும வைகினாள் ௫௭

இறைமக னின்மையி னீண்டு தநதிருக
குறைபட வானவா குழாமுங் குன்றின
வுறுமழை யொழிதலா லுண்டி யின்மையா
லறைகட·லுலகமு மழுங்கி நொநததே ௫௮

விண்ணவர் குரவனு மேனிவை நோக்கிய
பண்ணவாக் கிறைவன் பழியி னீங்குமா
றெண்ணினன் பொயகையங கரையை யெய்திவா
னண்ணலைக் கூவினா னனபு கூரவே ௫௯

மந்திரி கூவலும் வான வேநதனு
மநதமி லுவகைபா பருகு நண்ணுதற
கெநதைசா பததினு லேதமுறறுநா
ளைநதன னீகெகாணு நாணட டுததகே ௬௰

வருவதன் முன்னமே மாசு ருவகை
பெரிதுகாத தியல்வது பெருமை யவ்வகை

பொருவிலா வினியவை யதாயிற் றோர்வது
மருமமென் றுரைத்தனன் ககன வேந்தனும் ௪௧

நன்றென மனங்கொளா நாண நீங்குறச்
சென்றெதிர் வணங்கினன் வணங்கிச் செல்வநீ
யின்றெனக் கினியருள் புரிதி யென்னவே
ஒன்றல பற்பல வுரைத்திட் டானரோ ௪௨

உரைத்தலுஞ் சுரர்குரு வுவந்து வீசுவெண்
டிரைக்கட லுடுத்தவித் தீவிற் றெய்வதப்
பருப்பதம் பற்பல பதிகள் பற்பல
மருக்கிளர் நதிபல வருந்த லென்கொலாம் ௪௩

வெள்ளியங் குவட்டொடு விளங்கு மந்தரம்
வள்ளல்வீற் றிருந்தருண் மல்லி கார்ச்சுனங்
கள்ளவிழ் பொதும்பர்கற் குடிவின் காளத்தி
யெள்ளருங் கழுக்குன்ற மிடப மால்வரை ௪௪

அருணையங் கிரிதிருத் தணிகை யார்மலர்த்
தருவளா கொடுமுடி தாவி லாதநற்
றிருவளர் கொல்லிநற் றிருச்செங் கோட்டொடு
பொருவிலீங் கோய்மலை பொதிய மால்வரை ௪௫

பழமலை சிராப்பளி பழனி மாமலை
விழைவுறு பரங்குன்று வியன்ம யேந்திரந்
தழைகெழு பொதும்பர்சூழ் சைய வெற்பொடு
குழகன்மே வியதிரி கூட மால்வரை ௪௬

ஏடவிழ்த் தளியின மினிதி னேழிசை
பாடலும் புதுமதுப் பாயுஞ் சோலைசூழ்
கேடில்கே தாரம்வான் கிளருந் தண்பொழிற
பீடுறு மாதனப் பெரிய நீள்வரை ௪௭

கன்னலுந் தேறலுங் கனியு மாமெனச்
சொன்னலந் திகழ்வரைத் தோகை தன்னொடும்

பொன்னிலங் கவிர்சடைப் புனிதன் வாழ்வுறு
மின்னில வரைகளு மினிதுண் டாமரோ ௪௮

வரநதி காளிநதி வாணி பற்குனி
சரயுவா னதிதிருப பெண்ணை சங்கமா
றுரைபெரு கண்டகி யோடு தண்புனற்
புரையிலகோ தாவிரி புனிதநீப பமபை ௪௯

துங்கபத் திரைநில சோணை காவிரி
பங்கவா ரிதிபுனற பாலி மாநதி
பொங்குதண் புனலவகை பொருனை யெழுதீற
சங்கமாா நதிபல தாமுண டாமரோ ௫௰

காசிவீ மேசுரங காஞ்சி மாநகா
தேசுலாஞ் சிதமபரந திருககு டநதைநம
மீசனு ருகநதரு ளிலபபிய மானைககா
வோசைகூா மறைவன முறறு வாஞ்சியம ௫௧

வயங்குவெண காடிடை மருத மாநதுறை
நயங்கொளசீா காழிமா யூர நனனிலம
வியநதிடு நாகைநள ளாறு வீறுசால
பயனபுரி தேவையை யாறு பாமபணி ௫௨

ஆனிலை யுயரவி ஞசி யனபிறை
கோனுறை மகோதைகீழக கோட்டங கூடலபூந
தேனுலாம வெய்வனஞ சேது வேமுதல
வானவ னமாபதி மறறு முணடரோ ௫௩

ஆதலாற பருபபத மனைததுஞ சூழ்வநது
சீதநீா நதியெலாஞ சென்று மூழகுபு
கதாலாற பதிபல கண்டு கைதொழு
தேதநீ போக்குதி யிரங்க லெனகோலாம் ௫௪

இருநதவம் புரிநதுளோர்க் கெய்து றுகதே
னருநதிறற கொறறமு மளவில் செல்வமுந

திருந்திய ஞானமுந் திதியை முத்தியுந்
தருமுயர் கற்பகந் தவமென் றோதியால் ௫௫

இன்னண மந்தணை னியம்ப வானுளோர்
மன்னனும் வந்தடி வணங்கி வாய்மையான்
முன்னவன் பதமலர் முடியிற் சூடுவா
னன்னவ னுறைபதி யணைந்து நண்ணினான் ௫௬

எய்திவா னவாக்கிறை யாண்டு பற்பல
செய்தவம் புரிந்தனன் செலலுங் காலையி
லுய்யுநா ளெய்தலு மோங்கு மாணிக்கச
சைய்மோ கண்டனன் றளர்ச்சி காண்கிலான் ௫௭

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

கண்டனு மகவா னேகக்கிக் கரகம லங்கள் கூப்பி
மூண்டெழு மன்பாற் பொன்னி மூழ்கிமுன் னிலக மேத்தரு
சேண்டொடு திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் செம்பொற் கோயி
லீண்டொளிப் பிழம்பை யுருவி னிருமையும் பெற்றுள் ளோற்றுன

முப்புறை வலஞ்செய் தனையோனை முடியினாற் படியிற் றாழ்ந்தே
யம்மலை தனனி னேறி யணணலச் சந்நிதியிற் பின்னுந்
தெம்முனை கடந்த வேந்தன் சேவடி வணங்கிப் போற்றி
மெய்ப்பயிர் முகிழ்ப்பப் நோக்கி விழிகணீர் பொழிய நின்றான்

நின்றவன் மீட்டு மீட்டு நிததனை வணங்கிப் போற்றிக்
கொன்றையஞ் சடையோ னீண்டு குடிகொண்டு வாழ்வென் னென்றே
யோனறிய வுளத்த னாகி யுறுதவன் சபித்த சாப
மின்றெமக் கொழிப்ப நிந்த விரத்தின கிரியென் றோர்ந்தே கூடு

வச்சிரப் படையி னூலம் மாணிக்க வரையின் பாங்கா
செச்சையங் கலவை மார்பன் றீர்த்தமொன் றமைத்த வெற்பி
னுச்சியிற் றேவ தீர்த்த மொன்றுகண் டுமபர் வேலை
யச்சுதன் மதிக்க வந்த வமிர்த்தத்தா னிறைத்து மாதோ ௬௧

பைந்துழா யலங்கன் மாயன் பாற்கடல் கடைந்த வஞ்ஞா
றைந்தரு வுடன்வந் துற்ற வாயவே மபுலைக்கீ சானச

சுந்தரத் திசையி னூன்றிச் சுதையினாற் புரிந்த தன்பாற்
சிந்தையின் புறவி லிங்கஞ் சிறப்புடன் றாபித் தன்றேன் ௧௨

மறிதிரைப் பொன்னி மூழ்கி வச்சிர தீர்த்தந் தோய்ந்து
வெறிகமழ் தேவ தீர்த்த வியன்றடம் படிந்து முக்க
ணிறைவனை வலஞ்செய் தேத்தி யிமையமா தினையும் போற்றி
நறைகமழ் நிம்ப நீழ ணண்ணியஞ் செழுத்து மோதி ௧௩

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேத விதிமுறை வழுவா தன்போ
டெண்ணெகிழ்ந் தவனை மேற்கொண் டுயிர்க்குயி ராகு முக்கண்
பண்ணவற் றொழுது போற்றிப் படிமமே டத்த னாகிப்
புண்ணிய தேவ தீர்த்தப் புடையினோர் குகையின் வைகி ௧௪

இடையும் பிங்கலையும் வாயு வியங்காத படிய டக்கி
யடியினு ளனலை மூட்டி யநாடி யிடையே போக்கி
முடிவிலா ரமுது தேக்கி முப்பறசியோன் றானு மின்றித்
தடையிலாப் பிரமா னந்தத் தன்மய மாகி யுற்றான் ௧௫

பருவமொன் றினைய வாறு பண்ணவற் கிறைவன் வைகத்
திருவிளம் பிறையுங் கங்கைச் செம்பொனீண் முடியு மல்க
வருள்பொழி முகமு மானு மடல்கெழு பாசு மேந்து
காதல மலருங் காள கண்டமுங் கவின்கொண் டோங்க ௧௬

புலியத ளசைத்து வெய்ய பொறிப்பணப் பணிகள் பூண்டு
நிலவொளி பரந்தா லென்ன நீறுமெய் விளங்கப் பூசி
யிலைப்பயி லிதழி மென்பூ வேடவிழ் தெரியல் சூடி
மலைமக ளொருபால வைக மால்விடை மீது வந்தான் ௧௭

வந்தெதிர் தோன்றி நின்ற வள்ளலை வான வேந்த
னந்தமி லுவகை கூர வடிமலர் முடிமேற் சூடிச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து மீண்டு சேவடிக் கமலம் போற்றி
யெந்தையே யுய்ந்தே னென்ன வின்னணம் வழுத்து கின்றான்

புரிசடை முடிமேற் கங்கை புனைந்தருள் குழகா போற்றி
யுருவிலி யாக வேளை யுருத்தகண் ணுதலாய் போற்றி

பருதியு மதியு மாகும் படரொளி விழியாய் போற்றி
யருமறை யனைத்துஞ் சாற்று மத்தனே போற்றி போற்றி ௬௯

சங்கவார் குழையுந் தோடுந் தரித்தரு ளிறைவா போற்றி
வங்கவா ரியினஞ் சுண்ட மணிமிடற் றமலா போற்றி
சிங்கமா யெழுந்த மாலைச் சிப்புளா யடர்த்தாய் போற்றி
வெங்கண்மான் மழுவோ டேந்தும் விமலனே போற்றி
போற்றி ௭௰

அருந்திற லேனக் கொம்போ டாமையோ டணிந்தாய் போற்றி
இருந்துணை மணிக்கச் சாகச் சீறர வசைத்தாய் போற்றி
பொருப்பகை மேற்கொண் டுற்ற புலியத ளுடுத்தாய் போற்றி
கருங்கயத் துரிவை போர்த்த கடவுளே போற்றி போற்றி ௭௧

தூயபல் கோடி வேதந் தொடுகழல் விசித்தாய் போற்றி
மாயன்கண் ணிடந்து சாத்தும் வனசச்சே வடியாய் போற்றி
காயழ லெனன வந்த காலனைக் காய்ந்தாய் போற்றி
தேய்வுற மதியந் தேய்த்த செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௨

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூலகா ரணனே போற்றி
திப்பிய வடிவாய் போற்றி தேவர்தந் தேவே போற்றி
யொப்புமை கடந்தாய் போற்றி யுறுதவப் பயனே போற்றிக்
கப்புடைச் சூல வைவேற் கரத்தனே போற்றி போற்றி ௭௩

அக்கர வணிந்தாய் போற்றி யகிலமு மானாய் போற்றி
செக்கர்வா னிறத்தாய் போற்றிச் செங்கண்மால் விடையாய்
போற்றி
நக்கனே போற்றி யென்னை நயந்தருள் புரிவாய் போற்றி
தக்கன்றீ வேள்வி சாய்த்த சப்புவே போற்றி போற்றி ௭௪

வெள்ளியங் கிரியின் வைகும் விண்ணவர் தலைவா போற்றி
யுள்ளொளி யாகி நின்ற வொருவனே போற்றி வாசக்
கள்ளவிழ் கடுக்கை மாலை காதலித் தணிந்தாய் போற்றி
தெள்ளிய சாம கீதச் செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௫

வெண்பொடி யணிந்தாய் போற்றி வேதநா யகனே போற்றி
தண்பிறை முடித்தாய் போற்றி தற்பரப் பொருளே போற்றி
யெண்கண்வா னவன்க பால மேந்துபிரு ஞகனே போற்றி
நண்பனே போற்றி யார்க்கு நாதனே போற்றி போற்றி ௭௬

திருமுடித் தழும்பா போற்றி செழுமலைக் கொழுந்தே போற்றி
பொருதிரைப் பொன்னி நன்னீர் பொசிவாசி கொள்வாய்
போற்றி
வரையகம் பகிர்ந்துகாட்ட வாட்போக்கி மகிழ்ந்தாய் போற்றி
துரிசறு மடியா ருண்ணுந் தூயசெங் கனியே போற்றி ௭௭

இத்திறம் வானவேந்த னிருகணீ ரருவி பாயக்
கைத்தல முகிழ்த்து மேனி கம்பித்துச் செய்ப வன்பாற்
பத்திமை மேன்மே லோங்கிப் பணைத்தெழப் புளகம் பூப்ப
நித்தனைப் போற்றி நின்று னிற்றலு நிமலன் சொல்வான் ௭௮

நெஞ்சகத் தன்பினாலு மேபுரி நியமத் தாலு
மஞ்செழுத் தோதி யோகத் தமர்ந்திடு நிலைமை யாலுஞ்
செஞ்சொல்கூர் துதியி னாலுந் திருவுள மகிழ்ந்தோம்
வண்டு
செஞ்சலிக் வரங்க ளெல்லா மிப்பதி யீய்து மென்றான் ௭௯

முன்னைநின் கருணை யால்வான் முற்றுறு வரங்களி யாவை
யன்னவை யொழிக மேலா மருந்தவன் சாப நீங்கப்
பன்னகா பரண வின்று பாலித்தல் வேண்டு மென்னச்
சொன்னகா வலற்கு பெம்மான் சுரந்தருள் பொழிதல் செய்
வான் ௮0

அலகிலா பருதி வெம்மை யாற்றினு மாத வத்தி
னிலைகெழு வாலு கத்தி னிற்பதிற கரிதா லவ்வா
றுலகினி லெமக்குத் தீமை யுஞற்றினு முய்வ ருய்யார்
குலவுநந் தொழும்பு பூண்டோர் கொள்கையிற் பிழைத்தா
ரன்றே ௮௧

ஆதலா னம்பா லன்பா லருந்தவன் சபித்த சாபம்
போதவே வரிதென் றாலும் புரிந்தநின் பத்தி தன்னாற்
காதலா லிவைக ளெல்லாங் கமலம்பூத் தனைய கண்ணாய்
நீங்கியிற காணத் தந்தோ நின்பதி யடைதி யென்றான் ௱௨

என்றலு மிமையோர் வேந்த னிறைவனை யுமையா ளோடுஞ்
சென்றெதிர் வணங்கிப் போற்றிச் சிந்தனை களித்து மீட்டு
மொன்றல பலவும் போற்றியுரைத்தவித்துதிசைசொற்றோர்
நன்றுறப் புரிதி யென்று னம்பனு மதற்கு நேர்ந்தான் ௱௩

சோதிலிங் கத்தி னூடே தோன்றலப் புக் குறைப வேந்த
னீதியின் வணங்கி நெஞ்ச நிருமல னிடத்து வைத்தே
மாதவா விண்ணோர் சூழ மடங்கலந் தவிசி னேறி
வேதனை யெவையுந் தீர விற்றினி திருந்தா னன்றே ௱௪

இந்திரன் சாபந் தீர்ந்த விப்பெருஞ் சரிதை தன்னைச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து கற்றோர் தெரிவுற வெழுதுகின்றோர்
அந்தமி லூழி காலு மகிலமும் புரந்து மேலாஞ்
சந்திர மௌலி பாதத் தாமரை நீழல் சேர்வார் ௱௫

இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௱௫.

௭-வது இடிபூசித்த சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சுராபதி சாபந் தீர்ந்த தூயமாக் காதை முற்றுந்
தெருளுறத் தெரித்தா யிப்பாற் செங்கதிர்ப் பருதி தீர்த்தப்
பெருமைசீ ருரைத்தி யென்னப் பெருந்தவ ருரைப்பப் பெம்மா
னிருபதம் முளரி யேத்தி யியம்பினன் சூதன் மாதோ ௧

ஒழுகொளி வீசுஞ் செய்ய வுதயமால் வரையின் பாங்கர்
வழுவிலா வளங்க ளெய்து மந்தேகத் தீவி லங்கண்
முழுவலித் திரடோள் வெற்றி முரிவெற் பரக்கர் விண்ணோர்க்
கழிவுசெய் துழலுந் தீயோ ரழலெழ விழிக்குங் கண்ணோ ௨

கனற்றிய மனத்தோ ரேழு கடலையுங் கடக்க வல்லார்
நன்றியொன் றறியார் பாரி னுப்பனுற் றெவையுந் தாங்கும்
பொன்றிகழ் சிகர கோடி பொலிந்துள வடபான் மேருக்
குன்றையுந் துகள்செய் கிற்பார் கூற்றுக்கோர் கூற்ற மன்னுங்

அத்திறத் தரக்கர் தோன்று மலர்க்கதிர்ப் பருதி தன்னை
முத்தலைச் சூலத் தானு முரிவேற் படையி னானும்
பைத்தலை நாகம் போலும் பகழியி னானும் போர்செய்
தித்தலைத் தோன்று வண்ண மிடுக்கண்செய் திகழு நாளில்

பேரொளி விரிக்கும் வெய்யோன் பிறங்குதே ரிறங்கியோர்நாட்
போர்செய வாற்ற னாகிப் பொருவலி போக்கிப் போக
வோர்வதை யுணர்ந்து வானோ ரொருங்குவந் தெய்தி வெய்ய
காரிற வரக்கர்க் கஞ்சுங் கவலைதீ ரொருவி யின்றே ௫

திங்களங் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலம் போற்றித்
தொங்கலிழ் மலர்க ளேவிக் குடந்தம்பட் டிறைஞ்சி யேத்திற்

சங்கர னெதிரே தோன்றிச் சமரிடை வெல்லு மாற்ற
லிங்குனக் கருளு மென்ன விமையவ ரெவரும் போனார் ௬

ஈசனைப் பூசை செய்தா லெத்திற மாமோ வென்று
தேசுடைப் பருதி வேந்தன் சிந்தனை கவலுங் காலை
பாசவே ரரிந்து மேலாம் படிமவே டத்த னொரு
மோசைகூர் மகதி நல்யா ழுறுதவ னவண்வந் துற்றான் ௭

உற்றலும் பதங்க ளோக்கி யுளத்திடை யுவகை பொங்க
மற்றவன் முனிபா லெய்தி வானவ ருரைத்த மாற்ற
மறிவுறுத் திட்டு மனனே ளொங்கத்தற் குபாயந் தேர்ந்து
தெறுகதிர்ச் சுடரை நோக்கிச் சிவார்ச்சனை முறைமை சொல்வான் ௮

விதிமுறை சிவனைப் பூசை விக்கிர கங்க டம்மிற்
கதிரவவி லிங்கத் தாற்றல் கட்டுரைத் திடுது கால
மதிகமா மானு டத்தி லார்ட மதிக மாகுந்
துதிபெறு தேவ லிங்கந் தன்னினுந் தூய தாமால் ௯

தூயதிவ் வியலிங் கத்திற் சுயம்புவே சுயம்பு தன்னி
லேயமா விரதன லிங்க மிரத்தின லிங்கந் தன்னின்
மேய்மா ணிக்க மேலா மேருவில் வருமா ணிக்கப்
பாயொளி யிலிங்க மேயிப் பாரிடத் ததிக மாமால ௰

ஆதலாற் றிருமா ணிக்க வசலத்தை யடைந்து பூசை
காதலா னுனபின் வந்த கடுங்குரு னுருமு தனனு
லேதமின் றாகச் செய்தே யிராக்கதர் தம்மை வென்று
வாதவ கிளேதி யென்றே யாழ்முனி போயி னானால் ௧௧

வரமுனி போயபின்னர் வானுறு மேற்றை வானந்
திரிபவ னினைப்ப வெய்தித் திரைகடலேழும வெம்பிக்
குரைபுனற் சுருக்குண் டோம குண்டமொத் தழல வோங்கும்
பருவரை யெவையுந் தீயப் பகிரண்ட முடைய மாதோ ௧௨

வந்தரு மேறு முன்னோன் மலரடி வணங்க லோடுஞ்
சிந்தனை மகிழ்ந்து பெம்மான் சேவடி தொழுது பூசை

யந்தமி லன்பி னூற்றி யரக்கரை வெல்வான் வேண்டிப்
புந்திசெய் தனரீ போநது பூசனை புரிதி யென்றான் ௧௩

என்றுகா விரியின் றெனபா லிரத்தின கிரியைச சார்நது
மன்றநீ யெமது போால வாவியோன் றமைத்து மூழ்கிக்
கொன்றையஞ்சடையோன்பாதங்குழைவினற்போற்றுகென்ன
நன்றெனப போநதவ வாறே நானில மதன்க ணெய்தி ௧௪

செய்ய மாணிக்க வெறபைச சோநதி னிருதி திகதிற
வையரா முடிமே லுற்ற பரவைசூ ழுலக மெலலா
முய்யவே பதநகன போா லுவநதாரு தடாகங கண்டு
நைநடியா றினறி மூழ்கி நபட ஞ லயதனை நண்ணி ௧௫

அருசசனை புரித லோடு மம்மலனு மெதிரே தோன்றி
விருப்புடை நீசெய் பூசை வியநதனம வேண்டிற றெல்லா
முரைதநதருள பெறுதி யெனன வுருமுசே வடிகள போறறி
விரிசசிக னரககா போரில வெலவது வேணடு மெனறுன ௧௬

என்றலு முருமை நோககி யிளமதிக கணணி யெமமான்
நன்றுநன் றெனனச சோதி ஞாயிறு நிருதா தமமை
வென்றிடு மாறற றநதோம வெஞசமா விளைததன றைப
பொனறிடப பொருதி யென்னப் புஙகவ னிலிஙகத துறறுன

வரபபா னருளப பெறறு வானுரு மேறு மீண்டு
திரஙகொளபே ரனபு தனனுற செஙகதி தனைவநதிதநதே
அரநதைவே ரறுககும பெமமானருளபெறறுவநதேனென்னக்
கரமபல படைததோன் சாலக கடஙகடா தமமெனறுனல்

பசும்பரி யேழு பூண்ட படரொளித தேரக டாவி
விசும்பினி லிரவிப புததேள விளங்கியங் கியங்கா நின்று
னைசநதிடு மேட மாதத் தெய்துபூ ரணையி லதத
மசைந்தன னடையுங காலை யருசசனை புரிவ னன்றே ௧௯

அஞ்ஞான்ற்பூ சனையு வந்த வருணன்ற னிளவ லுக்குக்
கன்னகன் ஞானத் துற்றுக் கடவுண் மால் வரையை யெய்தி

பெண்ணொரு பாகன் பூசை பேணுதி யென்றவ் வாறே
யுண்ணயந் திடியும பூசை யும்பணுக்கியற்று மன்றே ௨௦

அன்று தொட் டென்றுஞ் சோதி யலாகநிப் பரிதி வேந்தா
மொன்றிய வசனி தானு முமையொரு பாகன் பூசை
நன்றெனப புரியு மாயி னலஙகொளத தலததின மேன்மை
யின்றெவ ருரைபப தெஙஙனிணையதற கிலலை மாந்தா ௨௧

விருபபுட னிரவி தீாதத மேதகு நாளில மூழகிக
கருப்புரத தீப மேறறிக் கண்ணுத றனைவந திதநதோா
பொருக்கெனப பிணிக ளெல்லாம போகக்குவா போரில
வெலவார்
செருக்குட னுலகங காததுத தேவாதம முலகும காபபாா

பாரிடத திணைய காதை படிபபவா படிககக கேடபோா
போரிடைப பகைவை வெனறு புவனமோர மூனறும
போறறச
சீாபல பெறறு வாழநது தீபபிணி முழுது நீங்கி
மாரன்போ ரழகு வாயநது வானுல காளவ ரனறே ௨௩

இடி பூசிதத சருககம

முற்றிறறு

ஆகத்திரு விருத்தம ௩0௫

௮-வது அகத்தியர் பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

விந்த மால்வரை யடக்கிய விழுத்தவக் கிழவன்
வந்து பூசனை யுஞற்றிய மானமிய மினிசொ
முந்த மால்வரை முனிவிர்காள் கேண்மினென் றுரைப்பா
னிந்த வானில முப்பத்தற விருந்தவச் சூதன் ௧

இமைய மால்வரைக் குத்தர திசையினி லிசைகூர்
தமைய லானிக ரின்றிய தாபதர் குழுக்கொண்
டமைய வாழ்தரு புட்பகத் திரைக்கரை யடைந்தே
யுமைம ணாளன தருளினா லகத்திய னுறைநாள் ௨

ஆவ மீக்கொள வந்தமா முனிவரன் றனபா
ஞர் தபப்பெயர் மாமுனி நண்ணுதல் புரிந்தே
யீர நெஞ்சின விருவரு மளவளாய் வைகிய
பாரிடத்தினிற் பதிபல தொழுதுமென் றெழுந்தார். ௩

எழுந்து காசுமீ ரத்தமிர பாசமு மிறைஞ்சித்
தொழுந்த கைத்தகே தாரமில் வாடவி தொழுது
செழும்பு னற்கங்கைத் தீர்த்துக் காசிசென் றேத்தி
யழுந்து மன்பினிற் பிரயாகைபோ டவந்தி கைதொழுதே ௪

கும்ப யோனியு நாரத முனியுங்கோ மதியா
டும்பர் மேவிய தலங்களும் நதிகளு மேத்தி
யும்பர் நாடுபோ யுறுவிந்தா டவியுறுங் காலை
வெம்புதீ விழிப் பிரேதமொன் றங்கணே வியந்தே ௫

உற்ற போதினி னுளங்குழைந் தகத்திய முனிவன்
மற்ற விங்கிது முதலிவி டெய்துறு மாண்பா

லற்ற மில்சிவ தலம்பல வணங்கி வந்தடைவ
னற்ற வாவென நாரதனோர் திசை நடந்தான்

தென்று ளித்தனற றிப்பிய மகதியாழ முனிவன்
றுன்ற னித்தனன் போதலுந தண்டமிழ்ச சலதி
யென்று தெண்டிரைக் கடலினைப பருகிய வெங்கோ
னுன்ற வன்பினற காவிரி நதிக்கரை யடைந்தான் ௭

அடைந்த மாமுனி திருக்கடம் பந்துறை யதனைத
தொடர்ந்த வன்பினல வணங்குபு சுருதிநான முகத்தோன்
படர்ந்த பேரொளி வெளிசெய் தத்திறம படைத்த
தடங்கு லாவிய காவிரித தண்புனல மூழ்கி ௮

நிறைந்த வப்புனல் கொண்டுதண் குண்டிகை நிரப்பி
யறந்த வாதவ னந்தெழுந்த தருணெறி யோதி
விறைந்து பேர்யப்பிரே தத்தினிற றெழித்தலும விலவேள்
சிறந்த பேரெழில பெற்றனன றிசையெலாம வியப்ப ௯

கூறிய மாமுனி குண்டிகைப புனறெளித திடலும்
வெறிய பிரேதமாங கும்பனு குதலொரு வியப்போ
வறியிற காரிருட பிரேதமங குறுதலு மம்பொன
செறிய மாமணித தீர்த்தமான மியமெலாந தெரிப்பார ௧௦

அத்தி ருத்தல மான்மிய மளப்பதற கெளிதோ
முத்தி யாவர்க்குங கொடுத்தது முறமையா லென்றுங
கத்தி கைக்குழல பாகனிற றிருப்பணுற கடலசூ
ழித்த ராதலத தெய்யபதி யிப்பதிக கிணையே ௧௧

கும்ப யோனியு மவ்வுழிக் குழைந்தபே ரன்பா
லும்பர் போற்றுறு முத்தா திசைமுக னுக்கி
நம்பன் பூசனை செய்யுதை யதெந்தா நணணி
இம்பர் வேண்டிய வரமெலா மியன்முனிக் களித்தான் ௧௨

உதைய காலையி லும்பர்கோன் றேன்றலா லவவூ
ருதைய மாபுரி யாயதிவ வுலகெலாம் போற்ற

வுதைய காலையி லொருஙகலர் தாமரைவதனத்
துதைய பானுவொத தொளிதிக ழுநதலீ ரன்றே [illegible]

விடையின பாகனை விடைகொடு மேதகு முனிவன்
சடையின வானதி தரிததகோன் மாணிக்கச சயிலத்
தடைவி னெய்தின னண்ணறகு மேறறிசை யதன்கட்
டடையி லணபொடு தண்டிறை றடாகமொன் றமைத்தான்

கஙகை யாதிய தீாததங்க ளனைததுமக கணததிற
பொஙகு தீபபுனற றடமெலாம பொலிவுறத தாபித
தஙகை யாலவிநதத தகநதைபைக் கடிநதரு ளறவோன்
சஙகை யினறியே மூழகினன சநநிதி யடைநதான [illegible]

அடைநத மாமுனி யருசசனைக காயின வெலலாம
படாநத காதலா லொருவபிற பாஙகுறத் தொகுத்து
மடஙக லேறுகைதன் பஙகனை மததியா னத்திற
றொடாநது பூசனை புரிநதனபா லெதிாநினறு துதிப்பான் [illegible]

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

நேயனே யனபு தன்னு னெஞசிடை நினைபா ரோர்க்குச்
சேயனே யளவி லாத செல்வனே திகிரி தாங்கு
மாயனே முதலோர தேவா வணஙகுமா ணிக்க வெறபிற்
றூயனே மததி யானச சொககனே போறறி போறறி [illegible]

ஆதியா யனுதி யாகி யகண்ட பூரணமாய் மேலாய்
நீதியாய் நினைவுக் கெட்டா நின்மலா னநத மாகி
யோதியா வையுமு ணாநதோ ருறையு மாணிகக வெறபிற்
சோதியாய் மததி யானச சொககனே போறறி போறறி

ஞான்றுதேன் றுளிக்குங் கொன்றை நாண்மலாத் தொடைய லோடும்
வான்றனிக் கங்கை யாறு மணிமுடிக் கணிந்தாய் போற்றி
யென்று பேரனபு பூண்டார்க் கிடர்புகா வண்ணங் காக்குந்
தோன்றலே மததி யானச சொககனே போறறி போற்றி [illegible]

முத்தனை யினைய வாறு மூதறி முனிவன் போற்ற
வத்தனு மெதிரே தோன்றி யகத்திடை வேண்டிற் றெல்லாஞ்
சுத்தனே மொழிதி யென்னத் தூயமா தவனு மன்பா
லித்தகை வரங்க ளெல்லா மியல்புறக் கேட்க லுற்றான். ௨0

அஞ்செழுத் துண்மை யின்ன மடியனுக் கருள வேண்டும்
நெஞ்சிடை யன்பா லென்று நின்னைமத் தியானந் தன்னிற்
செஞ்சவே தெரிசித் தோர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டு
நஞ்சமு தாக வுண்ட நம்பனே யென்று பின்னும் ௨௧

துய்யனே மதத்தி யானைச் சொக்கனே யென்று நாமம்
வையகம் வழங்கல் வேண்டும் வங்குகாத் திகைமா தத்திற்
செய்யசெங் கதிரோ னுற்ற செய்தவெண் ணீர்த்த மூழ்கில்
வெய்யதீப் பிணிக ளெல்லாம் விரைந்துடன் றீர்தல் வேண்டும்

அண்ணலே யினைய மாதத் தாருணோ தயத்தை
வண்ணவான் சிரத்தில் வைத்து மற்றிதின் மூழ்கி னோர்கள்
எண்ணிய னுதித்த பாட லியல்புற வழுத்தி னோர்கள்
திண்ணிய பவங்க ளெல்லாந் தீர்ந்துசீர் பெறுதல் வேண்டும்

என்று மறுகால் பாடல் வேடவிழ்த் திளந்தேன் பில்கு
மன்றலங் குழலி பாகன் வகுத்தவவ் வரங்க ளெல்லாம்
நன்றென மலையத் துற்ற நற்றவன் மகிழ நல்கி
பொன்றிகழ் புனித லிங்கம் புகுந்துவீற் றிருந்தா னன்றே ௨௪

சாற்றுமிச் சரிதை தன்னைச் சந்தமும் படித்து ளோர்க
ளாற்றிசைப் புவன மெல்லா நலம்பெறப் புரந்து பின்னர்
கோற்றொடி யரம்பை மாதர் குவிமுலைக் கடத்தின் மூழ்கி
வீற்றினி திருப்ப ரம்பொன் விண்ணுல கத்தி லன்றே ௨௫

அகத்தியா பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௩௪.

௰-வது உரோமசர் பூசித்த சருக்கம்.

குறுமுனிச் சரிதை முற்றுங் கூறினை வேறு வேறு
வுறுதிகள் பலவுஞ் சொற்று யுயர்தவச் சூத பின்னு
மறிவுறு நெறியி னுமேல் யுத்தம மான்மி யங்க
ணெறிபெறத் தமியேங் கேட்ப நேயமுற் றுரைத்தி யென்றார்

மற்றவ ரினைய வாறு வகுத்தலும் புராண முற்று
மோதினன் குணாந்த னாயோ னுரோமசன் சரிதை தன்னைப்
பாதிவெண் மதியஞ் சூடும் பரம்பரன் பாதம் போற்றிக்
காதலாற் றுறவின் மிக்க கடவுளர்க் குரைக்க லுற்றான் உ

திக்கிரு நான்கு மாக்கு நிமிசன் வரத்தால் வந்த
தக்கவி ராசன் மேம்பா சமரவே லரசன் றோன்
றிக்குவேள் வனப்புஞ் சேடன் றனத்தகு மறிவு மெய்தி
மைக்கடற் புடவி யெல்லா மனுவெனப் புரக்கு நாளில் ௩

நாலிரு கோடி செம்பொன் ஞாயிறு னெறியா வீட்டிக்
கோல்வளை யாம லோச்சிக் குவலயம் புரக்கு நாளின்
மேலுயர் தருவைப் பற்றி வெறியபுல் லுருவி யுற்ற
போலவோ ராத்தன் வந்து புரவலன் றனைச்சார்ந் தான்

புதரிடை மறைந்த வேடன் புள்ளினைச் சிமிழ்த்தா லென்ன
விதமிவன் போல யாரே யியம்புவா ரல்லா னென்ன
சதமகன் குரவன் போலச் சற்குண மெனவைக்கும் வித்தாய்
மதவலி வேந்த னுள்ள மகிழ்வுசச் சரிக்கு நாளில் ௫

மந்திரித் தலைவன் கூறு மாற்றங்க ளவையுஞ் சாற்றச்
சிந்துரத் திலதம் மாதர் சேட்டைநாற் றிறமே செப்பிச்
சந்தனக் கலவை மார்பன் சற்குணம் பிறழ்ந்து சாய
வந்தமின் றுய லோகா யதன்மத மறைதல் செய்வான் ௬

அறுவகைப் பொறியி னாலு மறிதலை யளவை யாகு
நெறிதரு மவற்றாற் காணு நேயங்க ளாவை யென்னுஞ்
செறிதரு வங்கி தீநீர் நிகழுமற் பொன்னி னுங்கும
நெறிதெரிந் துறுமின் னனகு நிச்சய மென்பர் மேலோர் ௭

தாதகி யரும்புஞ் செய்ய சாலிபோ தனமுங் கன்னன
மேதகு மணியு நெல்லும் விரவிய சமட்டி தன்னுற
காதநோ கமழு மினபக் களிமதுப பிறந்தாற போல
வேதமில பூத நானகி னிசையினு னுணர்வு தோன்றும ௮

ஓதும்ப பூத நானகு மொன்றுபொன் றினுமய போதத
மேதகு முணர்வு மாயும வியந்தவப பூத நானகுந
தாதவிழ தாம மாாபத தழுர்பூதந தததமுள்ளி
நீதியி னுனகு மிநத நெறியினின் றுரை யுயந்தார ௯

ஆதலாற பலங்க ளில்லை யனனவை தனனைத தூபகது
நீதியான மாசு மில்லை நெறியினு லவற்றை யூட்டு
நாதனு மில்லை முத்த நகைவடந திளைக்குங கொங்கை
மாதரா ரின்ப வாரி மடுத்தலை முத்தி யாமால ௰

இன்னன பலவும பனனு ளெடுத்தெடுத்த தினைய கூறி
மனனனைச சாரு வாக மதமெனுங கயத்துள் வீழ்த்தி
பன்னவன் றானு நீயோ னனைய லறங்கணை மாறிக்
கனன்றியா போகந் துய்த்துக் காலனுக் குணவு மானான் ௧௧

அறநெறி திறப்பு வேத னுபுளுக் கெல்லை கண்டு
மறவிதன் னுலகத் தெய்த மறறவன் மறலி தானு
முறுமுறை யிலோப னென்பா னொருவனைக் காண வஞ்சித
தறுகணா ளரையங் கேவித தண்டஞ்செய் விக்க லுற்றான் ௧௨

எரியழன் முதலாந தானத் திருத்தெனக் கொடிய வெப்ப
நரகிடை யுய்த்தி டுக்கண் ணனிவிளைத் திட்டுப் பின்னர்
பருதியு மதியுந் தாழப் பனிவிசும் பகடு கீண்ட
பெருவரை யடவி தன்னுட் பிரேதமாயத் திரிய நீத்தார் ௧௩

அழிபசிக் காற்ற னாகி யடவிக ளோடித் தென்று
மழுவினும் பிளத்தல் கூடா வஞ்சிலைக் கரியுந் தீய
உழுவையே முதல்வி லங்கி னானசு வைத்துண் டோர்தீரா
தெழுதரு மூதாத தீயா லெரிப்புண்டு நிழலு மின்றி

உருத்தெழு மாதப் பத்தா லுலைப்புண்டு சண்ட வாயு
முரித்தடித் திடலும் பாரின் பொத்துண்டு நிகம மின்றிக்
குருத்தவிட் டெழுந்து காட்டுங் கொளுங்கனல் கனிந்து மாறுந்
தரித்திரத் தழுங்கு வார்போற் றெருமந்து தயங்குங் காலை ௧௬

விந்தமால் வரையி னங்கண் மேலைநா ளுற்றதி னாலே
சந்திரோ தயம்போல் வந்து தவத்தினுக் குறையு ளாகி
ஐந்துநீ பொறியும் வென்ற வறிவுடை யுரோம சபே
ரெந்தைதோ னறுதலுந் தீயோ னெரிபசிக் கிங்கென் றுற்றான்

மாமுனி தன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சியால் வந்தங் குற்று
வேமமா ஞான மெய்த்தி யிணையடி யிறைஞ்சி நிற்பக்
காமமே முதல வாய கட்பகை யெவ்வயும் வென்ற
கோமுனி யனனைச் செய்திருக் குறிக்கொண் டங்குரைக்க லுற்றான்

முன்னைய பிறவி தன்னின் மூர்க்கனே யெண்ணில் பாவந்
துன்னினை யாகை யாலே சூழ்ந்தநின் னறங்க ளெல்லா
மின்னல்கூர் சூது வெஃகு மீனாதம மில்லம் போல
மன்னுத லின்றி முற்று மாய்ந்தன மாத ராலே ௧௯

கூறுதற் கரிதாய் நீசெய் கொடியவெம் பாவத் தாலே
வேறொரு வழியு மின்றால் விளைத்தவித் தீமைதீர
வாறெதிர் படுத லாலே யண்ணறன் கருணை தன்னாற்
பேறுதந் திடுது மென்னாப் பெருந்தவ னுடன்கொண் டேற்றான்

அஞ்சிறை வண்டு கிண்டு மலர்கெழு மஞ்சி லோதிப்
பஞ்சின்மெல் லடியாள் பாகன் பதிபல தொழுது போற்றி
மஞ்சிவர் சோலை சூழ்ந்த மாநதி பலவு மாடிக்
கஞ்சமா மலரோ னன்னுன் காவிரி நதியைச் சார்ந்தான் ௨௦

உடன்வரும் பிரேத ரூபத் தொருவனை வொளிநீர்ப் பொன்னி
படிவது செய்து தென்பால் பாயொளி பரப்பி யோங்கிப்
புடைவளர் பொதுமபர் மல்கிப் பூதலம் பொலிக வந்த
வடகயி லாய மொத்த மாணிக்க மலையைச் சார்ந்தான் ௨௧

கண்டனன் மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கரகம லங்கள் கூப்பி
யாண்டடை முனிவ னங்கே யவனொடும் பணிந்து போற்றித்
தூண்டிய சுடரே போலத் தோன்றுமெய்ப் பிரகாச மந்தச்
சேணொடு திருமாணிக்கச் செழுமலைப் பாங்க ருற்றான் ௨௨

மருப்பினைப் பழித்தண் ணுந்து மருங்குலாள் வாங்க வோங்கு
மருப்பிள முலையாள் பாக னமர்ந்தினி துறையு மந்தப்
பொருப்பினைக் கீழ வரையின மேலாம் புண்ணிய தீர்த்தமொன்று
விருப்புடன் வாயு திக்கில் மேவரக் கண்டு மாந்தோ ௨௩

இளம்பிறை சூடிய பாந்த ளிகலறப் புனைந்த மோலிக்
களங்கனி யனைய கண்டன் கருணையாற் கங்கை யாதி
வளங்கெழு நதிக ளெல்லாம் வரப்புரிந் தவனை நோக்கி
யுளங்களிந் தாடு கென்று னுரோமச முனிவ னன்றே ௨௪

பெருந்தவ முனிவ னேவப் பிரேதரூ பத்தைப் பெற்றோ
னரும்பெருந் தீர்த்தந் தன்னி லாடினா னுடலை யோடும்
கரும்புகைச் சிலையாகக் கொண்ட காமனே யிவனென் றோதத்
திருப்புனல் லுருவம் பெற்றான் விகடரூ பம்மொழிந்தான் ௨௫

காமனே யென்ன நின்ற காவலன் றனையோ டன்னோ
னேமநீள் வரையி னேறி யிருஞ்சிறை வண்டு கிண்டுந்
தாமநேர் சூலி பாகன் றனைமலர்ச் சரணம் போற்றி
சோமகற் கருளல் வேண்டுங் குழகவென் றேத்து கின்றான்.

புலியத ளுடுத்தாய் போற்றி பூதநா யகனே போற்றி
கலியுக வரதா போற்றி கண்கண்மூன் றுடையாய் போற்றி
வெளிபுலி முன்றங் காகக் கின்னருள் புரிந்தாய் போற்றி
வொலிகடல் விடமுண் டெல்லா வுலகமும் புரந்தாய் போற்றி

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூவரைக் காத்தாய் போற்றி
துப்புடை மத்த யானைத் தோலுடை யசைத்தாய் போற்றி
ஒப்புமை யில்லாய் போற்றி யுணர்பவ ருளத்து ளென்றும்
வைப்பெனப் பொதிந்து வைகும் வள்ளலே போற்றி போற்றி

கடுங்குரன் மானுந் தீய கணிச்சியுந் தரித்தாய் போற்றி
நெடுங்குவட் டினைத் தூக்கு நிருதனை யடர்த்தாய் போற்றி
யடுங்கொடுங் கூற்றை பெற்று மம்புயப் பதத்தாய் போற்றி
நடம்புரி தருளா னந்த நம்பனே போற்றி போற்றி ௨௯

பூங்கணை தொடுக்கும் வில்வேள் புரம்பொடித் தருள்வாய் போற்றி
தீங்கரும் பென்ன நாளுந் தேனொடு பழகிக் கூவு
மாங்குயிற் குலத்தை வெள்கி வடித்ததெள் ளமுத மென்னப்
பாங்குறுங் குதலை நங்கை பங்கனே போற்றி போற்றி ௩௦

பிணியும் பணியு மூவாப் பிறையும்வெள் ளெருக்கு மாறும்
வன்னியுங் கொன்றைப் போது மத்தமு மறுகு நன்னீர்க்
கன்னியுந் தும்பைத் தாருங் கமழ்கூ விளமுஞ் சூடுஞ்
சென்னியிற் சென்னீர் பாயுந் திருமுடித் தழும்பா போற்றி

என்றின்ன பலவு மேத்தி யிறைஞ்சிய முனியை நோக்கி
நன்றுநன் றென்ன வீசன் றுவலந் தீவுந் தொல்லாம்
வென்றிவே லரசனும் வேதிய வூழி காறுந்
தன்றனிச் செங்கோ லோச்சித் தராதலம் புரந்து பின்னர் ௩௨

அலர்முலை மயிலஞ் சாய லரம்பையர் கவரி வீச
பொலனருந் தருவி னீழற் புரந்தர னாகி வைகி
வலந்தருஞ் சூல வேலு மழுவுங்கைக் கொண்டு நம்ப
னலம்பெறு கைலை வாழ நலவரந் தந்தோ மென்றார். ௩௩

பொருவறுந் திருமாணிக்கப் பொருப்பினுக் கிறையைப் போற்றி
யிருவரும் விடைகொண் டேறா ரீசனு மிலிங்கத் துற்று
னருவரை யனைய மார்ப னருந்தவ முனிவன் பாதம்
விரைகமழ் மலர்கள் தூவி மீண்டுமீண் டிறைஞ்சிப் போற்றி ௩௪

தீயனுய்ப் பிரேத ரூடஞ் செறிந்திடுஞ் சிறியே னுகில்
பேயனுய்த் திரிகுதேன் றன்னைப பெரிதுங்கை தூக்கியைய
னாயனு மருள்பெற் றுய்ய நலகினை யிதற்குக் கைம் மா
றுயின தென்கொல யானுன் னடிமைக்கு மடிமை யென்றான்.

வேநதனவ் வாறு கூறி விடைகொண்டு முனியைப போறறிப்
போநதனன் முனியு மநதப புண்ணியப பொருபினைவகிச
சாநதணி குவவுக் கொஙகைத தையலோா பாகன பாத
போநதின மலாசுடுவி யினிதுட னமாநதா னனறே ௫௬

பேசுமிக காதை சொறறோா பெரிதெனை கேட்கு நலலோா.
நேசகுகொண் டெழுது பேலோா நீசசிருந தினம யோரும
பாசஙக ளனைத்து நீஙகிப பாருல காணடு பின்ன
ஈசன்செம முளரி போலு மிணையடி நீழல சோவாா ௫௭

உரோமசா பூசிதத சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். ௫௭௧

௧௦-வது திருவாட்போக்கிச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

நல்லறம புரிந்தருண் ஞான மாதவ
ரெல்லொளி நீணமுடி யிறைவன வைகிய
மலலலங் குவடுவாட் போக்கி யாயது
சொலலுக வென்ன லுஞ சூதன் சொலலுவான் ௧

திருநதிய கோவினுன் செய்ப வேவினுன்
பொருநதலர்க் கடந்திடும் பொருவி லாறறலான்
மருநதினு மினியவன மாக ராதொட
ருநதிறற காமனை யனைய பொறபினுன ௨

அருளினுக் குறையுளே யாய தூயவன்
மருளறு காடசியான வரமபில சீரததியான
தெரிவரும பெருமையான் சிவனை நாடொறு
முரிமையிற பூசைசெய் துவநத சிநதையான் ௩

கல்வியுங பெருங்கடற கரைகண டுறறவன்
செலவமு நறகுணச சிறபபும பெறறவ
னெலலையி னுலகைககண் ணிமையிற காததரு
ளலலவன மனுபதி ஞலின மேலவன ௪

நகைநில வெறிக்குமவெண் ணளினப போதென
முகமலாந தருளிய முதத வெண்கொடை
யகலிட நீழலசெய் யானை போககினு
னிகலறுஞ சூரிய வன்னி யெனபவன் ௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பின்னலவெண டாரக வேலைப் பெருங்கடல் வளாக மெல்லா
மன்னைபோற் புரக்கு நாளி லகிலமு நடுக்க மெய்த
மன்னிய சிங்க வேறறின் வலிபதி னுயி ரத்தோ
டின்னல்கூர் மயிட னென்றோ ரிகல்புரி யவுண னுற்றான் ௬

உற்றகா ரவுணன் பன்னா ளுந்திபூத் தவனை நோக்கி
நற்றவம் புரிந்தா னந்த நான்முகக் கடவு ளோனறிக்
குற்றமி னாக நீசெய் கோதிலாத் தவங்க ணோக்கி
யற்றமி லுவகை பூத்தா மாரவமேவ வரதி லென்றான் ௭

வேதிய னினைய கூற வெஞ்சினத் தவுணன் கஞ்சப்
பாதங்கள் பணிந்து முக்கட் பண்ணவன் முகுந்த னோடு
மேதமி லிந்தி ராதி யிமையவ ரிவரா லென்று
மாதங்க மின்றி வாழ்தற் கருமபீடை யெவையும்வேண்டும் ௮

இங்கெனக் கென்று வேண்டி யியம்பிய வரங்க ளெல்லாம்
பங்கய னுதவிப் போந்தான் பாழித்தோ ளவுணர் கோவுஞ்
சங்கரன் றனக்கு மம்ம தடப்புதற் கரிய னாகி
யங்கண்மா நிலத்தில் வெய்ய வாலகா லமபோற் புக்கான் ௯

நல்லற மெவையு மாற நலந்திக ழந்த ணாள
ரெல்லையில வேள்வி யெண்ணி லிமையவ ரால யங்கள்
பலலவுஞ் சிதைய நூறிப் படிமதஞ் செருக்கிப் பாருக்
கல்லல்செய் தழிக்க வன்றோ னழிவினுக் கிரங்கி வேந்தன் ௰

பாலொளி விரிக்குஞ் செய்ய பருப்பத மதனைச் சார்ந்து
மேலுறை யமரர் சித்தர் விஞ்சைய ரியக்கர் மேன்மை
நாலிரு திக்குங் காக்கு நலங்கெழு மிமையோர் மல்குங்
கோலநீள் வரையி னந்தி குரைகழற் கமலம் போற்றி ௰௧

வீரகைவே லரசன் வெய்ய மயிடனா லுலக மெல்லாம்
சோகமிக் கழிந்த வண்ணஞ் சொற்றனன் றொழுது நிற்ப
நாகிள மதியஞ் சூடு நந்தியம் பெருமா னன்றென்
றேகநா யகனுக் கிவ்வா றியம்புது மென்று போந்தான் ௰௨

நம்பனை வணங்கி நந்தி நாயக னணித்தாய் நின்றே
யம்புவி மயிடன் றன்னா லலக்கணுற் றழிந்த வண்ணந்
தும்பையந் தொடையா யீங்கு சொல்லுவான் மனுவந் துற்று
னெம்பிரான் றிருவு ளத்துக் கேற்றவா றென்னை யென்றான்

நந்தியிவ் வாறு கூற நாதனு நயந்து நோக்கிப்
பைந்தொடை மனுவை யீங்கு வரப்பகர்ந் திடுவா யென்னச்
சிந்தனை மகிழ்ந்தன் னோனுந் திண்டிறன் மனுவுக் கோதக்
கந்தடு களிற்று வேந்துங் கழல்பணிந் தாங்கு புக்கான் ௰௪

புக்கவ னன்பு கூர்ந்தே புளகமெய் யரும்பக் கண்ணீ
ரொக்கமா பகநனைப்ப வொளிமுடி வணங்கிப் போற்றி
மைக்கட லுலக மெல்லா மயிடனு லுலைந்த வாறு
செக்காவா னிறத்தி னூர்க்குத திருவுளந் தேறச் சொற்றான்

சொற்றலுங் கருணை மூர்த்தி தோடவிழ் கமலப் போதி
னுற்றவன் றனனு லன்னோ னுறுவர மனைத்து நோக்கி
மற்றவன் றன்னைப் பார்த்து மயிடனை யிடப்பான் மேவுஞ்
சிற்றிடை யிவளை யேவிச் செகுத்துநீ சேர்தி யென்றான் ௰௬

பரமப ரனினைய கூறப் பார்த்திபா திலகன் றானுங்
கரந்தலை முகிழ்த்துப் பாத கமலங்கள் முடிமேற் சூடி
நிரந்தரன் றன்னைப் போற்றி நெடிதக மகிழ்ந்து சால
வரந்தைதீர்ந் தகிலத் தெய்தி யணிநகர் புகுந்தான் மன்னோ

மாதுமை தன்னை நோக்கி மயிடனைக் கொல்லு மாற்றல்
ஓதின்மற் றுன்னை யன்றி யொருவர்க்கு முறுவ தன்று
லாதலாற் சிங்க மூர்ந்து வடல்கெழு துர்க்கை யாகிப்
பூதலம் புகுதி யென்றான் பூவையு மனைய வாறே ௰௮

கன்னிய ரெழுவ ரோடுங் காசினி புகுந்த சோதி
மின்னியற் படைக ளெல்லாம் வியனகர மெட்டுந் தாங்கித்
துன்னருஞ் சிங்க மூர்ந்து துர்க்கைதன் வடிவ மெய்திப்
பன்னிய வட்ட காசம் பலமுறை புரிந்து மாதோ ௰௯

பற்பல வரைக ளெல்லாம் பாகமொத் தழுங்க வெற்றி
மறமொழில் கிளர்ந்த திண்டோண் மயிடனைத் தேடிக்காணாள்
சிற்பரை சிற்றத் தோடு சேண்டொடு மருணை வெற்பிற்
பிற்படத் தோண்டு மம்பிற் பெருகுனை கத்தோ டுற்றாள் ௨௰

காண்டகு சிறப்பி னோடு கவலையொன் றானு மின்றித்
தூண்டிய சுடர்போ லாங்கு சுராசுரர் தொழுது போற்ற
வாண்டகை மடங்கற் பீடத் தமர்ந்தன னிருந்த காலை
மூண்டெழு சண்டவாயு முழக்கம்போன் முழங்கி நேர்ந்தாள்

கொழுங்கனல விழிகள்சிந்தக் குவவுத்தோள் கொட்டியார்த்து
முழங்கிய விசையை வைகு மூர்க்கனை நோக்கி ஞாலத்
தொழுங்கல பலவுஞ் செய்தா யொழிதியோ வொழியா தாவி
விழுங்குமிக் கொடிய வாளால் வீழ்திரோ விளம்பு கென்றாள்

விக்கையவ் வாறு கூற வெகுண்டெரி சிதற நோக்கிப்
பைந்தொடி யாத லானம பகலவந் தினைய கூறி
யுய்ந்தனை பெண்மை யாணமை யுறவதெவ்வகை யோவென்று
நிந்தனை பலவுங் கூறி நின்றிடா யென்று சொன்னான் ௨௩

ஊக்கமிக் கெழுந்த தாக்கை யுடன்றுபற் புலவா னேந்தை
நாக்கவ ணடுங்க வீசி நாந்தகஞ் சுழற்றி யோச்சக்
கோக்களிற் றழுவன வலசில கொதித்தெழுந் தணங்கின் மீது
நோக்கரும் படைகள் வீசி நொடிவரை செகுப்ப னென்றே

பெண்ணுரு வெடுத்துக் கூற்றம பிறங்கிய தெனவே நின்ற
திண்ணிய வணங்கி ளுகந் திறந்துசெங் குருதி பாய
வெண்ணில பலகணைக டொட்டி யிகல்செய வவளு மனனோன்
வண்ணமா பகத்துச் சூல வாளைவேல் வீசி யார்த்தாள் ௨௫

இருவரு மினைய வாறே யிமையவர் படைகள் வீசி
யொருவருக் கொருவ ராற்ற லொழிவில ராகி மண்டி
வருடமா யிரம்போர் செய்தார் மண்ணும் விண்ணக முமெல்லாம்
மரிதரி தென்ன வம்ம வவாவலிக் களவு முண்டோ ௨௬

வடவையு முருமு மொன்று சீறி மாறுகொண் டமர்செய தெனனத்
திடவரைத் தோள்கள் கொட்டிச் சமரகளத் தடருங் காலை
யுடலசிங் கந்தவி விரைந்து யுறுவலி மயிடன் றனனை
யடர்மருப் பிரண்டும் பற்றி யவனியிற் சுழற்றி வீழ்த்தாள்

ஆற்றல்சான் மயிடன் சென்னி யழுந்தத்த னடியி னூன்றிக்
கூற்றுவா யன்ன வாளாற் கொடியவன் சிரத்தை யீர்த்து
வீற்றுவிற் றுக வேலை யங்கமும் வீசி யார்த்தா
ளேற்றமாம் பிரமசத்தி யுடன்வீர சத்தி மன்னோ உ௯

இகல்புரி மயிடன் மீண்டு மீருரு வெடுத்தா னென்ன
வகலிட முழுது மஞ்ச வணங்கெதி ரடுத்த லோடும்
பகலெனக் கிரணம் வீசும் படையுடைச் சமரி வேறு
புகலிடமொன் றுங்காணாள் பொன்னிநன் னதியைச் சார்ந்தாள்

அத்தியே யிரண்டும் வல்லை யணுகலு மாளி யூர்தி
வித்தகன் வணங்குந் தென்பால் விளங்குமா ணிக்க வெற்பை
முத்தக முரிஞ்சுங் கோமளை முகிண்முலை யெழுவ ரோடுஞ்
சித்தமின் புறவந் துற்றாள் சென்றவப் பிரம சத்தி ௩௦

அடிவரை யிடுதற் கஞ்சி யத்தியோ ரிரண்டு மாங்கே
தடைபடுத் தியங்கி னிற்பச் சமரியும் வரைமீ தேறி
முடிமிசை மதியஞ் சூடு முதல்வனை வணங்கிப் போற்ற
வெடிபடுஞ் சிங்க வூர்தி விழைவுற வெதிரா வந்துற்றான் ௩௧

கொண்டல்போ லிருண்ட கண்டன் குமரியைக் குறிப்பி னோக்கிக்
கண்டித்த லரிய சந்திர காசமீய்ந் தவையி ரண்டுந்
துண்டித்தல் புரிதி யென்னத் தூக்கையு மிதுகொ டேயோ
வெண்டிக்கு மிடிக்கு மாற்ற விடியினை யிடிப்ப தென்றே

மனத்திடைக் குறித்த லோடு மற்றவ டறிந்து பெம்மான்
கனத்திடை யுருவி யோங்குங் கதிர்மணிச் சிகரத் தொன்றைச்
சினத்திது கொண்டுபோழச் செய்தியென் றருளத் தாழ்ந்து
புனக்களி மயிலன் னாளும் போழ்ந்தன ளதுகொண் டன்றே

ஐயமீ தின்றிப் பின்ன ரத்தியோ ரிரண்டு மாளத்
தையல்சந் திரகா சப்பேர்த் தாரைவா ளோச்சிப்போழ்ந்தாள்
பெய்கழ லமரரெல்லாம் பெரிதரி தென்ன வேலை
வையகஞ் சிவாய வென்ன மனத்திலற் புதமுற் றாரால் ௩௪

அருந்தவ முனிவிர் கேண்மி னன்றுதோட் டணையவெற்பைத்
திருந்திய சிவாய வென்னத் திசையெட்டும் பகரா நிற்குங்
கருங்கட லுலகந் தேவ கட்கையென் றுவந்து வாழ்த்தப்
பொருந்திய வெழுவ ரோடும் பூவையு மங்கு வாழ்வாள் ௩௫

கம்பொடு திகிரி தாங்குங் கன்னிதன் பேரி னாலே
பம்புநீர்த் தீர்த்த மொன்று பாங்கரிற் கண்டா ளாங்கு
நம்பன்ற னருளி னாலே நவமிநாள் படிந்து ளோர்கள்
வெம்புதீ யத்தி தீர்ந்து விசயமும் பெற்று வாழ்வார் ௩௬

பேதையே னறிந்த வாறப் பிரான்மலைப் பெருமைசொற்றேன்
தீதிலாத் திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யாரே
யோதுவ ரின்னுங் கேண்மி னுலகமுண் டவனே யாதி
மேதகு தேவ ரேனோர் விழைந்துபூ சித்த தாமால ௩௭

முன்னநாள் வராக ரூப முகுந்தனெகொரு ணெல்லை யெல்லாந்
தன்னுடை மருப்பி னேந்தித் தரையெலாந் துளக்க வந்த
வின்னல்தீர்த் திடுவான் றீர்த்த மேற்றிசை யதன்கட் கண்டா
னன்னதி மூழ்கி யன்ன மளித்துளோ ரமர ராவார் ௩௮

ஈறிலாப் பரத்து வாச னீசான திசையி லனுட்
டேறுநீர்த் தீர்த்த மொன்று சிவபிரா னருளாற் கண்டான்
கூறிணு லனைய தீர்த்தங் குளித்தவர் பாத முத்திப்
பேற்றந் துறுவா ரந்தப் பெருமையார் பேச வல்லார் ௩௯

விண்ணவ ரெவரு முண்மை மேதகு முனிவ ரியாரு
மண்ணக முழுதுங் காக்கு மனுகுல வேந்தா முற்றும்
நண்ணிமா ணிக்க வெற்பி னம்பனைத் தொழுது போற்றி
யெண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யெய்தினா ரென்பர் மேலோர்

சொல்லரு மன்பி னாலே சுவாயம்பு மனுமே னாளில்
நல்லதோர் பேட்ட மாத நலங்கொள்சுக் கிலபக் கத்தி
லெல்லொளி மிருக சீரத் திருட்பிழம் பெடுத்து நங்கும்
பல்கதி ரால வட்டம் பரித்திடு துவச மேதி ௪௧

அத்தநா ளதனி லாழி யம்பொற்றா நடாத்திப் பின்னர்
சித்திரை நாளிற் றீர்த்தந் தேவனுக் கியற்று மிந்த
வுத்தமத் திருநாட் சேவை யொருதினஞ் சேவித் தோர்கள்
முத்தன்வாழ் கயிலை மேவி முதல்வனைப் போல வாழ்வார் சஉ

எண்ணில்பே ருள்ள மேரு மிரத்தின கிரீச மேலாம்
புண்ணியம் போலு மார பூஷணர் கடக நாதர்
திண்ணிய மதலி யானச் செகசா திக கெங்கும் போற்ற
நண்ணு மவாட் போக்கி நாத ரென்பவர் நம்ப ராவார் சங

ஊழிபல் கால முள்ள முவந்துவாட் போக்கி மேன்மை
பேழையஞ் சடையீர் சேடன் பேசினும் பேச வற்றோ
வாழியம் புடவி மேலயா னறிந்தவா றறியச் சொற்றே
னேழைபங் காளன் றாப வினனரு ளதனா லன்றே சச

சொற்றவிப் புராண்ம வாழி சோதிவாட் போக்கி வாழி
வற்றமில் திருமா ணிக்க வணிகிள ரசலம் வாழி
நற்றவா வாழி பூசை நானமறை முதல்வர் வாழி
வுற்றபே ரன்பா வாழி யுலகெலாம வாழி வாழி சரு

. திருவாட் போக்கிச சருக்கம

முற்றிற்று.

ஆகத திருவிருத்தம். சககூ.

௧௧-வது ஆரியராசச் சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

காரியல் கண்டத் தண்ணல் கவுரியோ டுறைவாட் போக்கிச்
சீரியல் பணைத்தூ டொறமேறன் செய்தவக் கிழமை பூண்ட
வாரிய ராஜன் காதை யறைகுவுன் கேண்மி னென்று
நேரியன் மனத்துச் சூத னிமலனைப் பரவிச் சொல்வான் ௧

சீர்கொண்ட மாமணியில் வைத்தநகை யான்மணிக
டிகழ்பல் சூடடு
வார்கொண்ட மாசுணஞ்சீர்ச் சென்னிமுத லங்கமெலாம்
வளைந்துங் கூட
வேர்கொண்ட வீதியிறபன மணிசுமந்து மேன்மேலு
மிசைசை யோஙகப
பார்கொண்ட மாணிக்க மலையமரும் பெருமானைப
பரவி வாழ்வாம் ௨

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

மணிமறு மாபி னுறைதிரு மடநதை
மனமமுக் காறுகொண் டேடத
தனிவரு மகிழ்வா னிளநகை புரிநது
தழுவமண் மகடிரு முகததிற்
பணியணை மீது கண்படை கொள்ளும்
பச்சைமா லெழுந்தன் கையா
லணிபெற வணிந்த திலகமே நிகர்க்கு
மியாம்புக ழாரிய நாடு ௩

நலமலி யறத்துட் டுறவறம் போலு
நதியினிற கங்கையே போலும்
புலமலி மலருட் பங்கயம் போலும்
புருடருண் மாயனே போலுங்

குலமலி தருவுட் கற்பகம் போலுங்
குவட்டினுண் மேருவே போலும்
அலமலி வயல்சூழ் பற்பல நாட்டு
ளியாமபுக ழாரிய நாடு ௫

வேலைமீன சமநது மெய்பல குறிகண்
மேவியுஞ சாப்பமா யுழன்றுங்
காலைநீர ரசுர ரலஷ படுங்
கலங்குமிந திரனுறை நாடோ
சாலவே பெருமை யுறமொரு குறையுஞ்
சார்பிலா ரியாபிரா னரசாள்
சீலமாா நமக்கொப பாவதென் றமைதச
சிரிபபதிவ வாரிய நாடு ௬

மறைவளர தொலைநத சிறுமையான் மூன்று
மன்னரும வலாரிபாற சென்று
விழைவொடு மிரநத மூன்றுநாட் டினுக்கு
மிகசசிறப புடையதே யனறோ
தழைமழை வளபப மெறறைக்கு மோங்குந்
தன்மையா லாரியா கோமான
பிழையுறப பிறாபாற சென்றிர வாமற
பெருமையீயா டாண்டவிர நாடு ௭

சிவபிரா னென்று மமாநதருள் சிறப்பாற்
றிகழசிவ லோகமாங கடலசூழ்
புவனமுண் டருண்மா லென்றுமவை குதலாற்
புகழ்மிகு வைகுநத வைபபாற
தவமறைக கிழவ னெனறுமவாழ் தலினுற
சததிய லோகமா மமர
ரவமிலா மகவா னுறைதலாற பொன்னு
டாமுய ராரிய நாடு ௮

சீரினிற் றிகழுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தி
சிவனடி யாரபணி செய்தி
யேரினிற் றிகழு மகமபல செய்தி
யாவர்க்கு நனமையே செய்தி
நாரினிற றருமம் பலசெய்தி யென்றெந
நாட்டிற்குஞ் செவியறி வுறுக்கு
மாரியத தன்மை பூணலா லிநநா
டாரிய நாடெனும பெயர்ததால ௮

தினமும்பிந நாட்டை வணஙகிவாழத் துதலா
சென்னிநா டாயதொன் றிதனசீா •
தனிதெரிந் தழுக்கா றடைதலாற குன்று
நாடென்று மாயதொன் றிநநா
டினமலி யெநநாட் டினுககுமே லாய
தெனவுண்மை நடுமொழி யியம்பி
வனமலி நடுநா டாயதொன றென்றுன்
மறறிதன் பெருமையாா வகுபபாா ௯

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

ஓங்குதமிழ் முதறபலவாம் பாடையினு மாரியமிக்
குயர்வா மென்று
தேங்குபல கலையுணாநது தெளிந்ததெய்வப் புலவர்களுஞ்
செப்பு வாரேல்
வீங்குதமிழ முதறபலபா டைகள் வயங்கேந் நாட்டினுக்கு
மேலா மென்று
தாங்குபுக ழாரியஞ்சே ரிநநாட்டை யுரைபபதற்குத
தடையா துண்டே ௰

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

எங்குமே வேள்வி யெங்குமே மணங்க
ளெங்குமே யெம்பிரான் விழாக்க
ளெங்குமே யறங்க ளெங்குமே செலவு

ரெங்குமே யினியபா ...
ளெங்குமே கீத மெங்குமே மியங்க
ளெங்குமே கணிகையர் நடன
மெங்குமே யுவகை யெனிலிந் நாட்டி
னெழில்வள மியம்புதற் கெளிதோ ௨௩

பெருநட மொன்றிற பலரு நீரெடுத்துப்
பெருகிய தத்தமா ளிகைசேர்த்
தருந்திரேற பவாககு மளிபபது போலிவ்
வாரிய நாடொனறின் மகவான்
பொருநதள் கேசன் பிரமன்மா லெவரும்
பொறகுவை கைக்கொண்டு தததம
இருநதலந திளாதரி யாவாக்கு மளிபபா
ரெனிலிதை யெனசொலலிப புகழ்வாம் ௧௨

திருவின் லழகாா கலவியாற போகச
சிறப்பினுற கொடையினுற பொறையான்
மருவிய பிறநா டினாகளை யுயாத்த
வலியள கேசன்வேள சேட
னுருவளர் மகவான் றருமண்மா திவரை
யுவமிபப ரிவையமை யுயர்தத
வருளினிந நாட்டு மைநதரை யுவமை
யாககுவ ரிவர்ககுயாா தவரியாா ௧௩

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வாங்கலெனு மொழியிரபோா புகலவாாத்தைதயெனவஃதை வரைநது மற்ற
தீங்கலிலா வளைத்தலின்பே ரியாவையுஞுசொல் வாரீபாா நிகழ்த்து மாற்றந்
திஙகமையு மில்லெனுஞுசொல லெனவஃதை வரைநதுமறறத் திகழ்வீட் டின்பே
ரீங்கமையா வையும்புகல்வா ரிந்நாட்டோ ரிவர்கொடையை யெண்சொல் வாமால் ௧௪

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரும்பிய சிறுமா னேந்திய பெருமான்
விநாயகற களித்தமாங் கனியு
மரும்புகழ்க் காரைக் காலம்மை யாருக்
கன்னவ னளித்த மாங்கனியும்
விரும்புமிந் நாட்டின் மாம்பொழிற பழுத்து
விழுந்தசெந் தீங்கனி யென்று
லரும்புக ழுடைய விப்பொழிற கனிபி னமைசுவை
யளப்பவ ரெவரே ௧௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பாய வேரினிற பழுத்ததீங் கனியினைப
பாதலத் தவருண்ண
வாய நாப்பணிற் பழுத்ததீங் கனியினை
யகலிடத் தவருண்ண
மேய வுசசியிற பழுத்ததீங் கனியினை
விண்டலத் தவருணண
தூய வண்பலாத தினநதொறும் வழஙகுமித்
தொல்புகழ நனனாட்டில ௧௬

அநத ரத்தொரு சிறுகடு கெறியினு
மவனியில் விழுமானு
லந்த ரத்துறு பெருமபொறை சுவர்க்கநா
டவனியில் வீழாம
லநத ரததிடை நிற்கின்ற திநதநாட
டணிபொழின்முடி நீட்டி
அந்தரத்தெழுந் தென்றுமே கவலைக
ளறசசுமப் பதினன்றே ௧௭

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

கோதில்பல் விளமை பொருநதிலாங கலிவண்
குருததின்மே லிவர்நதுகா னீட்டி
நீதியிற் பலகா ழுநதிகளுறைத
னிகரிலாக் கௌணியர் கோன்செய்

வாதினிற் றோல்வி யடைந்தகா ரமண
வஞ்சகர் பலர்மது ரையினி
லாதி யினொட்டுங் கழுக்கண்மே லேறி
யவைநுனி யமருதல் போலும் ௧௯

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இலையென் பதுபூஞ் சோலையிலே யீயென் பதுதே மாலையிலே
யலையென் பதுநீர் வாவியிலே யடியென பதுநீஞ் செய்யுளிலே
சலமெனபதுவான் பணிலையிலே தாழென் பதுநீள் வாசலிலே
நலமென் பதுவே நிறையளகை நாணுஞ் செல்வ விந்நாட்டில

காவென் பதுபூங் காவினையே காதென பதுவார் காதினையே
தாவெனபதுவோ தாவினையே சரணெனபதுசெல்சரணினையே
யேவென்பதுகூ ரேவினையேயெள்ளெனபதுநெய்யெள்ளினையே
மாவென றுரைக்கு மடவாரகண் மருவுமிநத வளநாட்டில் ௨௦

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

விலகிலாப புவிமா மடநதையந தரததின
மேனுல கெவையுமோர் காணந
தலையினமேல் விழினும விழுமென வஞ்சித
தக்கவவ வுலகெவற் றினையு
மிலகுமெண் ணிலலாக் கைககணமே னீட்டி
யெறறைக்குந் தாஙகுதல போலு
மலகிலாத தென்னந தருககுழாம வணணே
யளாவிமே லோஙகிய தோறறம ௨௧

தாஙகுசெங கமல விருமலா வளியாற
சாய்ந்தொன்றோ டொன்றுதாக் குறநீர
வீங்குபா சடைமேன் முத்தெனத துளிகள்
விளஙகலசெங குமுதநண பகலி
னேங்குவெள வளையை மதியெனத தழீஇப்பின
னுண்மைதேர்ந தானனம வாடிப
பாஙகுநின றிடலைக் கண்டுகை கொட்டிப்
பழிப்பறச சிரிததிடல போலும ௨௨

நண்ணிய கொடிமேற் புனைந்தபூந் தொடைகண்
டான்றிடப் புரிசைமே னிற்ற
லண்ணியவீர ரிருசுடர் நடமா
டருள்விழி யாயசீ ரறிந்து
மெண்ணிய வவற்றை விழுங்குவ தென்னென
றெதிர்ந்தவின் னியங்குரு பணியைத்
திண்ணிய வீட்டி யாற்குத்தி யலைத்துத்
திசைவியப் புறவைத்தல் போலும் உ௩

மருதமாஞ்சோலை கூந்தன் மற்றதன்பால்
வருமதி முகங்கண் டங்கமுகு
குருகுவேய் தோளகண் மணற்குன் றுகொங்கை
கொடியிடை நித்யம்வான் றடாகம்
பெருகிய வாழை துடைக்கைகாற் செவ்வாய்
பிறங்குவண் கமலமீள விழிகள்
வருமலர்க் குவளை யாகவீற் றிருந்து
வளர்ந்தர மகிழ்வதிந் நாடு உ௪

மடந்தையர் மேல்வீட் டெளிறு மகிலின்
வண்புகை வாயிலின் புறமே
யடர்ந்துசெல் பான்மை யனனவர் குழலை
யாய்முகி லினமென வகத்துப்
படர்ந்துசென் றருகே பார்த்தனு நமக்குப்
பகையிவை யினியெனசெய் வோமென்
றடங்குபே ரச்சம் புறந்தள்ள நடுங்கி
யோட்டஞ்செய் தோற்றமொப் பாமால் உ௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

உருவேய்த்தோ ளிருநித்யப் நலமூன்று விழிமுக்கி
ணொளிருமுத்த
மிருளோட நான்முக மின் னனுசிடையொப் பறுபதமே
லெழுபொற் கொங்கை

மருவார்செங் கமலமென்கை யுடையாரிந் நாட்டினில்வாழ்
மயிலன் னார்க்
ளருகாத விவ்விரும்பூ விவளவன்றெடுத்துரைப்ப
வடங்குங் கொலமேலோ ௨௬

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரிமலர் மேயோன் மிளிர்துழாய் மாயோன்
விண்ணவர் வியக்குமிந் நாட்டி
னரிவைய ரிடத்துஞ் சோலையி னிடத்து
மகன்றபூங் கடிதடங் களினுங்
கரியபூங் குழலார் மார்புமா ளிகையுங்
கைக்கடங் காததன கிரிரு
மரியமின் னனையார்கொங்கையு மேலோ
ருள்ளமுஞ் சாந்தமே மணக்கும் ௨௭

கருதிய தெய்வப் புலவர்பாக் களுக்குங்
கணக்குறு வளமையிந் நாட்டிற்
கருதுமை பரிசோந் திலகுமின் னனையார்
கண்ணும்வான் சோலையின் கண்ணுங்
கருதிய வன்னச் சிலம்புறு நல்லார்
காலுமீர்ப் பண்ணையின் காலுங்
கருதுமால் வள்ளைகள் விளங்குறு மடவார்
கையுமப்பூ வாவியுங் கையும் ௨௮

திருமகள் கணவன் மார்பினை வெறுத்துத்
தினமும்வா ழினையபொன் னாட்டி
னிருமைசேர் மணிமே கலையுறு மாத
ரிடையும்பொன் மாளிகை யிடையு
மருவுமா லம்ப லேயும்பொன் னனையார்
வாயும்பே ரகழியின் வாயுந்
தருமலர் மஞ்சு துஞ்சும்பூ வையர்தந்
தலையுமவான் புரிசையின் றலையும் ௨௯

கொடிநடு நிறுத்திச் சூழவெண் முத்தங்
குயிற்றுசெம் மணிமுற்றஞ் சூழ்ந்த
வடிவுறு பவளக் கைபிடிச சுவர்மேல்
வயங்கமா ளிகையுயர் தோற்றம்
படிசுவை யுணவு நதிமத வேழம்
பசுமணி யொவவொன்றல விண்ணை
நெடியநா வெண்பற செய்யவாய் திறந்து
நிமிர்ந்துநேர் சிரிப்பது போலும் ௩௰

இருவகை முளரி மலருமேன் மலர
வெண்ணிலா நாளநீர் வயங்க
ஒருவின்வான கதிரக ளிரண்டையுண டுமிழ்
முரசங்கட கெளியமோ வென்று
பெருகிய வரவின் குழுவெலா மொருங்கு
பிலத்தினின றெழுந்துமேல வந்து
வெருவவெண் ணிலலாப பானுவு மதியும
விழுங்கிவாய கக்குதல போலும ௩௧

ஓங்குநம் முருவ மெடுத்தமா லந்நா
ளுபேந்திர னாகிவீற றிருந்த
வீங்குசீாத துறககங காண்டுமென் றெழுதல்
விழையமீன வானதி பாய
ஆங்கவை தடத்தி லின்மைகண் டெருமை
யடுத்தலுங் கமுகிளம் பாளை
தேங்குநீர் தோன்றச சேலென வருந்துந
தெளிவிலார் சுகமென்று மனடயார் ௩௨

நகைமணி குயிற்றி விண்ணுயர் மாட
நகுமுடி புனைந்துதாழ தொடையின்
மிகைமலர் தொடுத்த நுனிசிறு வளியான்
மேன்மனை வாயிலின் சைவ
தகையினுட் டுயிலுந் தையலா முகத்தைத

தண்மதி யென்றுவாய் விழுங்கப்
பகையின்வான் பணிகள் சினந்துநேர் வந்து
படம விரித் தாடுதல் போலும ௧௩

கொச்சகம்

எழுதுபுகழ மறையொலியு மெழுதாத மறையொலியு
மெழுசுவையா கமவொலியு மினியபுரா ணத்தொலியு
மெழுதருமநூ லொலியு மியமபுிற பாவொலியு
மெழுகலியினெழுகலியி னிறுமாபுகை யடக்குவன. ௧௪

முரசொலியு முழவொலிய மொய்தரள வலம்புரியின்
விரவொலியும பொறசின்ன மேவொலியுங கஞ்சனத்திற்
பரவொலிய மியாழொலியும பலவகைய துளைக்கருவி
வரவொலியு மிநநாட்டின் மல்குவன பலர்வியப்ப ௧௫

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஓதிமங் கரையிற சூழசெங் கமல
மொளிதட நீறணி மறையோர்
நீதியிறசூழநது செய்யுமவேள வித்தீ
நிறைகுண்ட நிகாதழிடு மதனபாற
நீதினமா முழுதுந தளிததொன்று நின்றவை
சிவனவி பெறநிறறன் மாலுங்
கோதிலவ வாவி நாப்பணிற றுயிலகார்க
குழாமெழல் புகையெழல போலும் ௧௬

கடிமணி குயிறறி மேனுல கெல்லாங்
கடந்தபொன் மாடங்கார் மேக
மடியுற வருகு வெண்முகின் முடியி
லமரமேற செலநிற்குந தோற்றம்
பொடியணி பெருமான் முன்புபோ லின்மை
பொங்கழ லாயடி முடியு
நெடியனுமயனுங் கேழலா யனமாய்
நேடநிற் பதுநிக ராமால் ௧௭

நிலைபுறு பொழில்கள் இனைதொறு மிருசெக்
கிறத்தளிர் பொதுளிய தோற்ற
மிலைகனி காய்பூ முதற் பலகைமா
றெண்ணுறு தளிபயது மன்றிப
புலமுறு பவறறைக் கவர்வதற் கடைந்தோர
பொங்கிரு ளாலவை தெரியா
தலமரு வாரென் றெண்ணிலாத தீப
மளவிலகை யேநதுதல போலுமம ௩௮

மன்னிய தடமும பொழிலுமவ்ரன பணையு
மாடமும புரிசையு மகழுந
துன்னிய பிறவு மறையமேன முகிலின
றொருதிவந் துறைநதிடன் மகவான
றனனில வளமை யலாகளுநோககிற
சாருநகண் ணேறெனக் கையான
முன்னிய கரிய படாம்பல வெடுதது
* முடிய பரிசினை நிகாக்கும ௩௯

கலமுறு தம்மை யீனறுதாங் குதலசெய்
நனறியாற கனிதரப பாஙகர்
நிலவுபற கதலி முயல்களபோற குனிந்து
நிறபமற றதுகண்டு புவிமான
குலவுவாய் திறததல போலுமா சினிவேூக்
குழாததினிற பழுததநீள கனியாற
பலமுறு மவனி குளிாநதபூஞ சோலைப
பரபபெலாமவெடிததிடுந தோறறம ௪௦

நதிகள் கரையிற சூழ்நதிடச செநதா
மரைமலா வாவியி னடுவோா
முநதிய மயிட மூழ்கிமே லெழுதன்
மொய்புகழ் வழுதிமே லேவ
சநதியு வமணா சூழநதுசெய் வேளவி
நகுமழற் குண்டததி னுப்பண

11

வெந்திறல வேழ மொன்றுமே லெழுந்த
வியப்பினை நிகர்த்திடு மன்றே ௪௧

உழுபவ ரொலியு நெனமுளை வீச
லூறுபவ ரொலியுநீர் பாய்ச்சி
யெழுபவ ரொலியுங் களைபெலாங் களைவுற
றெடுப்பவ ரொலியுந்த தெய்வந்
தொழுபவ ரொலியும் விளைகதி ரறுத்துத்
தொகுப்பவ ரொலியுநெற் குவித்துக்
கெழுபவ ரொலியு மிடந்தொறு மோங்குங்
கிளர்புக ழாரிய நாட்டில் ௪௨

மனுவினு மதிக நீதியோ னாகி
வானவ ருய்யநஞ் சுண்ட
கனைகடற் பிறவாத் தெள்ளமு தினுக்குங்
கண்ணப்பர் போலன்ப னாகி
நினையுமெவ் வுயிர்க்கும் பெற்றதா யாகி
நிகரிலா வாரியர் கோமான்
வனைதடந் தோளாற் புரந்தவின் னாட்டின்
வளமெலா மெடுக்கவல் லவர்யார் ௪௩

கலிவிருத்தம்

இனைய பல்வள மெய்திய நாட்டிடைச்
சினவில் மாயன் மணத்திறம் தேவியா
மனைக் ழுத்தணி மங்கல நாணென
வனைய வோங்குமோர் மங்கல நன்னகர் ௪௪

இலங்கு மின்னகர் ரெண்ணருஞ் செல்வமுந்
துலங்கு போகமுந் தொக்க சிறப்பினு
லலங்கு விண்பொன் னகரு மளகையுங்
கலந்தி ருக்கினு மொப்பன்மை கடக்குமால் ௪௫

நாம கடக்க யாவினுஞ் சான்றது
மாம கடகரி மாபினு மேலாய

தேம டுறனறல கின்றதாய்க் கெமபிரான்
வாம மெய்யினும வண்மைய திங்கா ௪௬

அன்னம வேணடினு மாடைகள வேண்டினுஞ்
சொனனம் வேண்டி னுஞ்சொறகலன் வேண்டினு
மென்ன வேண்டினு மியாாக்கு மளித்தலா
லிநந காககினை யாநக ரிலலையே ௪௭

கவினு மாறு முகமின்றிக் கநதனு
மவிாக ருமபுவில லின்றி யனஙகனும
புவனி வநதவிப பொன்னகா நண்ணினு
லிவரை யாவரி னையறென றோவால ௪௮

எஙகும வேளவிக ளெஙகு மறையவ
ரெஙகு யாதவ ரெங்கு மறவொலி
யெஙகு மீகைய ரெங்குந தருமஙக
ளெஙகு மாமண மெஙகு மியங்களே ௪௯

மாசி லாத மகிழநரோ டீய
நேச மஙகையா செஙகை யினீககிய
காசு மலகு கலன்களு மாமணம
வீசு மாலையும வீதியிற குபபையே ௫௦

எலலை யிநநகர்க கெலலா முளவெண்பா
ரிலலை யென்பன வெததனை யோவுணடு
செலல லிலலை திருடடிலலை பொய்யிலலைக
கொல்ல லிலலை குறையிலலை நோயில்லை ௫௧

பருகு நீர்த்தட மேபஙக முள்ளன
மருவு செய்யே மணிக்கம் பலையன
திருவின் சந்தனச சேறே கடியன
கருது மினனா சிலமபே கலியன ௫௨

செய்ய வாவியே தீர்வில பயததன
துய்ய காவே யலரன தோகைய

விட்ட மேன்மை விசைய நிசிசல்லா
கட்டிம வண்ணக் கலைக ளவிழ்ப்பன ௬௭

நகுவி மானமவி மானதனை நண்ணுவ
தகுபொன வேதியோர வேதிகை சாரவன
மிகுக ருப்பு கருமயினை மேவுவ
தொகுபல கொகசொரு கொக்கினைத தோய்வன ௬௮

செருக்கு மைநதா பிணக்கறச சிறறுணு
வுருககு நலலாரவா யூடடிலக கண்டுகாப
பெருதத நாக ம பிணககறத தேனெறிடடு
வருக்கை யின்சுளை மநதிவா யூடடுமால் ௬௯

செய்கை நலல தெரிவையா பாவரு
மைக லபபின மகிழநாக கடநதுவார
வைக லும்பிற மாநதுமெ னுெக்குநகொாந
கைக ளாநவா கைகட கடநகிடா ௭௰

உயரு தங்க ளுரைகருப பசைகயன்று
மயிலன ஞாபலா வணசிறை வைததலபோற
குயிலுங் கிளியும பூவையுங் கூடடினிற
பயிலச செயது பழககுவா தேமொழி ௭௧

தொடுத்த பாகச சுவைசொடடு பாககளை
யடுதத காதலிற கேடடு மகிழநதுநே
ரடுதத நாவலாக் கமபொனனு மாடையு
மெடுதெத டுததுப பெருஞ்செலவ ரீவரால ௭௨

வேழ மெண்ணும விழுமநம பேரினை
வேழ நீகொணட தெசனென வீட்டலபோல
வேழ மீாத்து மிந்திதொடி த் தெண்ணிலா
வேழம் பலவிற கறிதது விழுங்குவ ௭௩

கொச்சகம்

வாங்குவன வாசிலைசெ மயங்குவார னிலபொருளை
யேங்குவன பொறசிலம்பே யிழிவசெழு மலாததேனை

தூங்குவன மாலைகளே துகளுறுவ வீதிகளே
தூங்குவன நிதிப்பெருக்கே தத்தைமேவுவ பொழிலே . எ௪

வாடுவபின் னரிடையே வணங்குவபின் னர்நுதலே
சாடுவநல லார்விழியே தாழ்வவவர் பூங்குழலே
வீடுவவெவ தீமைகளே வெறுப்பவொரு முப்பிழையே
வொடுவரோ நதிதிரளே யொடுங்குவகற றவர்உளமே எ௫

கலிநிலைத்துறை

தேக்கு பூமுதற பற்பல தானஞ்செய செல்வர்
வாசகு நீர்ப்பெருக் காறடயிர நாடகுநாளு வளர்த
ஞெகு மபபெரு வியப்பினை நோவறத தமனைக
காககும விணமுகிற குலையுமேலெழுவனக கடுககும எ௬

புனைமற போர்செயப பகைமுற்றுங கடிதடப பொறறேற
ரினிய காளைா் ஏறுத லைறி வினமதவே
வனியு மாகமக கலவிபபோர செயநிசி முறறுங
கனிவி னேறுவா மஙகையா கடிதடப பொறறோர • எஎ

நீடு சாபமு நிறைவலிப பகழியு மாகக
நாடு மூவுல கினைறரு ணஙகைதான படைதத
கோடி மாராகைக கொடுததிட வளாபபன போல
வாடில செய்யெலாங கனனலு மலாகளும வளாவ எஅ

நிதமு நீசிலை யாககொள கழையெலா நெரிய
வதிரு மாலையிட டைபபா புனமளளாக ளாநதோ
விதைமுன வநதுபா ரெனததமை நாணியாக் கொணட
மதனை யோலமிட் டழைததலபோ லொலியிடும வணடா எகூ

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

பாவலா செய்யு ளொங்கும பாவலா செய்யு ளொங்கும
பூவலம படரு மெங்கும பூவலம படரு மெங்கும
காவியங் கண்ணு ரெங்கும காவிய கண்ணு ரெங்கு
மாவினம பலஙக ளெங்கு மாவினம பலஙக ளெங்கும அ0

ஓதுசங் கலைக ளொங்கு முருசங் கலைக ளொங்கும்
போதுசெய் மணத்தா ரொங்கும் பொங்கெழின ௬௧
மணத்தா ரெங்கு
நீதறு மகத்தா ரெங்குஞ் செந்தழன் மகத்தா ரெங்கு
மேதமே வைய்யா ரெங்கு மியாரையும் வைய்யாரெங்கும்

கலித்துறை

இனிய சொல்லன பூவைவா யேகுயில வாயே
கனிவின கிளவா பேயல கழனியின் வாயும்
புனித நன்மணஞ் செயதுமா தரைபணை பொற்பு
முனிவின மைநதாபா லேயல மொயமொழிற கண்ணும் ௬௨

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

கொங்கை யேநதுதன மின்னனு ரேயல
கொயவன நறும போதும
சஙகை யேபாட்டுதல் கலைவலோ ரேயல
துயலா மிடறோடுந
துங்க வண்டொலி காவினபா லேயல
தோகையாாகைபபாலும
அஙகமோ துதன் மறையவ ரேயல
வலாததடம பயில்சேலும ௬௩

கொச்சகம்

அரியமறை முழககொருபா லாகபத்தின் முழங்கொருபாற்
புரியிருதி முழக்கொருபாற புராணத்தின முழக்கொருபாற்
றரியிசைஞான முழக்கொருபாறறமிழமறைமாமுழக்கொருபால்
விரியியனூன் முழக்கொருபானமிளிரபிறபா முழக்கொருபால்

மண்ணவாத நெருககொருசார் மாதிரதகா நெருக்கொருசார்
பண்ணவாத நெருக்கொருசார் பாதலததர்நெருக்கொருசார்
விணணவர்த நெருக்கொருசார் மிலைவணததா நெருக்கொருசா
ரெண்ணயனர் நெருக்கொருசா ரிநதிரரத நெருக்கொருசார்

முழுவொலி யொருபான் மிக்க
முரசொலி யொருபாற் கஞ்ச
மெழுமொலி யொருபா லியாழி
னியம்பொலி யொருபாற் சின்னந்
தழுவொலி யொருபாற செல்வர்
தருமொலி யொருபால வாழ்த்திக்
கெழுமொலி யொருபாற் கீர்த்தி
கிடைத்தமை கலமு தூரில ௮௬

கலிநிலைத்துறை

ஓங்கு மாதவ ருறைதிரு மடங்களும் பல்ல
தாங்கு மன்னமா தானஞ்செய் மடங்களும் பல்ல
தேங்கு தீஞ்சுவை திகழ்தீப பந்தரும் பல்ல
பாங்கு சோபனா கலைபயில் சாலையும் பல்ல ௮௭

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

யோனி வாய்ப் பட்டுப் பிறந்திடா வீசனை
யுமாபதி தனனுளும்
யோனி வாய்ப்பட்டுப் பிறந்துமா லயனமுத
லும்பரு மண்ணோரு
மேனையோ ரும்புன் பசுக்களே யெனப்பதை
யிழுமதையோர் தெளியாத
தேனை யோவெனக் கிள்ளைக ளுரைத்தல்கேட்
டிரங்குவ பல்பூவை. ௮௮

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம் [பூண்டு]

ஈசன்மெய் யெழுத்தைந் தெண்ணி யிணையிலகண் மணிகள்
வாசவெண் ணீறு மேனி முழுமையும் வயங்கப் பூசி
மாசிலா நான்குஞ் செய்து நானகையு மருவ வைகு
மாசைமே லாசையில்லா வடியவர் கூட்ட மெங்கும் ௮௯

கலிநிலைத்துறை

கர்சு நாண்மலர் பறபுநற காய்கனி தேமா
வாசி லாதசி ரின்னிசை யணிபொருள் வியப்பம

பேசு வான்றொ டொழிவலாம பிறங்குத லனறி
மாசி லாதநன ளுவலர் பாவெலாம் வயங்கும கூ0

தூய்ய கொஙகையுந தோள்களு நிதமபமுந துடையுஞ்
செய்ய தாள்களும புறஞ்சறறே தெரியநுண் டேசு
மையின மெய்புனைந திளநகை யுலகெலா மயக்க
வைய மன்றெலா மஙகைய ரணிநடஞ செயவார கூக

தளர்நு சுபயினமே கலைபொன்முன் றுணைவெண் டாள
மொளிர்தன் மஙகைய ருறுபபெலா முறறபல கலனை
யிளமை யல்குலெப போதநதோய சுகமெமக் கலலா
துளது சொல்லுமக கெனறுமுன் சிரிததலை யொககும கூஉ

தஙக ளுயகா மணிநிறந தலைபுய மெலலா
மஙகை மாாபிற மாதாகள கவாநதிடா வண்ண
மஙக மாாகுறி யிட்டென விளஙகுமன போடு
துஙக வூடலா லுதைததநதாட் செமபஞசிச சுவடு கூ௩

கொசசகம

காலெலலாந தகடவொாற களைமயலலா மடவனனம
பாலெலலா மலாசசோலை பனையெலலாம விளைசாலி
சாலெல்லாஞ சூறபணிலந தடமெலாஞ செழுஙகமலம
மேலெலலா முகிறறொகுதி வீடெலலாந தனகுவியல கூ௪

அறசீரடி ஆசிரியவிருததம்

சேறு மணக்குஞ செய்யுளொந தெயவ மணககுஞ செயயு
ளெலா
நீறு மணககு மஙகமெலா நிறைபூ மணககு மங்கெலாஞ்
சாறு மணககு நியமமெலாஞ சாந்த.மணக்கு நியமமெலாஞ
சோறு மணக்கு மகஙகளெலாஞ் சொரிசெய் மணக்கு மகஙக
ளெலாம கூரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

முன்னமொரு சூர்ப்பநகையான் மனைவியொடும் வலாரியுய
முதிர்ந்து நீங்கத்
தன்னமொடு சயந்தனுமவுண் சிறைமேவப் பலவளமுந்
தவிர வேங்கு
மாநகரை மனைபுதல்வர் வளத்தோடு மாரியர்கோ னகலா தாளு
நன்னகர்வேண் சுதைமாடம் வரிசையாம் பற்காட்டி
நகைக்கு மன்னோ

கலிநிலைத்துறை

இன்ன சீரல வெய்திய மங்கல மென்னும்
பொன்ன காக்கர சாயினன் பூதல முழுது
முன்னு மாரிய ராசனென் றுரையியற் பெயரின
மன்னர் மன்னரும் வணங்குதாண் மணிமுடி வேந்தன் ௯௭

கொற்ற வெண்கொடை குவலைய மெங்கணு நிழற்றச்
செற்ற நேமிவெண் டிசையெலாந் தடையறச் செல்லச்
சொற்ற வாருதி சூழ்புவி முழுமையு மொருதார்ப்
பொற்ற டம்புய மேருவாற் பொதுக்கடிந் தாண்டான் ௯௮

அட்டின் மாற்றலர்க் கந்தகன் போன்றுபல் லுயிர்க்கு
முட்டு மாறிய மொப்பவ னெங்குமே யருளாற்
படரு மைந்தரு நிகர்ப்பவன் பற்றலர் நிணம்வா
யிட்டமாய்த் திக்கெலாம் பார்க்கின்ற வெரிதவழ் வேலான் ௯௯

வாய்ந்த பூதல மெங்கணு மழைவளஞ் சுரப்ப
வாய்ந்த தானமுந் தவங்களு மறமும்வண் பொருளுந்
தோய்ந்த வின்பமு நிலைபெறச் சுரர்மகிழ் வெய்த
வேய்ந்த நான்மறை வேள்விக ளெண்ணில செய்தான் ௱

கோதி லாதமற் போரினால் வீமனைக் கொடையாற்
றீதி லாதசீர்க் கன்னனைத் திகழும்விற் போரா
லோதி நேர்புய விசையனை யொத்தவ னென்னு
நீதி யோட ரசாள்கையாற் றன்னையே நிகர்த்தோன் ௱௧

முறறு நீத்தமா தவததினர் முனமிகு பயமும
பொறற நான்மறை யாளர்பாற பொருவிலாப் பணிவுங்
கறற நாவல ரவையினமேற கணக்கிலா மதிப்பு
முறற நலகுர வொளியர்பா லிரக்கமு முள்ளான ௰௨

சொன்ன தானமுந தூயகோ தானமும பூமி
மனனு தானமும பறபல தானமும வழஙகிய
பொனன வாமலாப பொழிலவைதது வளாததிடன்முன்னு
தனன நீஙகிய தருமமெனு ஞானகையும புரிநதான் ௰௩

விழையு மாலமவேய்ந தாலமுணடாலம்வாழ விபலன்
பழைய வாலயம் பறபல புதுககுப புதிதாத
தழையு மாலயம பறபல சமைததவன விழாககள
குழையு மகிபொடு பறபல குறைவறச செயதான் ௰௪

எஙகு ஞுபக னினிதுறை யாலய மெலலாந்
துஙக வாகமஞ சொல்விதிப படிசெயும் பூசைக்
கஙகண் வேணடுவ யாவையுந தினநதின மகிழவிற
றஙகு முண்மையாற காலங டொறுமிகத தநதான ௰௫

மின்னு கண்மணி நீறணி மெய்யினா வநதான
மன்னு மாதனத தெழுநதுமுன வரவெதிர காண
வெனன பாக்கியஞ செயதன னடியனே னெனறு
சென்னி மேறகரங குவிததவ ரடியிலவீழ சீலன ௰௬

அறுசீரடியாசிரியவிருததம

படைகுடி கூழ மைச்சு பறறுநட பரணென றாறு
முடையவ ஞகி மன்னாக் கொருசிங்கம் பொனறுன் மிக்க
வடலினஞ சாமை யீகை யறிவூக்கந துணிவு கலவி
முடிவி லின்பநதூங்காமை முதற்பல நலமு முள்ளான் - ௰௭

அளவிலா நீதி நூலு மறநனி வகுக்கு நூலும்
பளகிலா விரதம் வேழம் பரிபடைத தொழிலு லாதி
வளமுறு கலைக ளெல்லா மாசறத தெளிநதவ வாறே
யுளநுழை தரப்பல் லோர்க்கு முணர்த்துறு முரவு மிக்கான்

தளமொடு பிரந்து நின்று தங்குறை சொல்வோர் காட்சிக்
கெளியவனாகிச் செய்ய முகமலர்ந் தின்சொற் கூறி
யளியினஞ் சீரஞ் சீரோன் றவரவ ரெண்ண மெல்லா
முளமகிழ் தரமு டித்தே யுபிரபஞ்சிற பிறவுஞ் செயவர்னாகூ,

பகைவ ராங் களவர் தமமார் பரிசனம் விலங்கு புள்ளாற்
றகையுறு தனஞ் சென்றுஞ் சாபய மொழிதது பூவின்
மிகையுறு முயிரையெல்லாம் விழியிமை யிமைகாக கின்ற
வகையென வோம்பி யாதி மறைநெறி புதுக்கி வைத்தான்

வேறு

அன்பு பொறுமை நடுநிலைமை யடக்கமொழுக்க மருள்வாய்மை
யின்ப நட்புப் புகழீகை யினசொல் கல்வி கேள்வி குணம்
வன்பி னூக்கங் கண்ணோட்ட மாட்சி யறிவு செங்கோன்மை
முனைபொப புரவு சான்றாண்மை முற்றும் பிறக்கும் மடமானை

வலிமை கால மிடனறிந்து வலிய கொடுங்கோன் மன்னர்களை
மெலிய வமர்செய் தோர்கணத்தில் வென்று வாகை மிகச்சூடு
கலிசெய் வீரக் கழற்சரணங் கவின வணிந்தன் னோர்பொருளை
யலைடக் கவர்வன குடிதளர்ந்தா லறிந்லான் றுமவர்ங்காத்தான்

வேறு

கூறுதிசை யெட்டினுமெய்த் தருமமகிழ் தெழுந்தெழுந்து குதிகொண் டாடப்
பூரறுதலில் விண்ணோரு மண்ணோரும் பல்லாண்டு பல்லாண் டென்னத்
தேறுநெறி மறைபறவோர் செயுமகத்தி லவலஞ்சூழ்த்துச் செந்தீ யோங்க
நாறுகொடைப் படையேந்தி யிந்தமா நிலம்புரக்கு நாளி லோர்நாள் ாகஅ

கலிநிலைத்துறை

நறும லர்க்கொடி நாமக ளன்னு பொற் றூலி
யறுப டாவகை நஞ்சமுண் டருளிய பெருமா

னூறி னட்புறுந் தோழன்வா ழொருநக ரென்ன
மறுவி லாதபல வளமுஞ்சால் மங்கல நகரில் ௱௧௪

முவசீரடியாசிரியவிருத்தம்

ஓங்குபொன் மடந்தை கமலமுங் கணவ
னூழுநீத் தகன்றிடா துறைபத்
தேங்குபல பாவை பந்தொடு தூங்கத் திசையெலாஞ்
செவிகாங் கவிழ்ப்ப.
வீங்குபே ரெழில்செய் சூடாமணி நால
விளங்குபல கொடிகளவின் ணசையத்
தாங்குபல படையின் வீரர்க ணிறப்பத்
தருமுர செண்ணில முழங்க ௱௧௫

வாய்ந்தபல வளஞ்சேர் சூடாமணி முகப்பு
வானளா வோங்கநன் மணிபா
லாய்ந்துசெய் சிலம்புங் கொலுவின் மணடபமு
மரங்கமுந் தெற்றியுஞ் சால
வேய்ந்தவத் தாணி மணடப முதலா
விளம்பிய பிறவுநன் கொளிர
வேய்ந்தபொன் வாயிற் பந்தல் கவின்செ
யெழுநிலை மலகுகோ யிலினகண் ௱௧௬

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிகரில்செழும் பொற்றரைமேற் சுடர்விடுசெம் பவளக்கா
ணிறுவி யும்பர்
திகழுமா கதப்போதி சேர்த்தலைமேல் வச்சிரவுத்
திரங்கி டத்திப்
பகருநவ மணிபரப்பி யோவியங்கை புனைந்துசெம்பொற்
பலகையமீது
நகவிணக்கி நவமணிச்சா ளரப்பளிங்கின் சுவர்த்தலமும்
நன்கு செய்து. ௧௧௭

மேனிலைமா ளிகைவேதி சூளிகைபன் மணிச்சிகரம்
விழைய வாக்கி
மானிலைகோ மேதகத்தி னமைகொடுங்கை சூழமைத்து
வடங்க ணூற்றிக்
கானிலைபன் மணியொளிர்பொன் விதானமேல யாத்தபல
கையினின ரோங்கும்
வானிலைபொற் சோபானச் சுடாபடப்பந்தாணிமண்டபத்தில

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

தூங்குபே ரிருளை யெறிந்துவாய் விழுங்குமேரு
சுடர்விடு செப்பணி குயிற்றி
வீங்குசெம் பொன்னா லழகுறப் புனைந்து
விளங்குசிங் காதன மீது
தாங்குபா துகைமேற் சரணம்வைத் திருபாற்
றங்கவா மருங்குறச் சென்று
வாங்குவிற் றடக்கை யாரிய ராச
பன்னவர் சிங்கம் வீற்றிருந்து ௧௨௬

முப்பங்குமெய் நடுமோய கறையொடு சூழ
முதிர்சுவைத் தெள்ளமு தொழுக
இயங்குவிண் மதிபா வந்து நின்றென்ன
வெழிலணிக் கம்பொடு பச்சை
வயங்குநற் சிகரங் கவினவெண் டரள
மணிவடஞ் சுற்றெலாந் தூங்கத்
தயங்குவெண் கவிகை திசையெலா நிழற்றத்
தண்ணிய விளநிலா வெறிப்ப ௧௨௭

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பூமேவு தாஞ்சுமக்கும் புவிப்பொறையை யொருதோளாற்
பொறுத்து நீக்கு
மாமேவு நன்றியினை மகிழ்சேட னுந்திசையில்
வதிபல பாப்புங்

கோமேவு தமனியக்கூட் டினுமெடுத்துச் சொரிந்தமணிக்
குவியல் போலத்
தூமேவு முடிமீது விலக்கடங்கா மணிமகுடஞ்
சுடர்விட் டோங்க ௱௨௧

திருமுகத்தி னிருவிழியும் பெருங்கருணை மடைதிறந்த
செயல்போன் மின்ன
வொருமதியி னிருபாலு மிருபருதி யுதித்தொளிர்த
லொப்ப நாளுங்
குருமலரா நுறைவதனத் திருபாலு மணிமகரக்
குழைவில் வீச
நிரைநுதற்புண் டரநிலக நிலவுறவாய முறுவனிள
நிலவெ றிப்ப ௱௨௨

தகைமுகமா முழுமதிய மீன்றவொரு குழவிமதி
தவழ்தல போல
மிகையொளிவெண் முத்தாரந் தவழொருபாற் சிறந்தமறு
விளங்க மேவிப்
புகழுமைநா வலாபலரு மகலநிற மூரமென்று
புகழ்தற் கேற்ப
வகலநிற முரம்வாய்ந்து முலவைத்தா ரணிமருமு
மழகு செய்ய ௱௨௩

கொங்குறுதாரப் படைசூழ்ற்றிச சயமாது வாழ்செம்பொற்
கோயி லாகி
மங்குமுறை யிகலவேந்த ரெவரையும்போ ரிடைவென்று
வாகை சூடித்
தங்குசுடா மணிவலயம் புனைந்தொன்னர் முகம்வாடத்
தழைந்து செம்பொன்
பொங்குமக மேருவெனப் புடைபரந்து வீங்கியிரு
புயங்க ளோங்க ௱௨௪

பங்கயமர் நிதிசங்க நிதியிரண்டும் வள்ளன்மை
பழகு மாறு
தங்கியசீர்க் கமலமொடு சங்கவிரே கைபமைந்து
கனின்ற தும்பப
பொங்குபுகழ்ப் பாவலரும் வறியோரு மிவைபோதும்
போது மெனனச
செங்கனக முத்தப்பலவு மெடுத்தெடுத்து வீசியிரு
செங்கை சேப்ப ௧௨௫

வெயினமணிப்பூ ணெடுமோனை ரிவவரச னிலத்திரு
மெய்யம றைப்ப
வயனமறைத்த துந்தியொளிர் கௌவுத்துவந்தனடுமணிமறைத்து
தகலங் குலலை
வயமலிபொற் றுணமறைத்த வளைவோலவியாண்மறைபென்
மறைக்குங் குற்ற
வியலெனது நடுவெனுமபோக் கடாதெனப்பி தாமபர்த்தை
யிடைசேர்த்தே தோங்க ௧௨௬

முந்தமுந்தப் பணிவேந்தர் முடிமகுட மொன்றொடொன்று
மோதி மீது
சந்துறவ மணித்திரளும் பொற்றுகளும் பேர்ப்பமறை
செம்பொற் றூளக
வீந்தநிலப் பகைவர்தலைத் தொகையெலலாஞ் சிதறவுதைத்த
தெடுத்த திக்கி
னந்தவிழுந் துருளவெற்றிச் சயவீரப் பொற்கழலக
ளணிந்துமலக ௧௨௭

பெருக்குபுகை பொறிதுமமி விழுஞ்செந்தீ யெதிரெடுத்துப்
பிறமொழான ஞாமெய
தருமிறைச்சி பூணையெலா மெடுத்தெடுத்து வாய்ப்பெய்துந்
தணியா தோங்கும்

திருவாட்போக்கிப் புராணம்.

கருதுகடும் பசியினைமிகு நிணம்விழுங்க காவலைத்திக்
கடைவாய் நக்கி
மருவலார்முன்வரவையெடுத்ததிசையினும்பார்த்துறுன்ன

வணங்காத மணிமகுட மன்னருமபொன் முடிசாய்த்து
வணங்க மெய்த்த
வணங்காமே னகையனையாரிருபாலும் பொற்கவரி
யசைத்தல் செய்ய
மணங்காலபூங் குழலரம்பை போலவார்வெள் ளடைசுருட்
வணங்கி வாழ்த்தப
பணங்காலு நிதம்பவருப பசியனறா செம்பொனமணப

செயயதிலோத தமையனையார முன்னடஞ்செய்
தினனிசைத்தேன செவிவா யூற்றத
துயயசெழும பனித்திங்க கலவையும் பூ மகளபோலவார்
துளிபப வீச
மையமர்பூம பொழினமலர்த்தேன றுளிசிதற விளநதென்றல்
வந்துலாவ
வெய்யமலாத தொடைசசெழுநதேன் சொரிநதுமிகு
மணமெங்கும் வீசி நால ௧௩

அருநதவமா முனிவா குழாம பலலாண்டு வாழ்கவென
வாசி கூற
வருமபுகழ் நாவலாகீாத்தி மலரெடுத்து நாலவகைப்பா
மாலை சூட்ட
விருநதலமா முடிமன்ன னிருகடைக்க ணருளின்வழி
யேவல செய்ய
பொருந்தியமா கதர்சூதர் பிரதாபச் சீர்த்தியினைப்
புகழ்ந்து நிற்ப ௧௪

நுண்ணறிவி னமைச்சர்பலர் குறிப்பின்வழி யெப்பணியு
நொடியிற செயய
விண்ணவாபோல் விழியிமையா வீரர்பலா சுடாவடிவாள்
விதிர்த்துச சூழ
வெண்ணருமின் னிசைவீணை முதறபலயா ழுமுதவொலி
யெஙகும் விமமத
தண்ணுமைபே ரிகைமுதறபல் லியஙகளுமா மணிமுற்றங
சால வாரபப ௱

ஆய்நதமனு நீதிநெறி தழைததோஙக வரசுபுரி
பழுமயந தனனில்
வாயநதகவுத துவமணியும விணமணியுஞ சீவறச
மணியு நாணப
பாய்நதமிகு சுடாகானறு விலைகுலகம பகிஞனகும
பிறஙு மேனமை
யேய்நதமணி யாரியாகோன செயபொனமுடிச சிகரமா
யிருநத தொனறை ௱௩௩

கலித்துறை

புரநது செலவவாட் போககிவா ழெமபிரான கரநதான
காநத காரண மெனனையோ தினமுஙகா விரிநீா
நிரம்ப முழுகவோ மணியினமே லாசையோ நீதி
சுரநத மனனவ னனபுபாக கறிவிபபத துணிநதோ ௱௩௪

விழைவிற றனனைய நபபிய மெய்யனப ரிடததிற
பழைய வோடுகோ வணமறை பழைமையாங களவன
மழைபோ ருஙகொடை மனனவன முடிமணி மகுடந
தழையு மாபணி தனைததிரு டுதலொரு வியபபோ ௱௩௫

வலலே பொனமுடிச சிகரமா மணியினமை நோககி
நலல மைசசாக ளஞசிமெய் நடுஙகிவேந தனபா
லொல்லை வநதுகை வாய்புதைத் தியாமுடி சாய்தது
மெலல் வேதிருச செவியிடை விளமபினா ரினறூர். ௱௩௬

அனைய வாசகங் கேட்டலு மாரிய மன்ன
னினைய நெஞ்சொடு முகம்மலர்ந் திருகையா லெடுத்து
வனைய வோங்கொளி மாமணிச் சிகரமின் மையினாற்
பனைய மாமுடி பொலிவிழந் திருந்ததலைக் கண்டான். ௱௩௭

ஆவி நீங்கிய வங்கமு மையமை தோட்டு
தேவி நீங்கிய கமலமுந் திகழ்சுடர் பரப்பும்
பாவை நீங்குகண் மணியுமிப் பருமணிச் சிகர
மோவி மேன்மையின் முடியுமொப் பாமென வுரைத்த ௱௩௮

காவ லாளரைக் காவல னழைத்தெதி ரிறுத்தி
நீவிர் கையிலவாட் படையொடு சூழ்ந்து முன்னின்று
மாவின் மாமுடி மாணிக்கங் கவர்ந்தவ ரியாரென
ஞவினேருநங் காவலை யழற்கென நகைத்தான் ௱௩௯

மன்ன னிம்மொழி வகுத்தலுங் காவலா வணங்கி
யன்னை போலுவா யாகருநீ நின்மணி கவர்வோ
ரிந்நி லத்திலை பிறவுலகினுமிலை யாங்க
ளென்ன வானபணி யேவினு மியற்றுது மென்றா ௱௪௰

என்ற காவலர் முகத்தினை யிறையவ னோக்கி
யின்று நம்மரு குற்றவ ரிந்நக ருள்ளார்
துன்று மறையவ நகருளா ரியாரையுந் தொகுத்து
நன்று நம்மெதிர் கொணர்மினின னேயென நவின்றான் ௱௪௧

தலைவ னேவிய பணியினைத் தலையினமேற்றாங்கி
மலைவின் மன்னவ னருகுற்றோர் மங்கல நகரார்
குலைவின் மறையவ நகரினர் யாரையுங் கொணர்ந்து
நிலைவில லேந்திய காவலர் நிருபன்முன் விடுத்தார். ௱௪௨

விடுத்த யாரையும் வேந்தெதிர் பொதுப்படநோக்கி
படுத்த காதலி னென்முடி மாமணிச் சிகர
மெடுத்து ளோரளித் தாலவர்க் கெண்ணிலாக் கனகங்
கொடுப்பன் வேண்டுவ யாவையுங் கூறினு மளிப்பேன் ௱௪௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வெருவுறத் தண்டஞ் சிறிதுநான் செய்யேன்
பெய்யமை யீதென்றன னியாரு
மிருசரண் வணங்கி நின்பொருள் கவரு
மெண்ணமும் வருங்கொலோ வெமக்குப்
பெருகிய தனையா லெங்களுக் கெல்லாம்
பெற்றதாய் போன்றனை யன்றே
கருணையங் கடலே நின்முடி மணியைக்
கவர்ந்திலேங் கவர்ந்திலே மென்றார் ௱சச

வந்தவர் பலரு மிவ்வகை மொழிய
மன்னவ னதற்குடன் பட்டு
நுந்தம திடத்திற் செல்லுமென் றவ்வ
னொடியினி லனுப்பி மெய்யன்பு
நந்திய வமைச்சர் பலரையு நோக்கி
நண்ணரு நுண்ணறி வுடையீர்
கந்தமார் மலர்த்தார் முடியின மாணிக்கங்
கணத்தினிற் போயவா றென்னே
முந்திய துணிவிற் கவர்ந்தவ ரியாரவர்
மொழிந்திடு முண்மைதேர்ந் தென்றான் ௱சரு

ஐயநின் சபையி லியாவரு முறைந்தா
ரியாங்களு நின்னரு கமர்ந்தோம்
வெய்யவா ளேந்தி வீரர்க ணின்பொன்
மேனிகாப் பாளராய் நின்றார்
மையுறு மனத்துக் களவர்கள் வந்து
மறைந்திடுஞ் சமயமு மில்லை
துய்ய மாணிக்கந் தொலைந்த வாறென்னோ
சூழ்ச்சியாற் றெளிந்திலே மென்றார். ௱சசு

அமைச்ச ரிவ்வாறு மொழிந்திடக் கேட்ட
வாரிய மன்னவ னவரை

யிமைப்பிலா விழித்தீச் சொரிந்திட நோக்கி
யெரியுயிர்த் திருகையுங் கொட்டி
நமைப்பொரு வமைச்ச ரிலையென நகைத்து
நுவலரின வடவைத்தீ பொங்கச்
சமைப்பரு முகங்கண் மாளிகைக் கின்னே
சாருதி சாருதி யென்றான் ௩௪௭

ஆங்கவர் வேந்தன் சின்முறுஞ் சமய
மியார்திறல் பிழையென வகன்று
போங்கிய மன்ன னவைரையும் போக்கி
யொருதனி வேறறை புகுந்து
வீங்கிய கதவ மடைத்துத் தாழ் கொளுவி
மென்மலர் மெத்தையிற் றோய்ந்த
தேங்குபொன் மேனி புழுதியிற் றோய்ச்
செழுந்தரை விழுந்தெங்கும் புரண்டு ௩௪௮

எண்ணிலா வேள்வி புரிந்தெனு னகறு
மிப்பிறியும் மாநிலத் தவரைக்
கண்ணினை யிமைகாக் கின்றவர் றென்னக்
கருணைபாற் புரந்து மாமனுப் போ
னண்ணியிச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செலுத்தி
நன்கர சளித்தவர் தமமு
ளண்ணிய வென்போ லிப்பெரும் பழியை
யாவர் தாம் பெற்றனர் நந்தா ௩௪௯

சிகரமின் மகுட நாளொனா சிரமேற்
சோதித்து யொளவார் தாஞ் சிரியார்
நகையுறு மந்தப் புதிதொன்று செய்யப்
நகைகுமுன் கிடைத்த மாமணி போற்
றகையுறு மணிமுடி லகின் மிலையிய
தக்கபொன் முடியெனும் சிதைந்த

பகைவரிச செய்தி கேட்டுமுன் னைகைததாற
பரவியே னுயிர்தரிப் பேனோ ௱௫௦
படைபல விருநது மாண்பல விழுநதும
பற்பல வமைச்சாக ளிருநதுங
குடிபல் விருநதும பொருளபல விருநதுங
குறைவிலபல் லுறவின ரிருநதுந
தடையற நேமி திசையெலாஞ செனறுந
தண்ணிழல வெண்குடை புரிநது
மிடைவிடா தோஙகு முடிமணி யிழநதேற
கென்பய னெனபய னநதோ ௱௫௧
திருடரா லெனககு வருமிடை யூறறைச
சிதைபபதான வலியிலே னெனறுன
மருவிய வெனையே துணையென நமபி
வாழுமா நிலததவ ரெலலாம
பெருகுமற றவரா ற சாரும விககின ததைப
பேதையே னகற்றலெலவாறு
தருமமாங கடவுட கொருசிறி தேனுந
தண்ணளி யிலலையென செயவேன் ௱௫௨

அறுசீரடியாசிரிய விருததம

ஈசனே பெருஙகருணைக கடலேசிந தாமணியே
யெநதா யன்பா
நேசனே யிமையவர்தங குலக்கொழுநதே தெளளமுதே
நிமலவாழ்வே
நாசிநீங கியமுகமும விரலிழநத பாணியும்வெண்
ணகையில் வாயு
மாசின்மணிச் சிகரமிலா முடியுமொபபா மிக்குறையை
மாறறு வாயே ௱௫௩
தனக்குநிகர் செழுஞ்சுடரே தநதையுமா யெவவுயிர்க்குந
தாயுமான
வுனக்குவழி வழியடிமை யாய்ச்சைவ சமயத்தி
லுதித் தேனீறு

மெனக்கினிய கண்மணியு மணிவேனின் மெய்யடியா
ரேவல செய்வேன்
மனக்கினிய நினனுமமரு செழுத்துமொழி வேனியான்
வருந்த லாமோ ௱௫௪

மறநதுநினை யலலாது வேறுபல சிறுதெப்வம்
வணங்கே னன்பிற்
சிறநதநின தடியவாபா லல்லாதிங் கெவாபா லுஞ
சேரேனின்று
ணிறைநதபுகழப் பிரதாப மலலாது வேறொனறு
நிகழ்தேதன மெய்மை
துறநதபல பரசமயக குழிவீழ்நதோ ரடைதுயாயான்
சுமகக லாமோ ௱௫௫

தாயனைய பெருங்கருணைக் கடலேசிந தாமணியே
தருவே யிநத
நாயனையேன றனையுமொரு பொருட்படுத்தியரசாள்கை
நனகு தநதாய்
பேயனையேன் செமபொனமுடிச சிகரமிழந திருகண்ணீர்
பெருகி யோடப்
பாயதரை வீழ்நதழுதா லஞசலெழ திருவெனறுை
பான்மை யென்னே ௱௫௬

ஆலமெழ நடுங்கியமு தலறிவிழி நீரசொரிய
வையா வோல
மோலநினக கெனஅசரணமென் மாலபனு முமபாகளு
மோடி வீழச
சாலவவர் கண்ணீரைத் துடைத்தஞசி சென்றபயந
தநது காரின்
கோலவிட முகாநதபெரும கருணையிலோர் சிறிதளித்தாற்
குறைவ தென்னே ௱௫௭

முடியேனு மடியேன்றன் குடிமுழுது நினக்குவழி
யடிமை யென்று
மடியேமு மறியுநின தஞ்செழுததுங கண்மணியும
பரவு நீறு
மடியர்மெயப பொருளாகக்கொண் டுவகைமறை நெறிபுரக்கு ம
வகையாற றேரா
தடியாமன றுறைவாயென் றுபாகேட்டோர் நினைபணைநிற
நகைப்பா ரைபா ௱௫௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இன்புறுநின் னடியாரகூட் டதொருவர் முதலைபுணேச
யிணையுந தநதார
வன்புறுநீ முடிசசிகர மறைததவாபாற கவாநதெனககு
வழங்கின றேனமெய
யன்பாகளுக் கெளியே னியா னவாவிமை யெனக்கிலையென
றறைவா யானற
றுன்புறுமென் னுவிபையா னினிசசுமகசுக னிபபோதே
துறபபே னையா ௱௫௯

புரமபொடித்த நகையாலோ கூறறுதைதத் தாளாலோ
பூவின மேலோன்
சிரநதடிநத நகையாலோ மதனெரிதத கண்ணாலோ
செழியன மேனிச
சுரநதணித்த நீறறாலோ நஞசடக்கு மிடறறாலோ
தூய கஙகை
கரநதடக்குஞ சடையாலோ வெனசெய்வே னெனசெயவேன
கடையே னையா ௱௬0

நின்னடியார் நினைக்குமுனம வநதவர்பா லிடையூறறை
நீக்குகினறு
யுனனடியேன் மருடபங்க மடைந்துபரி பவமேவி
யொழுகக் கண்ணீ

தன்னமுற வெய்வோதது நெடுநேர நின்றழுது
தவிக்க லாமோ
வென்னமுதே யென்னமுதே யென்றழைத்தால வாராத
தெனனே யையா ௱௬௧

என்றினைய பலவுமொழிந் தீசனுக்கென் னரசாட்சி
யாவர் செய்ய
நன்றுதிரு வுள்ளப்பாங் கோ வவரேசெய் திடுகவினி
நானசெய் யேனகாண
சென்றுதவம் புரிவேனென் றொருவாறு மனக்கவலை
தீரந்தெ ழுந்தே
யன்றினருக் கேறனையான பொறகதவந் திறக்கமுய
லமையந் தனனில ௱௬௨

கனவிலுமா வெனகாணு வாட்போக்கி யமாந்தபெருங
கருணை வாரி
நனவினிடைத் திருவுள்ள மிரங்கியொரு நரைதிரைகூ
னணணி மூத்த
பனவரெனக் கோலூனறி வந்துநின்று ரவனை மன்னன
பாரத்துப் பேசா
தினையவரியார காப்பறையில் வந்தெதவ னென்று பயந
தெதிரே நின்றான ௱௬௩

என்சலிலா மணிக்கதவந் திறவாமல் லஞ்சிநின்ற
விறையை நோக்கி
யஞ்சலஞ்சல் மன்னவகேள் விரிநாட்டில வாட்போக்கி
யமலன் றன்பால
பஞ்சுதிகழ் நின்துமுடிச் சிகரமிருந் திடக்கணடேன்
வாய்மை யீது
தஞ்சமவ னிடநீபோ வஃதொன்றே வேண்டுவன
தருவா னென்று ௱௬௪
மறைதலுமா ரியராச னெனையாளத் தெய்வசிகா
மணியே வந்தான

குறையினியா வுளவெனக்கென் றெழுந்தெழுந்து குதித்தாடிக
குப்புற்றேழு
நிறையுள்ளத்தி னடங்காத பெருமகிழ்ச்சி மலர்முகத்தி
னிறைந்து தோன்ற
விறைவொடுதன் முன்னணுகா வணங்ச்சாபல வாயுமழைந்து
விருப்பினேகி ௱௬௫

எம்பெருமானெளியேன்பால்வைத்தபெருங்கருணை யென்னே
யென்னே யென்று
நம்பெருமான் மறைமொழிந்த கனிவாயா லுரைத்தவேலா
னன்கு சாற்றத்
தம்பெருமா னோருணுக வையாநீ முனபெனனுந்
தவஞ்செய் தாயோ
வும்பாபிரான றிருவருளை திருவருளென் றமைச்சாவியந்
துவந்துநின்றார். ௱௬௬

நின்றவாயான் மன்னாபிரான மாமறையு மாலயனு
நேடிக்காணு
நன்றருண்மத திருவடிகளேயனுங் கண்குளிர
நன்குக்காணப்
பொன்றயங்கு சடைப்பெருமான் வந்தருளிப் புகன்றபடி
பொன்னித்தீரத்து
சென்றுவளம் பொலிநாட்டில வாடபோக்கி நகாகின்னே,
செலவேனென்று. ௱௬௭

விரைந்துபரி பூட்டுதடப பொற்றேரின மீதேறி
வீற்றிருந்து
புரிந்ததன திளவரசா கியசெல்வப புதல்வனுமோர
பொற்றேரா மேவ
விரைந்துநாற சேனைகளுஞ் சேனைகா வலர்களுஞ்சூற
றெங்கு மொய்ப்ப
நிரைந்துபல் பல்லியமு முழங்கிடச்சா மரைகுடைக
ணெருங்கி மின்ன. ௱௬௮

மந்திரிக ளுறவினர்க ளியாவர்களும் பல்செழுந்தேர்
வந்து சூழ
வெந்திறல்வாள் கதைநேமி சூலமழு சிலைபரிசை
வேன்முன் னாகச்
சந்தமுறு படைபலவுந் தாங்கிவிழுந் தழல்சொரியுந்
தறுகட் சிங்கம்
வந்தபரி சேய்ப்பவெண்ணில் வீராகுழாம் வந்துபுடை
வளைந்து மொய்ப்ப. ௱௬௯

கலிநிலைத்துறை

வளமை யோங்கிய மங்கல நகரினை நீங்கி
யளவி லாதசீ ராரிய நாட்டினை யகன்று
பளகி லாதபன் மன்னர்க ளெதிர்கொடு பணிப
வுளம கிழ்ச்சியாற் பற்பல நாடுக ளொருவி. ௱௭௰

வான ளாவிய மலைகளு நதிகளுங் கடந்தே
யூன ளாவிய வாயவிலங் குறைவழி வருங்கா
றேன ளாவியுண் வண்டுகள் செழுமுகை விரிப்பக்
கான ளாவிய கானமொன் றெதிருறக் கண்டான். ௱௭௧

காம வேளினுக் கம்புநாண் கரிபரி யிரதந்
தாம மாசிலை கரங்களுஞ் சத்திரம் படிகம்
வாம மாருமவெண் சாமரம் வைகுதற் கிடமாய்ச்
சேம மாபல தருக்களுஞ் செழித்தவக் கானில். ௱௭௨

வாய்ந்த கோட்டுமா நீழலிற் கோட்டுமா வதிவ
ஆய்ந்த வேங்கையி னீழலின் வேங்கைக ளமர்வ
வேய்ந்த வத்தியி னீழலி னத்திக ளிருப்ப
தோய்ந்த நாகநன் னீழலி னாகங்க டுயில்வ. ௱௭௩

வளரும் வன்னிமேல் வன்னியும் வானின்மேற் சென்று
தளர்வி லாதுமொய் யெகினமே லெகினமுந் தளர்கா

யளவு சூதமேற் சூதமு மளவிலா விலைபூக்
கிளரு நாகமே னாகமுங் கிளர்வன வெங்கும் ௱௭௪

திருவி னுக்கரின் பாலெலா மாக்களுஞ் செழிப்புற்
றொருவில் சேக்களின் பாலெலாஞ் சேக்களு மோங்கு
மெருமை மேவிய பாலெலா மெருமையு மெங்கும்
பெருகு சம்புவின் பாலெலாஞ் சம்புவும் பிறங்கும் ௱௭௫

ஆணை யானும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு மளவிலா நகையவா கலப்ப
ஆணை யானும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு நகையவா கலப்பது முறையே ௱௭௬

ஆணும் பூவையு மிடைவிடர் தணைந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல கானமுளே பிறப்பன பிரிவி
லாணும் பூவையு மிடைவிடா தணைந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல் கானமுளே பிறப்பது வியப்போ ௱௭௭

சம்பு வினனொரு பாற்சிவை தயங்குறுஞ் சாற்றிற்
சம்பு வினனொரு பாற்சிவை தயங்குத லியல்பே
சம்பு வினமுனஞ் சேனொன்று தங்குறுந் தகைய
சம்பு வினமுனஞ் சேனொன்று தங்குவ முறையே ௱௭௮

பாலை மேவிய பாலெலாம் வெணணெயே பலகும்
பாலை மேவிய பாலவெணணெய் பலகுதல் வியப்போ
வாலம் வாரியி லெழுந்துமேல் வானினை யடரு
மாலம் வாரியி லெழுந்துவா னடாதலும் பெரிதோ. ௱௭௯

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற நறசப்பு
நண்ணிநின் றுடுறுஞ் சாற்றி
னாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற நறசப்பு
நண்ணிநின் றுடுத லருளே

நாகம் வேகவதையின் முன்கம்ப லேயச்ச
நண்ணினர் பெற்றிட மேவு
நாகம் வேகவதையின் முன்கம்ப லேயச்ச
நண்ணினர் பெற்றிடல் வியப்போ. ௱௮௰

கலிநிலைத்துறை

மந்த மாருத மெல்லவே வந்துவந் துலாவ
நந்த வாமலர் தேனசிந்தி நறுமணம் வீச
வந்த மாபல கிளிகளுங் குயில்களு மினியும்
வந்த பறபலா மனுதனைப் பிசைபினு லுந்தும். ௱௮௧

ிய தாமரை முகமலர்ந் தெய்தினாக கெல்லாம்
புனித வாவிதெள ளமுதமிக களிப்பன பொருவிற
கனியுங் காய்களு நூகாந்திடக் கனிவொடு வழங்கி
நனிது யின்றிடத் தருவெலா நனிழ லளிப்ப ௱௮௨

நபமி குந்தவிக கானிலா ரியாபிரா னண்ணி
பபாவு யிரத்துநாற சேனையு மாத்திட வெழுந்து
துயர கற்றுசீரத தொண்டைநா டணமிபாங குள்ள
பபனசெப காஞ்சிபே முதறபல தலங்களு மபணிந்து. ௱௮௩

புலவா போற்றுசீரப பெண்ணைந னடிடினிற பொருந்தி
பலகில சீரததிரு வெண்ணெய்நல லூர்முத லாப
தலமெ லாந்தொழு தன்பினா சான்றவட போகி
யிலகு மெமபிரான றிருவரு டென்றிசை யிரப ௱௮௪

படியு ளோர்செய்த பாககியப பயனெனு மபொனனி
நெடிய பலவளஞ் சுரந்தரு ளோரிய னடிடிற
கடிது வந்துநான மறைபவா கவினமகம புரியு
மடிவில சீரததிலலை நகரினினமகிழ்வொடுஞ் சாரந்தான். ௱௮௫

சார்ந்த மன்னவன தாங்குபொற கோபுர மிறைஞ்சி
யார்ந்த காதலி னுட்புகுந் தணிகொளசிற சபையை

நேர்ந்த அன்பொடு வலஞ்செய்து நெடியனுங் குறுகாக்
கூர்ந்த பேரருட் கோதிலா வமுதினைக் குறுகி. ௱௮௬

விழியி லானந்த வருவிநீர் சொரிந்திட வேர்வை
வழிய மெய்யெலா மலர்க்கரஞ் சென்னிமேற் குப்பி
யழிவி லன்பினு லடியற்ற மரமென வீழ்ந்து
தொழுது பன்முறை யெழுந்துநேர் துயரற நின்று. ௱௮௭

அன்னை போலுநின் னற்புதத் திருநடங் காண
என்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னெந்தாய்
கன்ன லேயமு தேயுயா கருணையங் கடலே
யின்ன மாலய னெய்தரு மரியசெம் மணியே. ௱௮௮

ஐய னேநின தருளுடையாந் திருமுகத் தழகுஞ்
செய்ய வாயினின் முறுவலி னழகும்பொற் சிலம்பின்
றுய்ய குஞ்சித பாதத்தி னழகுமே தொழுது
கைய னேன்கணிற் கண்டன னிதுதவப் பயனே. ௱௮௯

என்று தோத்திரம் பன்முறை யியம்பி நின்றடி
யொன்று மானந்த வெள்ளத்து மூழ்கிமுன் னும்பர்
சென்று ஞானப்பொன் னம்பலத் தாடுநந் தெள்ளமுதை
நன்று கண்டுபின் பிரியவா றொருமையா னடாந்து ௱௯௦

இடைவி டாதுமுன் னோக்கியே சென்றெதி ரிறைஞ்சி
விடைபெற் றுள்ளந்த னுடன்வரா தன்பால் வேட்கை
யுடைய நாயகன் குஞ்சித வடிமல ருன்னிப்
புடைய கன்றசிற் றம்பலத் தின்புறம் போந்து ௱௯௧

செய்யபூம் பொழிற் சிதம்பரத் தலத்தினை நீங்கித்
துய்ய சீர்க்கழு மலப்பாஞ் சுடரினைத் தொழுது
வெய்ய புன்பிற விப்பிணி யொழித்தருள் வேணு
வையம வாழ்த்துறு வயித்திய நாதனை வணங்கி. ௱௯௨

திங்க மாருமா யூரத்தி லானடி பரவித்
துங்க மார்திருத் துருத்தியிற் பரனடி தொழுது

தங்கு சீரமச சிவாயசற் குருமணி சாரந்த
எங்க ளாவடு துறையம ரீசனை யிறைஞ்சி ௩௯௩

திருவ நீடரு மபயரந் தீசனைச் சேவித்
தருந்து சீரிடை மருதம ரான்றனைப் பணிந்து
மருவு சீரகுடந் தையிற்கும்ப நாதனை வாழ்த்திப்
பருகு மன்பினை யாற்றுறை பரமனை யேத்தி ௩௯௪

ஆயுஞ் சம்புகேச சுரத்துறை யமலனைப் பழிச்சிப்
பாயுஞ் செம்பொற்சோ பானநீள் சிரகிரி மீது
தாயு மானவன் றளினைப்பன் முறை தாழ்ந்து
வேயுஞ் சீர்த்திப்ப ராய்த்துறை விமலனை வழுத்தி ௩௯௫

பலவ ளப்பமு மிகுகடம் பந்துறை சார்ந்து
புலவர் போற்றுசீர்க் கடம்பவிங் கேசனைப் போற்றி
யிலகு மப்பிரான் பொற்றளிக் கெதிருறச் சென்று
குலவு காவிரித் தீர்த்தமெய் குளிர்ந்திட மூழ்கி ௩௯௬

பிரிய மோடியா தென்றிசை நோக்கலும் பெருந்து
நரிமெ லாம்பரி யாக்குசித் துடையநம் பெருமா
னருளி னுற்புக ழமைந்தவாட் போக்கி மாமலைச்சீர்
விரியு மாணிக்க மாகத்தன் விழிமெதிர் தோன்ற ௩௯௭

கண்ட போதிலத் தற்புக மற்புதங் கருதித்
தண்டா நாயக னடியேனைப் பாலவைத்த வருளை
யெண்ட ருங்குறை யென்னைமெற கிங்கென மகிழ்ந்து
கொண்ட வன்பினு லிருகையுஞ் சென்னிமேற் குவித்து ௩௯௮

எந்தை யாமகிழ்ந் திருக்குமா மலைக்கணித் தாக
வந்த பான்மையா லினிப்பொற்றேர் வந்துசெல் கேனென்
றந்த மாபடை சூழ்ந்திட நடந்துசென் றன்பான்
மந்த மாருத மாணிக்க மலையரு குற்றான் ௩௯௯

அனைய வாரிய மன்னவ னுங்குற்ற போது
நிலையு மவ்வரை யடியினி னிலவி விண்ணோங்க

வனையு மாயிரக் கான்மண்ட பத்திடை வதிந்து
புனையுமத்தலப் பிராணநூற கலைவலோர் புகல்வார் ௨00

முத்தி வேண்டினு மளிப்பது மொழியிரு நான்கு
சித்தி வேண்டினுந் தருவது சிவபிரான் மலர்த்தாட்
பத்தி வேண்டினு மீவது பகர்குசை நுனிமேர
புத்தி வேண்டினுங் கொடுப்பதிப் புண்ணியத் தலமே ௨0௧

மாயன் வாழ்பதம் வேண்டினு மலர்மிசை யிருக்குந்
தூயன் வாழ்பதம் வேண்டினுஞ் சொலலுமா யிரங்கட்
காயன் வாழ்பதம் வேண்டினுங் கடுவமு தாக்கொ
ணாயன் வாழ்பதம் வேண்டினு நல்குமித் தலமே ௨0௨

மிக்க வாயுளுஞ் செல்வமுங் கல்வியும் வீறு
தக்க மக்களு மனைவியுஞ் சீரமா பலமுந்
தொக்க தெவ்வரை வெற்றிகொண் மேன்மையுந் துணிவும்
புக்க வன்பினாக் களிப்பதிப் புண்ணியத் தலமே ௨0௩

அன்னம் வேண்டினு மணிகலன் வேண்டினு மளவில்
சொன்னம் வேண்டினும் பற்பல நவமணித் தொத்தி
மன்னன் வேண்டினு மாடைகள் வேண்டினும் வயங்கு
மின்ன வேண்டினு மியாவாகத் தளிக்குமித் தலமே ௨0௪

வாயு வும்பணிக் கிறைவனும் வானவர்க் கிறைபு
மாயும் பானுவு மகத்திய முனிவனு மனபு
தோயு ரோமச முனிவனுந் தூககையு மரவப்
பாயி னேனுமபல் லமரரும் பங்கயத் தவனும் ௨0௫

பாதது வாசமா முனிமுதற் பல்முனி வாரு
முரதத்தின மாநிலத் தவருமபா தலத்துறை வோருந்
தந்தி னேனைய பலருமித் தலத்தெம பிரானைப்பால
வாதத்தின வேண்டிய வரமெலாம் பெற்றுவாழ்ந் தனரால் ௨0௬

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

வாயுதீர்த்தஞ் சேடனற் றீர்த்தம
வளமுறு மித்திர தீர்த்த

மாயுமின் சுவையின் சூரிய தீர்த்த
மகத்திய தீர்த்தமெய யன்பிற
ரேயுமோ மசதீர்த தநதுாக்கை தீர்ததந்
தூய்ஸம்சோ வராகமெய்த தீர்தத
மேயுநற் பரதது வாசதீர்த தம்முன
னெண்ணிலாத தீர்ததமிங குளவால உ0எ

இனையபற பலவாந தீர்ததததிற படிநதோ
ரியாவருஞ செலவரா யுலகிற
றனியர சாளுமம வேநதரா ய விணமேற
றயங்குறு தேவாக ளாகி
வனைதரு நீழ லிநதிர ராகி
மலர்மிசைய பிரமாக ளாகிப
புனைதுழாய் வேய்நத கேசவ ராகிப
பொருவிலசீ ருருததிர ராவார உ0அ

பெருகுமித தீர்தத மாடினோ மெய்பிற
பிணியொடு பிறவிவெம பிணியு
மொருவிநல லழகு ஞானமும புகழு
மோங்குமா யுளுஞசெலவப் பெருகது
மருவிய கறபின மனைவியுஞ சிறநத
மக்களுஞ சுறறமும பெறறுக்
கருதிய வெலலா மடைநதுநம பெருமான
கழலிணை நீழலசோந திடுவார உ0கூ

கலிநிலைத்துறை

அடுஞ்சி லைக்கரத் தரியய னிநதிர னமரா
விடுமப னிக்கதிர வெஙகதிா மனிதாபுள விலங்கு
நடுங்கி மாய்நதிட வேழிரண் டுலகமு நலிவுற
றொடுங்கு மூழியுஞ் சிறப்பொடு மோங்குமித் தலமே உக0

கொச்சகம்

நிலைமருவததுதிப்போக்குநினைப் போக்குநகாண்போர்க்குத்
தலையளியால வேண்டுவன தநதருளும் வாட்போக்கி

மலைமுழுதுஞ் சிவபெருமான் வடிவமெனி லதன்பெருமை
யலைகடல்சூழ் புவியினிடை யாவர்தாஞ் சொலவல்லார் ௨௧௧

என்றுபுரா ணமபுகல்வோ ரிசைத்தமொழி செவிபுகலுங்
குன்றுநிகர் பெருங்கருணைக் கோமான்வீற் றிருந்தருளு
நன்றுபல தலங்களினு நனிசிறந்த இத்தலமே
யின்றுநா னிங்கெய்த வென்னதவஞ் செய்தேனோ ௨௧௨

மருவுமிந்த வரைமுழுது மாதேவன வடிவமிதி
லருவினையேன மிதித்தேற லாகாதென் றகங்கலங்கி
நிருபர்தொழு முடிவேந்த னிறபமணி மலைமீது
வருகவென மும்மைமுறை யாகாய வாக்கெழலும் ௨௧௩

கடிகமழுதா ரோனிதுவுங் கண்ணுதலோ னருளேயென்
றடிமலர்பொற படியேற வங்கைமலர் முடியேற
நெடியதுதி வாயேற நெஞ்சினிடை மகிழ்வேற
மடியின்முன்செய் தவமேற மணிவரைமே லேறினான் ௨௧௪

ஏறியபோ தெம்பெருமா னினிதமர்செய் பொறகோயில்
வீறினமணிக் கோபுரந்தன் விழியெதிரே தோன்றிடலு
மாறில்பெரு மகிழ்ச்சியொடு வணங்கிப்போ யுட்புகுந்து
பாறில்பெரு நசைதூணடப பறபலகால் வலஞ்சூழ்நது ௨௧௫

முடிவற்ற பெருங்கருணை மூர்த்தியார் சந்நிதிபிற
கடிதுற்று மெய்முழுதுங் கண்ணீர்வெள் ளம்பெருக்
வடியற்ற மரமென்ன வவனிமிசை விழுந்துவிழுந்
தொடிவற்ற பேரன்பா னுவந்துபல முறைவணங்கி ௨௧௬

திருமலர்ச்செங் கையிரண்டுஞ் சென்னியின்மேற் குவித்
தெழுந்து
பெருகுமுரை வாய்குழறப் பிறங்குமுரோ மஞ்சிலிர்ப்பக்
கருதுமுளங் கசிந்துருகக் கணக்கிலபர வசமாகி
மருவியரி யயன்காணு மாணிக்க மலைக்கொழுந்தே ௨௧௭

மெய்யாநின் மெய்யடியார் விரும்பியுண்ணு தெள்ளமுதே
செய்யாசிந் தாமணியே தேவர்குலக் கொழுந்தே
மையாரும் பொழிலசூழ வளம்பெருகும் வாட்போக்கி
யையாநின் னையல்லா லடியேனுக் காதுணையே உ௧௯

முன்னேகோ லூன்றியொரு மூத்தமறை யவனாகி
யென்னேவந் தெனையிங்கு வருவித்த வென்னமுதே
மன்னேமா மருமணியே மறைதுதிக்கும் வாட்போக்கி
யன்னேநின் னையல்லா லடியேனுக் காதுணையே உ௧௯

கண்ணேயென் கண்மணியே கருணைப் பெருங்கடலே
தண்ணார்தண் மதிசூடுஞ் சம்புவே சங்கரனே
யெண்ணார் புரமெரித்த வெந்தையே வாட்போக்கி
யண்ணாநின் னையல்லா லடியேனுக் காதுணையே உஉ0

வித்தகவெண் ணீறணிய மெய்யன்பாக கேவலஞ்செய
வுத்தமன்வந் தெழுந்தோத வொளிசெய்யுங் கண மணிப்பூணப்
பித்தனேற கறிவளித்த பெருமானே வாட்போக்கி
யத்தனேநின் னையல்லா லடியேனுக் காதுணையே. உஉ௧

வண்டார் குழலொடுநீ மருவு மணக்கோலங்
கண்டாவு முற்றதொழுது கண்களைபெற்ற பேறுபெற்றேன்
றண்டாத் தென்றன்மெல்லச் சாரந்துலவும் வாட்போக்கி
யண்டாநின் னையல்லா லடியேனுக் காதுணையே. உஉஉ

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுமுன் றுதித்து நின்ற விறைவனைத் தேவ தேவன்
வென்றுறு மாதி சைவ வேதிய னாகி யன்பாற்
சென்றுமா லயனுங் காணாச் சிவலிங்கப் பெருமான் பாங்கர்
நின்றுபொன் முகம லாந்து நிறையருட் கண்ணு னோக்கி

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நின்துபோ யாது நின்பதி யாது
நீயிவு ணெவணபெற வந்தா
யெனவின வுதலு மன்னவ னுரைப்பா

னென்பெய ராரிய ராசன்
வனமுற் றெனதூ ராரிய நாட்டின்
மங்கல மென்முடி பணிவிக்
கினமுற மறைந்த திங்குமெ வியசீர்
கேள்வியுற றதுபெற் றவனடந் தேன் ௨௨௪

என்னலு நுதற்கண் மறைந்தவே தியாகோ
னெம்பிரான் கனவிலென பாலவந
தன்னமா கழனி யாரிய நாட்டை
யாளுமோ மன்னவனவருவான
பின்னமி லவனே நிரம்பநா மூழ்கப
பெருகிய பொன்னிநீர் கொணாந்து
கொன்னவிா நயபா லிருக்குமவான செம்பொற்
கொப்பரை நிறைந்திடச செய்து ௨௨௫

பின்னாங்க கலைகள வைத்தகாப் பறையிற
பிறங்குமோரா மணிச்சிக ரத்தை
யன்னவன றனக்கு வழங்கென மறைந்தா
ராசனின வெண்ணமியா தெனறலு
மென்னையா ளுடைய கருணையங் கடலுக
கேழையே னிப்பணி புரிய
முன்னைநான செய்த தவமென்னெ நயமான
மொழிந்தவா ரியறறுவே னென்று ௨௨௬

ஆரியா பெருமா னுயிரங் குடநீ
முதநோ பொன்னியிற கொணாந்து
பேரியல மணிப்பொற கொப்பரை நிறையப
பெய்தலுஞ் சிவபிரா னருளாற
பாரிய லநசோ புறங்கசிந தோடும
பான்மையாற குறைந்திட முடியி
னீரினை மறைந்த வேதியன பொன்னி
நீரினைக் கொணர்கென வேவ ௨௨௭

பின்னுமவ் வேந்தன் பற்பல தசும்பிற்
பெருகுகா விரிப்புனல் கொணர்ந்து
மின்னும்வான் செம்பொற் கொப்பரை நிறைய
விடவுமுன் போற்குறைந் திடல்கண்
டென்னுமிப் பெரிய பாத்திரம் பொள்ள
லுற்றதென் றறிந்துநீ யதனுட்
பன்னுகா விரிநீர் கொண்டுவந் தூற்றப்
பகர்ந்தது நீதியோ வென்றான் ௨௨௮

மன்னனை யின்னுஞ் சிலகுட நீரால்
வருத்தலைக் காதுபோய்ப் பொன்னி
நன்னதி யின்பா லெடுத்துவந் தினைய
நலமுறு பாத்திர நிறைத்தி
யன்னநீ ரொழுகி முன்புபோற் குறைந்தி
டாமெனின் மறைபவ னிசைப்பப்
பின்னரும் வேந்தன் பொன்னிநீர் கொணர்ந்து
பிறங்குபொற் கொப்பரை நிறைத்தான் ௨௨௯

பின்புநீர் சிறிது குறைந்திட முன்னரும்
பிறைமுடி கரந்தநான் மறையோன்
வன்புறும் வேந்தே சிறிதுநீர் குறைந்த
வகையினா லலைநீர் கொணர்ந்து
பொன்புனைந் தொளிரு மினைய பாத்திரத்திற்
பொலிவுற நிரப்பினா லன்றி
யன்புற நினக்குத் தூயமா மணியை
யளித்திடே னளித்திடே னென்றான் ௨௩௦

கண்ணினை யிடப்பக் கழுத்தினை யரியக்
கையினை யன்பர்கற் றேய்ப்ப
வெண்ணிய சேனை யறுத்திடத் தலையை
யிருஞ்சிலை மோதிடச் சகித்த

நயான பணமுறை
பொன்னிநீ தூரம்போய்க் கொணர்ந்து
பன்னிய வரையா யிரம்படியேறிய
படுந்துயர் சகிந்திடான் கொல்லோ உ௯௪

மறையவன் புகன்ற தீமொழி மன்னா
மன்னவ னிருசெவி புகலு
நிறையழல் விழிகள சொரிந்திட வடங்கா
னென்ன கொண்டெடதிர நோக்கி
முறையிலாநினது மனங்கல்லோ விருமபோ
முனபெனன வார்த்தைநீ மொழிந்தாய
தறைமிசை நினைபபோற சிலுகா ருணியரு
சற்றுமில லாதவ ரிலலை உ௯௫

சாற்றுகா விரிநீத தூரமபோயப பெரிய
தசுமபினின முகநதுசென னியின்மே
லேற்றுபு சுமநது பணமுறை வெயிலி
னிபபெரு மலையின மேலேறி
யாற்றற வோவை பொழியக்கால சலிபப
யான்படு துயரீ கணடு
மாற்றுரு வொளிமா மணியினை வழஙகா
வகையெனனே யெனவெகுண டார்த்தான் உ௯௬

துய்யபொன வேணி கரநதவே தியனியான
சொற்றவா றியற்றிறு லன்றி
ஐயனேநீ யெத தனேசினங் கொளினு
மவிர்மணி யளிததிடே னென்ன
வெய்யவா ளோச்சி யாரிய ராசன
வேதியன் முடியில்வெட டுதலுஞ
செய்யவு ளிலிஙகத் தொளிப்பவாள வெட்டுச
சிவலிங்க முடியில்வீழந் ததுவே. உ௯௭

விழுதலு நம்மான் றிருமுடி யிரத்தம்
வெள்ள மிக்கெழுவதைக கண்டான்
பழுதிலா மணியே யெனனகா ரியமிப
பாவியேனசெய்தன னிலகககென்
றழுதனன பதறிக கதறினு முகததி
லறைநதனன சோாநதுவீழ்ந தெழுந்து
தொழுதனன புலனகள கலஙகிமெய வோத்துத்
துடிததனன விழுநதெழுந்து புரண்டான் உ௬௫

வெய்யவேல வேநதன் சிவலிஙகப பிரான்பொன்
மேனியைப் பிருகையாற றழுவி
யையனே யுனக்குக கொடுமைபிழை செயவோ
வடியனேனன விரைநதிஙகு வநதேன
மெயயனே யெனககண் ணருவிமெய பொழிய
மெலிநதுளம பகைததது நெட் டுயிர்த்தான்
றுயயதன கலைபாற றிருமுடி யொழுகுஞ
சோரியை மெனமெலத துடைததான் உ௬௬

துடைததனு மேனமே லிரததமிக கொழுகச
சோாநதுவீழந தனனவிரைந தெழுநது
படைபடரும வளஞசால மாணிகக மலையின
பாலெலலாம பனமுறை தேடிக
கிடைபபரு மளவில பசசிலை கொணாநது
கேடிலாச சிவபிரான் முடிமே
னடைபபரி வேநதன பிழிநதுவாாத தவற்றை
நலமுற வரைததுபபூ சினனுல உ௬௭

பூசிய பினனுங குருதிமிக கொழுகப
புலையனே னிசசெயவ தெனனே
மாசினின னருமைத திருமுடி யிரததம
வருவதுமாறிடா வகையான
மூசிய புழுவு மலமுமுத திரமு
முயங்குமிப் பாமுடல் சுமக்கேன்

றேசினின் னெதிரென் முடியினைமோதிச
சிதறிமாய வேற்றினைத் துணிந்தான உ௩அ

புண்ணிய வருமைத திருமுடி யிரத்தம
பொழிவதை யெனத்தகண் மணியே
கண்ணிற காணச சகிப்பனோ வென்று
கருணைநா யகறகணித தாக
வண்ணிய கலலின முடியினை மோத
வனபனை நிலனு நிலலென்று
வெண்ணிய பெருமான சிவலிஙகத திடைநின
றெழுந்திரு கையினைற றடுத்தான உ௩௯

தடுத்தனு மிலிஙக முடியினமேல் விரத்தது
சற்றுமில லாமைகண டரச
னடுப்பரு மளவின மகிழ்சசிகொண டெதிர்நின
றஞசலி சென்னிமேற் குவித்துத
தொடுத்தபூந தூவ மாலயன காணச
சோதிநின றிருவுருக காட்டி
யெடுப்பருங கருணை தந்தனை யையா
வினிககுறை யாதெனத துதிப்பான உ௪0

வேறு

தேமருவு கொன்றைமலா சடைககணிநத சிவனைக்
காமனைமுன னெரிசெயத கண்ணுதலை யடியார
நாமருவு வாட்போக்கி நலவரைமேன முளைத்த
மாமணியை யெண்ணுத மனமென்ன மனமே
மாதேவன றனையெண்ணா மனமென்ன மனமே உ௪௧

கோதேயு மென்னையுமாட் கொண்டருளுங் கோனைக்
கூதேயும வெண்சஙகக் குழைபானைக் காவிற
றேதமில வாட்போக்கி சாரநதுறையு மெஙகண்
மாதேவன் றனையேத்தா வாயென்ன வாயே
மாதவர்வைப் பினையேத்தா வாயென்ன வாயே உ௪உ

பொங்கழலின விடநுகர்ந்து பூமடநதை நாவி
னங்கமுறு கலைமடநதை யிவர்கழுததி லணிந்த.
மங்கலநாண காததருளி மாணிகக மலைவாழ
சங்கரனை வணஙகாத தலையென்ன தலையே
தறபரனை வணஙகாத தலையென்ன தலையே உசரு

மாலுடையாரகாணரிய வானவன் கூறறுறைதத
காலுடையான மெயசசுரும்பார குழலமமை கலநத
பாலுடையான வாடபோககிப பதியுடையான் வேத
நூலுடையா னீறணியா நுதலென்ன நுதலே
நுண்ணியனவெண ணீறணியா நுதலென்ன நுதலே உசச.

அறபகதனை மகிழநதுறைபு மண்ணலை மால்வெள்ளி
வெறபகதனை யொழியெனறு வேணடினருக கருனை
மறபகதலை யலாரூடு மாணிகக மலைமேற
கறபகததைக காணாதகணணெனன கணணே
கண்மணியைக காணாத கணணெனன கணணே உசஎ

தவமுடைய நாலவாகளசெய தமிழவேத முடையா
னுவமையிலாத திருககரததி னேனுகுமழுப படையா
னவமகறறி வாட்போககி யமாநதபெருந கருணை
சிவபெருமான சீாகேளாச செவியென்ன செவியே
தேவாபிரான சீாகேளாச செவியென்ன செவியே உசஅ

மாயனயன காணாத மாமணியை யிநதப்
பேயனையேன் றனையுமாள பெருங்கருணைக் கடலை
மேயபுகழ வாட்போககி வீறறிருககுந தெயவ
நாயகனை யெனனுதார நாவெனன நாவே
நமசிவாய வெனனுதார நாவெனன நாவே உசகூ

நண்ணுதம னியபபொதுவி னடப்புரியு மிறைவ
னெண்ணுமடி யாரபலர்க்கு மெய்ப்பினில்லவப பனையான்
மண்ணுலகோர் கொண்டாடும் வாட்போக்கி மலைவாழ்

கண்ணுதலோன் பணிசெய்யாக் கையென்ன கையே
கடவுள்பணி செய்யாத கையென்ன கையே உ௪அ

செப்பரிய நான்மறையின் சிரத்தொளிரு முதல்வ
னொப்பரிய நற்சுரும்பார் குழலம்மை பொருப்ப
றப்பரிய வாசையிலாத தனியோகி யெங்க
ளையன்மலை சூழாத வடியென்ன வடியே
யையன்மலை சூழாத வடியென்ன வடியே உ௪௯

வாங்குகங்கை முடியிருந்து மற்றதனை விரும்பா
னோங்குபொன்னி யாடிவதிற் பேராசை யுடையா
னோங்குபுகழ் மாணிக்க மலைப்பெருமான் சிறப்பு
வீங்குறுகண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே
விமலன்கண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே உ௫0

மராமரமே மெய்த்தவனும் மலரவனுங் காணாப்
பராபரனெம் மடியார்கள் பரவவரு மருளான்
புராதனமாஞ் சிவாயவரைப் பொற்கோயில் வாழும்
பிரானடிக்கா ளாகாத பிறப்பென்ன பிறப்பே
பிறந்துசைவ சமயமுறாப் பிறப்பென்ன பிறப்பே உ௫௧

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

எனத்துதி செய்து வேந்தனெம் பெருமா
னெதிர்விழுந் திருக்கையாற் சிலம்பின
னனப்புறு மலர்த்தா ளிரண்டையும் பற்றி
மகிழ்ந்துபே ரன்பினு லிசைப்பான்
சினத்தொளிர் வாளாற் றிருமுடி வெட்டுந்
தீமையை மறந்தெனை யாண்ட
நினக்குநான் கைமா றெனசெய்வே னெ—
நிகரிலாக் கருணைபங் கடலே. உ௫௨

எண்ணிலாப் பிறவி யெடுத்தெடுத் தந்தோ
வின்னமும் பிறந்திறந் தளவி

னண்ணிய துயரக் கடலழுந் தீர்திங
நாயைநின் றிருவடி சேர்ப்பாய்
தண்ணிய மலரோன் பதவியும் வேண்டேன்
றக்கபரல் பதவியும் வேண்டே
னுண்ணிமற் றருவோன் பதவியும் வேண்டே
னுன்னடி வாழ்த்தலே வேண்டும். உ௫௩.

செய்ய வாசவனும் பிரமனு மாலுந்
தேவரு மறைகளுங் காணு
மையநின் னருமைத் திருவடி மலரை
யடியனேன் றரிசித்த பின்னா
வையமாள் சிறப்பை யொருபொரு ளாக
மதிப்பனோ சீயென வெறுத்தேனை
வெய்யனேற் கினிநின் னடிக்கலப் பல்லால்
வேறொன்றும் வேண்டுவ திலையே. உ௫௪

என்னலும் பெருமான் றிருவுள மிரங்கி
யேந்தலை யிருகையாற் றூக்கி
மன்னநின் கருத்தின் படிமுடிப் பேனீ
மனத்துய ரொழிகெனத் தேற்றி
யன்னவ னிட்டத் திருந்தபொன் முடியை
யருட்கடல் வாங்கியம் முடிமேற்
றன்னரு கிருந்த மணிச்சிகரத்தைத்
தயங்குறப் பொருத்தி யம்முடியை உ௫௫

பேரிகை முதற்பல வியங்களு முழங்கப்
பெருகுபூ மாரிவான் பொழியச்
சீரிய வடியார் சிவபிரான் கருணைச்
சிறப்பினை யெடுத்தெடுத் தேத்தப்
பாரினி லெவரும் புகழும்வாட் போக்கிப்
பதியமர் தெய்வ நாயகன் சீ
ராரிய ராசன் சென்னிமேற் சூட்டி
யளவிலா மகிழ்ச்சியோ டுரைப்பான் உ௫௬

அரசனே யின்னுஞ் சிலதினை முலகை
யாளுதி பின்னாநின் புயனுசோ
தரமுறு மவனிச சுமையைநின புதல்வன்
றனிபபுயத திறக்கிவைத் துனைநாம
பரவுநம் மடியிற பிரிவறச சோப்பேம
பயபபடேலென்றருள செயய
வரமிகு நிருபன பன்முறை வணஙகி
மலாககாரு மெசனனிமேற குவிதது உருஎ

நின்னருள வழியா னடபபதே யல்லா
னீசனேற கொருசெய லுளதோ
பன்னரு நினபா லடியனேன பெறற
பாககிய மியாவாதாங் பெறுவா
ரின்னல்சா லிநத நாயினேச சிவிகை
யேறறிய் நினதுபே ரருளே
யென்னநான சொலவிப புகழநதிட வலமேல
னீசனே யருடசிநதா மணியே உருஅ.

என்ற காவலனை யெமபிரா னோககி
யெமககுநீ செயவழி பாடடை
மன்றநா மகிழநதோ நினககுவேண டியசீ
வரமெலாங கேளென வேநத
னின்றுமென குலததோா பொன்னிநீா கொணாநது
நினகமெனறு மாட்டிடல வேணடு
நன்றீமை யவாகளசெல்வராயீறறி
னறகதி யடைநதிடல வேண்டும உருகூ

ஆய்நதசீ ரிராச லிங்கமென றுருமே.
னையநீ பூணுதல வேண்டு
மேநதவப பெயரை யிடபபெற றோநினரு
ளிணைமலா சோநதிடல வேணடும
வாய்நதவிவ வரைககு மணிவரை யெனுமபோ

மாநிலம் வழுவகுத்தல் வேண்டும
வேய்ந்தசீர் நின்னைத் திருமுடித் தழுப
வெனைப்பல துதித்திட வேண்டும உ௯0

ஐயநீ யாடப் பொன்னினீ ரெடுத்தற்
கணிகொளப் பொற் குடமளிப் போருஞ்
செய்யநீர் நிறைப்பச் செம்பொற் கொப்பரைகள்
செய்து வைத்திடு நன்மையோருந்
துய்யநீர் கொணர்வோர் பலர்களும் வேண்டுவச்
சோர்விலா தியுமே லோரும்
வையமே லுய்பாருத செல்வராய் நின்று
மலரடி வாழ்த்திடல் வேண்டும உ௯௧

அண்ணனீ மொழிந்த படியினிச் சிலநா
ளானபின் னடியனேன் றன்னை
யெண்ணரு நின்றாள் சேர்த்திடல் வேண்டு
மியானபெறும் புதல்வனை யிந்தத்
திண்மைமா புவியிற் றனியர சளிப்பத்
திருவருள் செய்திடல் வேண்டும்
நண்ணரு மவனு மவன்வழி யோரு
நற்கதி யடைந்திடல் வேண்டும,

என்றன னவனா றெம்பிரான் வரங்க
ளின்முக மலர்ந்து தந்தருளி
நன்றமை யிலிங்கத் திடைக்கரந் தருள
நவில்புக ழாரிய ராசன்
வென்றவாட் போக்கி முனைத்தமா மணியை
விட்டுநீங் குதற்குளங் கலங்கி
மன்றருட் பெருமான் பாலிடைப் பெற்று
வணங்கிமுன் னேகியே சென்று உ௯௨

எதிர்விழுந் திறைஞ்சிக் கோயிலின் புறமே
யெய்திமூ வுலகையும் பெற்ற

மதிநுதற் சுரும்பார் குழலுமை யமரு
மாமணிக் கோயின்முன் வணங்கி
முதிருமன் பாலுட் போயவலஞ் செய்து
முன்புபன் முறைபணிந் தெழுந்தே
யதிகவா னந்த வருவிகண் பொழிய
வஞ்சலி சென்னிமேற் குவித்து உகச

எனையு மாண்டருளுங் கருணைநா யகியை
யிதயநெக் குருகிடத் துதிப்பான்
வனையுமவ் வாடபோகங்கி [illegible]யமா கருணை
வள்ளலுக் கினியதெள் ளமுதே
நினையு மெய்யடியார்க் கெய்ப்பினில் வைப்பே
நிகரிலா வருட்சிந் தாமணியே
யுனையலா லெனக்குத் துணையிலை புகலவா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகரு

அடியவர்க் கமுதே யிமயவெற் பீன்ற
வன்னமே யென்றுகண் மணியே
நெடியனும் வணங்குஞ் செல்வியே முக்க
ணிமலையே யுயர்பரா பரையே
பொடியணி பெருமா னுவியே செய்ய
பொற்கொம்பே யெங்கள்பாக் கியமே
யொடிவிலசீ ருனையன் றிமெய்த் துணையா
ருலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகசு

முன்னும்ப ரருளா லேநந்தாழ்ந் தடைந்து [?]
முதல்வியே நின்றிரு வுருவை
மின்னுதம் முளத்திற் றியானிக்கு மடியார்
வேண்டுவ தருந்தயா நிதியே
மன்னுமவ் வாடபோகங்கி யமருமம் பிகையே
மலைமன்னன் செய்தவப் பேறே
யுன்னுநின் னடியிற் சேர்ந்தெனை யாளவா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே உகஎ

கலித்துறை

என்ன வாரிய மன்னவ னேத்தி முன் வணங்கித்
தன்ன மிலசுரும பாாகுழற ரூபினபால விடைகொண்
டின்ன மாற்றுமவாட் போக்கிமே னின்றுங்கீ ழிறங்கி
யன்ன மாாவய லாரிய நாட்டினை யடைந்தான் ௨௩௮

அங்கு மேவிநாற சேனையு மாபபொடு சூழந்து
தங்கு சீரினமங கலநகர் சாரந்துவீற றிருந்தே
யெங்கு நேமிசென் றிடவுபி ரெவற்றையு மன்பு
பொங்கு தாயெனக் கருணைபாற புரந்துவாழ்ந தனனே ௨௩௯

புகழி னாரிய மன்னவன் பொன்னிரீ கொணாந்து
துகளி லெமபிரா னருள பெறற கதையினைசசொற்று
மகழும வலவினை யாயாசெய தவத்தினு லுதித்த
பகரொ ணாத்சீ ரொருவாதங கதையினைப பகாவாம் ௨௪௰

ஆரியராசச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-௩௮௯

சிற்றியரருள்பெறு சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

துன்னு பலவளச சோழநன னாட்டிடை
மினனு செலவ மிகுகுழித தணடலை
யென்னு மூரி லிடையா தரு செல்வமென
றுன்னும வணண மொருவ ருத்தகனா

சிவபிரான்மலர்த தாளன்றிச சிந்தியா
ரவனடித தொண்டாக சேவல்செய் யன்பினு
ரிவருங கணமணி யஞ்செழுத தெணணுநீ
றுவமை யிலபொரு ளாககொண்ட வுததமர்

தெரியு மாண்டிற சிறியாமெய் யன்பின்ற
பெரியா ரீரும பசுமபுலனும பெடபொடு
புரிப சுககளை யுணபித்துப போறறலா
லுரிய கணணனை மூலனை யொத்தவா

இனைய நறறவ ரெணணிலப சுககளை
வனையு மாணிக்க மாமலைச சாரலி
னனைம லாபபொழி னாடொறு மேபததட
னினைப மேவாமபு நியமஙகைக கொணடுளார்

இருநத வததின ரினநிரைப பாலினைப
பெருங்கு டததினிற பெயாநது சுமநதுபோய்
விருமப மாணிக்க வெறபுறை நாதறகு
நெருங்கு மனபொடு நிததமு மாடடுவா

ரொருதி னததிலவ ரோஙகும வரையடி
மருவு பாறகுடம வைததோர் தொழிறசெய்ப
பொருவி லனபி னருகுசெல் போதினிற
கருகு காகங கவிழததப பாலினை

அந்த வாறுசிற் றுயாசன டைந்தனா
ரொந்த னாழு தாரதலை நூறிட
முந்த வேறுபின் மேன மோதின னையனோ
னிந்த வாறுன னென்று கலங்கினா ௮

ஐய னேயுனைக் காட்டி மகிழ்விக்க
மையல் னென்னைக் கொண்டு வந்தவிப் பாவியை
வெய்ய காகங் கவிழ்த்த விதத்தினுற
பொய்ய னேனுயிர் போக்கு தலுண்மையே ௯

என்ற காலையம் மையொ டெம்பிரான்
மன்ற மால்விடை மேற்கொண்டு வந்துநோ
நின்ற வப்பனை நோக்கி நிகழ்த்துவான்
வென்ற விவ்வனை யெங்குநம் மேனியே ௧௦

ஆக லாலவெற் படியினிற் சிந்துபா
லேதை மேவவி ணூயதெண் றெண்ணலை
கோதி னம்மெய் குளிர்ந்திடச் செய்தகா
லோதி தற்குளத் தெண்ணி லுவப்புற்றோம் ௧௦

என்ன வன்பர் பணிந்தெழுந் தெந்தையே
முன்னம் வேலை யெரித்த முறைமைபோற்
பன்ன ரும்பிழை பண்ணிய காக்கையை
யின்னன் மேவ வெரித்தருள் செய்யென ௰௧

அடிய ரெண்ண முடித்தரு ளங்கணன்
படிய வானிற் பறக்குங் கொடியினை
கடிது செங்கனற் கண்ணினி னோக்கினன்
கொடியெ ரிந்து குவலயம் வீழ்ந்ததே ௰௨

அன்ன பான்மைசிற் றுயாகண் டப்பனே
யென்ன பொருள் வைத்தனை யேழைமேற்
கன்ன லேயருட் கற்பக மேயெனப்
பன்ன ருந்துதி பாடின ராடினர் ௰௩

இந்த வன்பரை யெம்பிரா னோக்கிநீ
கொந்த நல்வரம் வேண்டு மிபம்பெனக்
கந்த விவ்வரைக் காக்கம் வராவனைச்
சிந்த வில்லருள் செய்திடல் வேண்டுமால் [illegible]

வெய்ய பல்பிற விக்கொடு நோயினை
யைய னேயினி யான்சகி யேனெனைச்
செய்ய நின்னடி சேர்த்திடல் வேண்டுமான்
மெய்ப்பனே யென்று வீழ்ந்து வணங்கினார் [illegible]

வணங்கு மன்பரை வள்ளனீ கேட்டவா
றிணங்கு நல்வர மீந்தன மென்றுதன்
மணங்கொள் சேவடி சேர்த்தன்ன வானவர்
கணங்கள் பெய்தனர் கற்பகப் பூமழை [illegible]

விரியு மன்புகழ் மேவுசிற் றாயர்தஞ்
சரித மீதினித் தண்மலைக் காவலைத்
தெரியு மெய்யன்பு சேர்ந்து வாயராம்
பெரியர் பெற்ற கதையினைப் பேசுவாம் [illegible]

சிற்றுயரருள்பெறுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- எ௱௩.

வயிரப்பெருமாள்மலைகாவல்
பெறுசருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

தூய சான்றவர் மேவிய தொண்டைநன் னாட்டிற்
பாய சீர்மிகு காஞ்சிவண் பதியினிற் றந்து
வாயர் முன்செய்த மாதவப் பயனென்ன வனையார்
மேய நற்குலத் தவதரித் தனரொரு மேலோர்

மாசு நீக்கிமா முத்திரை வழங்குபஞ் செழுத்தும்
பூசு நீறுங்கண் மணியுமே பொருளெனக் கொண்டோ
ராசு றுமெய்ப் பரசிவ னடியவர்க் கெல்லாந்
தூசு கோவணம் பற்பல வளித்திடுந் தூயோர்

இடமெல் லாம்பசுப் பதிபெற லெனநினைந் திருளேச
ருடமெல் லாம்விடுந் திறனுடைப் பெருமையை யுடையா
ரடமெல் லாம்பிறப் பகன்றவர்க் கெனவறிந் தியாவும்
விடமெல் லாம்பொருந் தியருடன் பிறந்தவோ ரினனோர்

பாச வேரறுத் திடும்பழம் பொருடனைப் பதித்த
தேசு லாவுறு மனத்தினண் மகளிரிற் சிறந்தாண்
மாசி லாதகற் புடையவ ளாயிரகண்மீ மாறு
நேச மார்தரு கருணையிற் றுயினை நீகாவாள்

இன்ன பான்மைய ளிளையவ ளொருதின மிகலாள்
சொன்ன மாற்றநெஞ் சகக்கிடந் தறுப்பவத் துயரைப்
பன்ன வேண்டிமுன் னோன்மனை புதுபசு பதிபே
என்னபேற் றச்செனித் தனன் புவியிலென் றிசைத்தாள். ௫

தங்கை யாருரை கேட்டலு மருங்கினிற் றவிக்
கங்கை சூடியை யெற்பொடு துதிப்பது கடனென்

றெங்கையே நினை யெவரோது புரிந்தன ரிரைந்தாய்
சங்கை நீத்துள படிவிளம் புதியெனச் சாற்றும் ௬

குதலை மாற்றமு மிலதொரு குழவியைக் குமைத்தான்
பதலை தாக்குற பாலக னெனதுளம் பதைத்தே
விதலை தாக்கவச சிறுவனைத துரிதமாய விலக்கி
முதலை வாழ்தடத்தி தியக்கட னியற்றுமம முடிவில ௭

சென்றுதா யிலடச சிறுவனையே றுரைததேதா தெரியேன
துன்று போரிலிற பிணமுணுங கூளிபோற றுடிததே
என்ற னைபபல வசைசொலி மலடியென் றிகழநதாள
பொனற லனறிமற றுளளதோ கதியெனப புகனறே ௮

முனனாட செயத கொடுவினையோ வனறி முனிவா
தனனை யாயநதவா சாபமோ குருமொழி தளநத
சிலன மோகுலு தெயவததா னுறறதோ தெரியே
னினனை நாடபழி மொழிகளைச சுமபபதற கிருநதேன ௯

பிண்ட மாயககரு வினினமுனம பிணிததிடும பொழுதே
தண்ட மாயபபிறர் வசைபல சொலிததலை சிறிதும
அண்டு றுதவல வினையன மலடியென றழைகக
முண்ட கததனின நலமிசை விதிததனன் முடிவே ௰

என்று நொநதுளைநதே தககமுற றிவளபடுந துயர
நின்று நோககினா பொருததிலா நெடியதுன கையாற
சென்று தூககினா மலாமுகந துடைததனா சிவமே
கன்று ளுமனங குலைநதலைந தழிவது கடனே ௧௧

வச்சி ரததின்முன னாகிய தேவருமவணங்கா
அசசு றுததுமிப் பிரளயந தவிரென வகறறி
வைசசி றைபபதி யெனநிலத தொளிபிரு வளனேசோ
கசசி யப்பதி யுறைபவர்க் கொருகுறை காணேன் ௧௨

தங்கை யேவருந தாதிரு தேய்வினைத் தவிரபபா
லங்க ணுபக னணிமையி லெனவுரை நவின்று

அனைத்தையே தனைமா தனைப்பெற்ற மன்னிதி னைந்து
திங்கள் சூடியம் பலத்தொழ வெண்ணியிந் செப்பும் கங
அம்மையே யெனக் கொருசிப முளத்து புரிவா
னிம்மையே யசைலைவேண்டி மிருவென வெழுந்த
செம்மை மாணெறி தருங்க திருக்கையிற றரித்தோர்
னம்மைப யாளெபொருட டினிதரு ளிபகல னயந்தார் கச

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

உலகளக்குந திருமாலே யூரந்தசெலு மழவிடையா
ருமைவி ளைவுக
கலகிலமலத்தளிகளினு ணவை தீரக்க வெனமகிழ்வுற
றருளக் கேட்டுப்
பலதினமுந் தவமுஞற்றக் கருணையினைச சந்துசெலப்
பணித்தப பறப
றலமவித்த திப பதிமடைந்தோர் நசைபுணர்ந்து குறிபணிந்து
சடிலற போறறி கரு
வருமேவாகத முதறபொருளாய ஞானவுழ தாயததுய
மணியி னீஙகாப
பெருமைபெறு காந்திபதாபச சலமழவிற றணடகியாய்ப்
பிறியா தோஙகிப்
பருவமுறு காமாடசி பமமை திருசசரணமதைப
பாவி நின்றே
பொருமைபெறு திரிகரணத தொழுமுறையே வாழத்தியிம்
துரைபப தாளா கசா
வயிரமணிக குனறேமா கனகபுரி சூழுலகு
மனனசெ செவவேள
வயிரமணிக கைவேலாய் நினறுசுர ரிடாகளைநதாய
மஞச துஞசம
வயிரமணிக கிரியுடையீர தகையுடையீ ரருளுடையீர
மணமா சிலவீர்
வயிரமணித தலுமுறையோ புகலிடமுன் டோவிதனை
வழுத்தாய் கொலலோ கஎ

என்னவுரைத் தேர்லமிடக் கண்டுதிரு வருளிரங்கி
யினிதி னோக்கிப்
பன்னரிய பலதலமுந் தொழுதுவரு மளவினைத்தும
பாலிப்பானென்
றன்னவிடத் தனைத்துமனப் படியுதவும் பரமனென
வருளிச் செய்தா
டனையடைந் தவராகந் தனனினமனு மனைவியைய
சரீரி தன்னால் கஅ

அழகுலவுஞ் செவிமாநதிப் பரப்பலவாந் துதிபுகன்று
விடைபெற் றன்னே
பழியகலும் பலதலமுங் காணவெனக் காதன்மிகு
பத்தியோடே
கழுமலத்த ராசாதிரு நாவலூ ரடிகளடிக்
காடலன்சூழ்ப
பிழியுநவ ரசநிறையுங் கனகசபை நடனமிடும்
பெருமாற் கண்டே க௯

எண்ணிலபல் புவனமொரு சிறுகூற் றுடைபொருந்துமதை
யெண்ணிப் போற்றி
மண்ணினமனுப் பைங்கூழ்க் டழைக்கவருண் மழைகவிழ்க்கு
மளவைப் போற்றித்
திண்ணியெருஞ் சசிலையைத் தண்ணியெனக் கானமொரு
திறனைப் போற்றிக்
கண்ணகலாப் பொருளிற்றனைக் கண்ணினறி வுறுத்துமமை
கழல்கள் போற்றி உ0

கண்ணப்ப ரருளடையப் பாலித்த நாதரடிக்
கமலம் போற்றி
வண்ணப்பி ரசமலரான விண்டிருவா ரேத்திநின்ற
மலையைப் போற்றி
நண்ணப்ப ரகிலாண்ட நாயகியி னடிபோற்றி
நயப்பிக் காகப்
பண்ணுப்பி நடுவிருளிற் பாவைமனை போந்தபதம
பரவிப் போற்றி உக

ஞானப்பா னந்தஇருந் தோணிபுரத் தம்மையப்ப
ரடியெ ஞான்று
மீனப்பா லாகாமற் காதந்தருளென் றறவுமுறை
யிட்டே போற்றிக்
கூனப்பான் மதிவேணிய பானுறையும் பலதலமுங்
குறுகிப் போற்றித்
தேனொப்பா மொழிவணிகப் பெண்டாயாய்ப் போந்ததிருந்
தேவைப் போற்றி ௨௨

நீறுபடு மேனியனைச் சம்பந்த வடிகளுரை
நிகழ்ந்திக கொண்டேச
ராறுசடை யண்ணலென வந்துமுறப் போற்றுபராய்த்
துறையமமானைச்
சேறுபடு மிருகமதக் களபமுலைத் தேவியரை
திறமபா தேத்தி
மாறுபடு வினைகெடமுன வேதனெறி யோம்புதமிழக்
காவந் தானுல் ௨௩

அடைந்தவாக ளுறகாரண பொறிபுலனகண முதலாய
வினைததுர தாயதா
படைந்துமுதுந குறைவுமுட னெய்திருமை பெறவிருக்கு
மணிசோ போனனி
குடைந்துமுறை நெறி பிறழாதெணடிசையுஞ சிறமேறறை
குவிததுநெஞ்
முடைந்துருகி யுடலகுழைபப பரவசமாயத நினைநதொழுத
ஞரிததா மன்றே ௨௪

ஆதலினித தகையுடையான கபிலமலைத திசைநோக்கி
யானம பானோ
ஏதமிலா தடிவணங்கிக் கரையுமா ஹறாமுழுக்க
மெழுகு மேறக்
காதலொடு மதுமுதலா கியதிசைக டொறும வாழ்த்திக்
கண்டா ரிதே
ஆதாவாய் மாமணியாம விரிசுடாய கனமணியா
யகண்ட மாகி ௨௫

சிவமண்மாய்ச் சிவலிங்க வுருவாகிய பொலிமலையைத்
தென்பா லின்னே
பவமகன்ற மிடியகன்ற நயந்திருந்த திருவேயோர்
பற்றும் வேண்டேந்
தவமுள்ளவோ வீதன்றிப் பெருகவெனப் பலமுறையுந்
தாழ்ந்தே மிக்க
அவசமொடுந் தென்கடம்பந் துறையமரும் பெருமானை
யடிதாழ்ந் தன்றே உசு

பொன்னிந்தித் துறைதெரிந்த மாணிக்க வுருவகத்தைப்
போற்று தாக
வென்னபலன் பெறுவரந்தோ விதுகாறுங் கண்டிலனென்
றேங்கி யேங்கி
மின்னவிருஞ் சடைமுடியா னருங்கருணைப் பெருந்தகைமை
விபுதன போந்த
தின்னதுணைய பரிவொடொந் துன்னிநடந் தானென்றெவ
ரிசைக்கற் பாற்றே உஎ

கலித்துறை

இருக ரங்களுஞ் சிரமிசை யேறியே குவிய
வுருவ மெங்கணும் புறமயிர் பொடிப்பவுற் றுருகிய
பெருகு கண்களி னீர்வரக் கயிலையைப் பிரியாப்
பருவக் கனறென விரைவினிற் றகைவொடும் படர்ந்தார் உஅ

கும்ப யோனிய ரேனைய முனிவரர் குழாமுஞ்
சம்ப ராரிமுன் னாகிய தேவர்க டவத்தோர்
நம்ப னேயெது மருள்பவ னெனுமுரை நயந்தே
யிம்ப ரேதரும் பரமனென் றுவந்தன னிப்பால் உகூ

மூசு வண்டறை பூந்துண ரடர்ந்ததா னமுருந்து
வீசு தண்டலை நோக்கின ரதன்வழி மேவப்
பாச நீத்துநற் பதவியை யளித்திடு பாதத்
வாச தீர்த்தமுங் குணதிசை வயங்கிடக் கண்டான் ௩௦

மாடசி மேவிய சுரநதி யேயென மனத்துட்
கூடசி யாதரு சரிதைவி நயமொடு கலநதே
ஆட்சி பிள்ளையை யடைநதன ரதிறகுடைந ததிக
மீடசி பாவிபப திதிதரு குவதொரு வியபபோ ௩௧

உய்ய வாருயிரத தொகைதனக கருளிய வுரிமைத
தூயய நீறணிந தனுபவ முடிததெலாந துமிததே
வெயய காலனைக கடிநதடி யவாதுயா விலககுஞ
செயய மாமணிச சிலமபினைத தொழுதனன றெளிஞன் ௩௨

நெஞச மாரனமுன மெழுகென வுருகிட நெகிழப
புஞச மேனியுள ணடுககுற முகநகை பூபபக
கஞச நோவிழி யூறறென வெதுமபிமிக கலுழப
பிஞச காமறை புடிநட மிடுமொரு பெருககே ௩௩

கிரண மேனிய நிருமல வெனததுதி கிளததி
முரண தீரமயிற றனைபடி பிணிததுயா முடியிற
றிரண நூவுநற றயிலபூ ரணககுடந தினைததே
அரண மாதுரு லொடுநடந தெனவடி பெயாததான் ௩௪

ஐஙக ரததனைப பிரணவ வடிவமே யதனுட
பொங்கு பேரொளி யேயெழு வுலகரும போறறுந
திஙக ளஞ்சடை யாயிட ரகறறிடத திகழுங
கஙக ணமபுனைந திருபபவோ காவெனக கரைநதே ௩௫

பொன னிடுநதிருப பாறைகண டனன்முனம் புலவர்க்
கினன ருமபொரு ளுதவிய திறமுணாந திறைஞசி
மினன லுறறிட விலகுமா மணிககிரி மேய
பன்ன கததனஞ் செழுததொடு மனஙகழல பதியா ௩௬

வஞ்ச னேன்றகைச் சிறிதிலேன் புலமிலேன மறதத
கொஞச னேனபெரி யவருரை தெரிகிலாக கொடிய
பஞச னேனறுய ருயயுமா றுணாநதிடாப பதக
நெஞச னேனையு மாட்கொள நினைவையோ நிதியே ௩௭

இந்த வூறுபற் பல்புகன் றவனைழுந் தருள்சம்
பந்த நாதியா பதமல ரடிமுடி பணிந்தே
முந்த நோக்கிநற றெருவ்வுடைந திருமலையு முடிசேர்ந்த
தநதமில லமைதார் முதறனை வளமபட வடைத்தான்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பரமதத துவமே போற்றி பரம கறபகமே போற்றி
பரம சததுவமே போற்றி பரமதற பரமே போற்றி
பரமவே தாநத போற்றி பரமவே காநத போற்றி
பரம சிததாநத போற்றி பரஞசோ தியே போற்றி. ௩௯

அண்டபிர மாணட போற்றி யகிலகா ரணனே போற்றி
கொண்டலஞ சடையாய போற்றி குலமறை முடிவே போற்றி
துண்டவம புலிபபற பூதத தொகுதிசூழந தாட வாடும
புணடரீ கததாள போற்றி புரையிலாய போற்றி போற்றி ௪0

அனுபவ சித்தே போற்றி யைவகைத தொழிலக ளாறறிய
பனுவலசெய தருளசன மாாசகப பரமதந திரமே போற்றி
தனுவுமைம பொறிகண ணூறி யாகியுந தணநது நின்று
மெயினுமறை கதற வுளளா யிலலதாய நிறபாய் போற்றி ௪௧

சிநதைநொநத தயாநதேன போற்றி செயவதோன றறியேன்
போற்றி
வநதுநின னடியை நேரே வணஙகிடப பெறறே னிநநாட்
சநததி நாமேன றஙகை யகட்டிலவாந துதிததத தன்னஞ
சிநதிசசெ செயய வேணடுஞ சிவசிவ சிவமே போற்றி ௪௨

உனனைநெக் குருகி பேதத வுளமவச மிலலை பேனு
நின்னது நாமத தொனறிற சிறுகூறு நிகழததி னேன் .
முனனைவல வினைநின றுருமுடிவிலாக் களிப்பி னிற்ற
னின்னருட் கடனென் றன்றே யாவரு நிகழததுகின்றார ௪௩

மட்டுக்கு முடிமண் ணேற்றும பிததனை யெனுமா ரூரர்
இட்டுக்குமகிழ்நதோன் றென்று நேதவிலையப்ளிததுஙகாட்ட

கட்டிக்கு மூவர் தாட்பட்ட கருணைமா கடலே யென்றன்
மூட்டிக்கும் வஞ்ச மேயோ வுரையினை யழுத்தா நிற்பான் ௪௪

அற்புதக் கோலமேலா நிற்கு மரியதோ வமல ருத்ர
தற்பர வுனையன் றியாதுஞ் சார்கில னெனமே லோங்கி
நிற்பதோ வயிரம பூண்டு கிரிவல நியதி யாறறிப்
பற்பமே பொருளாய்க் கொண்டோ னிருந்தவோர் பகலின
மன்றோ ௪௫

வேறு

தம்பனிரு சரணமலர் முடி பணிய மயன்முற
முரல நாசித
தம்பமிசை யிடுக்கட்ரி னறிவுமன மொடுகரஙகள.
தழுவிக் கூபப
வம்பமருங் குரவருரை பணமொடுநா வழுததவதை
வாயநததானனம
நபபலொடு கவரவளித தருளகருணைக செதுபுரித
னலமென றோநதாா ௪௬
பொன்னிரசி தழுமலையே மணிமலையே யிவாகருளதெப்
பொருளும் வேண்டாா,
இன்னபொரு ளின்னபணி யின்னதரி தெனவுரைபபா
ரெவருங காணென
மன்னனெனப பெயர்புனைநது கருணைமொழி வழியுமொரு
தசைவா கீசா
சொன்னதமிழ தனைநினைநதத திருவங்க மாலையினைத
தொழுது தேறி ௪௭
நன்றெனக்கை மலாகுவிததுக் குதிததாடிப பாடிமக
நகைததெண் டோளன்
குன்றெனவண் ணிதியிருக்கத தலைத்தலையும் புயமணிநது
தலைகொண் டான்கை
யென்றினிது விளங்கிவயத திருவடியைப் பலமுறைதாழந்
தேதநி நின்ற
நன்றிபுனை தலையுடைய தலையைமணி மலையாறகு
நல்குவேனல் ௪௮

என்னமுடித் துறுதியுட னெழுந்துகடன் முடித்தவலை
மிசைநந்தே முன்சென்
றுன்னதியல் பறிந்தன்றோர் தலைமுழுக்கங் காத்திளிநா
ளுவந்தா யன்றிப்
பின்னைவெகு நவிரமிசைத் தலங்கலணிந் தனைகழறகுப்
பிறிதொன றினையுற
சொனமுடி யமராதுதி பதமணியச சிரநதருவன
றணிநதறப் பாயே ௪௯

தந்தியுரி யோயிமத் தாடிபுலித் தோலுடையாய
சரணே யெங்கை
வந்தியெனும் பெயாமாளத் தந்துமகன் றனையவளின்
மயக்கந் தீாப்பாய்
முந்தியென வேண்டியொரு மண்டலமுற றனரொருநாட
கனவின் முத்த
வந்தணராய்ப் போந்துனது குறைதவிாத்தோ நகரேகி
யறிவாயென்றே ௫௦

ஓதிமறைந் தனரனந்த றெளிந்திருகை முடிகுவித்தே
யுருகண் ணீாதே
காதிமுழு வதுநனைப்ப மொழிகுழறப் புளகாங்கம்
போாப்பக் கங்கை
பாதிமதி புனைபவள வாாசடையீ ருமதுதயைப்
பயனபெற றோரகங்க
கேதுதுறை வெண்சசயிலம் வலஞ்சூழ்ந்து பூதிசல
மிருங்கைக் கொண்டான ௫௧

எஞ்சறவிாத் தருளசுருதிக் கழலவாழி கருணைமுகி
லெழுந்தே சிந்துங்
கஞ்சமலா விழிவாழி யபயகரம வாழிநிசிக்
கனவிற றோனறித்
தஞ்சமெனு மெளியவருக் குரைக்குமொரு வரமவாழி
தகைநா வாழி
பஞ்சமுறு கிரிவாழி வண்டினங்க ணிறைகுழலெப
போதும வாழி ௫௨

நின்னைபடி பரவவரு வோர்க்குக்கி சோபானம்
நீடு வூழி
மன்னாவலந் தருந்தருவும வாழ்வெய்தத் தாழ்தலொடும்
வாழ்த்திக் கொண்சேர்
நன்னிலபுந கலமவாயத்த முனிவரடிக் கமலமலா
நாடிப போற்றிக்
கன்னலபுடை சூழகழக காஞ்சிபுரி நோககிவழி
கடபப தானுன் ௫௨

ஈசனுள னெனவருவ னுற்றிபறிந தடைவமென
வேகு வார்பின்
னைசையுடன றுஞ்னுவைபின் னெருகாறகண் டகல்வமென
வனுதுங் காலை
வாசநக ரேகியுண ரெனவுரைத்த மறைமொழிபை
மறுததோ மாயின்
மோசமுறு மெனவெருவிக காஞ்சிபுதந தாஙகெவாக்கு
முறையிற கூறி ௫௩

சோதரிதன னகநோககி வருவதுகண் டெதிரோடித்
தொழுதற குளளா
யாதரநற கருணைபணைந திருகையமைநத தோதிபவ
னகமே புக்கு
மேதகுநற றிருநீறு நீருதவிப பயணமென
மிகவல லொர்நீ
ரோதுமொழி கேதுபுரி வோமகளீ ரெனவயலா
ருரைகக லுற்றார் ௫௪

மெயயவுரை செவிகொளுமுன் வநதியெனு நிநதைபது
வேறு மாறறம்
பையநெருங் கின்போனுஞ சிவனருளாற காணுமெனப்
பகர்நது போனுர்
ஐபனுரை யுன்னிமனத துயருள் மினனிநனி
யறிவார் வைகக்
கையைவபின் கலைபின னேர் பையெழுமை கண்டுமனக்
கவலை தீர்ந்தான் ௫௫

வேறு

பால னுதித்தபி னைப்பகமுற்ற விருக்கதி பற்றுதுமென்
ஞால மடக்கிய கண்டனை யுளகி யிருந்துழி யுற்றவர் தாளு
சால வுளைக்குல நிதிதில் மாபணி போற்குவை தக்கினபோ
பாலக னைபெற மேலகமுற்றவர் பேரனைசை பற்றினனே ருஎ

மைந்தன் வளாந்தறு திங்களி லாடக வாளி செவிப்புகுதி
சந்தமு மும்பணி கந்தர முசிகை தாளரை மற்றுமுள
வெந்த விடந்தொறு மந்தம தாக விசைத்திறை கோயில்புகா
வந்தனை சிந்தனை தந்தம ரோடு மகிழ்ந்து புரிந்தனனே ருஅ

இத்தகை மற்று மியற்றிமுடித்துழி யெண்ணிருகண்ணெனவே
புத்தமு தத்தை நிகாத்தது மைந்தது மதத்திடு போதரிய
வித்தைகள் படிக்க விடுத்துமிகுத்த களிப்பொடு மேவுறுநாண்
மத்த முடித்தவா சித்தி விளைத்த வருப்பமை யிசைத்திடுவாம ருகூ

கண்டுசெனமங்கைய ரணடலி லாது தணந்துழி காதலாகண
மண்டல மெங்கு மலைந்துதொடாந்து வழுத்தியழைத்தலினோ
கண்ட விடத்தாக ளுவிலை டைந்துநீ தொண்டனெனக் கழறீ இ
மண்டை யளிப்பனென விண்டளிகொண்டு மறந்தனை போலு
மென சுO

பூசுரா போலி துரைத்துல கத்தவா பொய்யுரை மெய்யெனவே
யீசுரருறையா பொனறிட மைந்த னளித்தனரின்றுதொடர்ந்
தேசுரை பெற்றனை சத்திய மற்றனை யென்றது சென்றிடவே
தேசுரை பாக்கனு திதனெ வொல்லைவிழித்துமனந்திகையா

வஞ்சனை கொண்டிடு நெஞ்ச னுழன்றிடு வம்ப னிடும்பனிடங்
கஞ்சனை வென்றவர் கெஞ்சிடு மங்கிரி வந்தது கண்டபினுஞ்
சஞ்சித மிஞ்சுதல் கொண்டிடவிஞ்சை தணந்துபிணங்கிடுதல
பிஞ்சைக ணெஞ்செனவஞ்சுதல் கொண்டு பணிந்து கனிந்து
மரோ சுஉ

ஓர்ப்புடனென்றலகாப்பது நின்கழல சோபபதுமுனகடன்மா
போர்ப்புகை மாயைபி னுர்ப்பி லழுந்திடு புல்லிய கல்வியென

வேர்ப்பது மிசைசட மேற்ப தெனக்குவி ளைந்தது தீமையெனு
வாரபபது நாமென றாபபதும்வைசனைபார்ப்பது மாயினமே
காலையி னிதபக டனமுறை யாற்றி கபாலி பதத்தின் மிசை
மாலை யுடைத்தவர் சோதரி பக்கலில வநதன ாநதரமாய
மேலை யிடததமா மாமணி வெறபிடை வேலை யிருக்குதென
றாால மொழிததுள யாவும வழுததி முகறகபி டேகியெனு ௬௫

சேட்ட னுரைததவன் மாறறமுணாநததிசீக்ரமசேவணதெலா
மீடடி யினமபதி கூடடியியமப வெழுநது தொழும்பருடக்
கூட்ட நடிக்கலை யமபுலி யெனன விபூதி குளிதததுடைவா
ளொட்டம தாயககொடி ரததின வெறபினை நாடி நடநதனரால்

வேறு

கொண்ட றநத விறைசெப மககதுழிக
தண்டலைபபதி சாரநதனா தென்முனிக்
குண்டி கைபபுன லாடிக் குறிககொடுங
கணடநீலரைக கைகுவித தேததுவான் ௬௬

முனத்தி னததது மொழிநத மொழிபினை
மனத்தி னதத மதிக்குமறை யேனெனச
சினததி னிததலைச சேவடி தளனுறு
தினததி னததரு ளேறகுக வெநதையே ௬௭

உலக ராதிய வொன்றுறந தெயவமும்
பலவிசேட விசேஷண மும்பழ
மலைம டநதை டகிப வுனையன்றி
யிலையி லைகதி மறறெனக் கில்லையே ௬௮

என்றி சைததுவி றைஞ்சிடு மேலவையி
னினற சோதரி மைநதனு நேயமாய்க்
குன்று ருமணிக் கோடத னைத்திருக்
கொன்று ருவகை தாழ்நதுவப புற்றரோ ௬௯

ஒக்க லவ்வகை தாழ்ந்தெழுந் துத்தமன்
டக்கல் வநது பணியென வென்னவே

நக்கன் வாழு நவமணிச்சைபவே
ரிக்க ணத்தினி லேகுமி னென்றனரோ எ0

சென்னி மீமிசைச செங்கை குவிநதிட்
மன்னு நாத்துதி வாழ்த்திடக் கேண்மைபோர்
துன்னி நாற்புறஞ் சூழ்நது சிவசிவ
வென்ன வேகினன் முன்றவ மெய்தினன் எக

காசிபன் சதத கூன்முனி கௌதம
ஞசி லாத வகததியு னத்திரி
தேச நாரத னஞசுகன் றெனறுரு
வாகனே ரண்ட மாமுனி மார்ககண்டன் எஉ

பிருகு ரோமா பிஞகி புலததியா
இரணி பவன மாமுனி வியாசனே
பரம வாசிட்டன் வான்மிகி யுமபரா
சரனவி வேகச சனகன முதலினோர். எஙு

மறறு முளள முனிவா மகாதவத
துறற யோகிய ருமபாக ளியாவருமு
பெறற மேறும பிரானைத துதிசெயுந
துறற கற்கஞ செவிபபுலன றுயததனே எச

அந்த வேலை யகஙகுளிரந் தானநதஞ
சிநது மேனி சிறநது புளகிபப
நநதி பாதம் புகுந்ததை நானமறை
எநதை யன்றிமற் றியாரறி வாகளே எரு

அல்ல றீர்ந்த வறிஞ ருரைபுக
வெல்லை யில்லனே தா ரெல்லை யிருநதிடு
வல்ல ரென்ன மறநத மனத்தினை
மெல்ல வாங்கி வியன்மடு மேனியே எகு

தங்கை யேழுத லாநதமா தங்களைக்
கங்கை யாட்டிக் கடன்முறை முடிநத

திங்கள் சூடியர் சேவடி காணுதற்
கிங்கு மூழ்கி வருவன்மு னேகெனா ௭௭

அருளு மையநி னன்பி லொருசிறி
தருளு மென்றவ ரஞ்சி யிறைஞ்சினர்
பொருளுங் கொண்டு பொலங்குவ டேகிட
மருளுந் தோடமு நீத்தவ ளைகினான் ௭௮

அத்த டங்குடைந் தாசமனத் திறை
சுத்தி செய்து சொலுங்கர ணத்தினைப்
பத்தி யாலைந் தெழுத்தைப் பதித்துளே
நித்த னீறு நிலவக் குளித்தரோ ௭௯

கந்த ரஞ்சிரங் கையக்க மாமணி
யெந்தை முந்தி யிசைத்த படியணிந்
தந்த மாக வரிந்தவாக் கச்சினைக்
கந்தமிஞ்சு களபந் திமிர்ந்துமே ௮௰

காக நீத்த கழலுறப் போந்திடும்
பாக மேத்த முடியெனப் பன்மலர்
சேக ரித்துச் செறித்தத் திருப்பனோ
யேக மான கடுக்கையை யேந்தியே ௮௧

காணுங் கண்ணி லணிந்துமை காதினிற்
பூணுங் குண்டல மெனப் புனைந்துரோ
தோளும் வண்ண மலரைத் தொகுத்துநற்
சேணு தற்சந்த னத்தில தம்மரோ ௮௨

இந்த வாறு மிலங்க வலங்கரித்
தந்த வாளைச் செருக்கி யரைதனின்
முந்த வாறு நடந்து முதன்மையிற்
சிந்து ரவத் திரதனைச் சேவியா ௮௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்,

எத்திறச் சொலும்பின் வரமுன மியங்கு
மெப்பாற் குரியவக் காமுஞ்

சத்தியக் கரமூ லமலவக் கரா
த்விர்த்துமெய்ப் பொருடன தாக்கும
இத்தகைப் பரமா யிலங்குபஞ் சகமென்
னிடத்தது காணென விரக்கம்
வைத்துவத் திரமா விநாயகப் பெயர்பூண்
வள்ளலே யிடர்தொலைத் தருள்வாய் ௮௪

அறங்கிளர் பொருளா ரின்பமோட் சமதை
யருளிய யிறைமுன மறைசொன்
மறங்கிளர் மனத்தன் மறந்தவென் புரைபோய்
மலர்ப்பதந் தலையுற வழங்காய்
கறங்குழ ரவைகூ ழுலகரா ற கடையாய்
கழிந்திடா தெனபபல கழறிப
பிறங்கு பொன் னிடமபி டமதனைப பணி.,தேர்
பெருஞ்சிக ரியைவலஞ் சூழ்வார் ௮௫

ஐயமுற பொருட்கோ முதலவவெப பிறபபி
ஞவியும பரிப்பதோ ரபயக
கையமற றதனுள ளிருந்திரு வினைபபோ
களங்கம தருத்திடுங் கருணைத்
சையவெம் பவவா ரணங்கடந் துறைகே
வ லக்கனை தனிலுறத தீதிபிற்
செய்யதாட் சிரமேற பொறித்தல ரவன்றீட்
டியதழித்தளித்தரு டேவே ௮௬

குருப்பணி மறக்கின் கொலைப்பணி பொறுக்கின்
கொடிக்கிணை யிடைச்சியற குருகி
அரைப்பணி புரியா மயலுழந் துலைபி
னரும்பவ மதுவருந் தியிடின்
கரப்பது புரியின் மேறபெரும் பவங்கள்
கருத்துற வியிற்றினுங் களிக்குங்
கருப்பரை விலக்குஞ் சிவக்கரை மறுத்த
கதிக்குமோர் தீர்வுகாண் கிலனே ௮௭

பெருமகம் புரிநதும் பிறப்புமா சிவியாட
பிறங்குமிப் ... ற பிரிந்தே
யுரைதரு மெழுதாக் கிளவியை மறநதா
னுடனவ னகமக்கு குலைப்பான்
வருமொரு வழுநகண் வநதவுக் கிரனல்
வானவா முனிவர்மற றுள்ளோர்
இருநிதி யினைததா ரொடுவடு வடைநதா
னிணையறு தக்கனென் றிசைபபாா ௮௮

நறுமணங் கமழுங் கடுக்கையங் கணியா
னவின்றசொன மததினை மறநத
குறுமதி யுடையோாக் கெநதவா றெனுங
குறுகிடாக கதியெனக் கூறி
யறைதரு வேதா கமமெனப பெரியோா
ரறைநதது மறநதிருந தெனனே
விறையள வெனினுங கருததினி னிணையா
திருநதன னெளியனே னெனறே ௮௯

நல்லடி யாரக ணலததைதயுநகரா
நறறிடத் தையுமபலா நசையாயச
சொலலொடு துதிததேதத திபபயன பெறுமோா
சுடரினுற றுலக்குவித ததினு
லெலலையில பெருமபே றடைநதிடும பொருளே
யெநதையே யெளியவாக வெளியாய்
அலலையின் மனததோ னெனவெறுத திடலோ
யாதுசெய வேணடி யேனை ௯௰

உணவது வெறுததே னுயிரவச மறுததே
னுனகெனக் கெனப்படித் துரைக்கும
பணமது வெறுததே னுறவது விடுத்தேன
பகைவிடுத தேனெனப் பழிக்குங்
குணமதா ஞ்சிறுமை பெருமையு நிறுத்தேன

கோள்கொலை யாதியாங் கொடுமைத்
தனல்பொறுத் திடுகே னேழையேன் பயந்தேன்
றரணியி லிருந்திடே னந்தோ ௬௫

வாலனே யபயம் மனுமுறையிற் பிறந்த்
மறைக்குலக் கௌரினை வதிந்த
பாலனே யபயங் கருணையாந் தூலப்
பண்ணவா வபய மெப்பதிக்கு
மூலனே யபய மூர்த்தியே யபய
முழுமறை நூலனே யப்பஞ்
சாலவே தனித்தே னுய்யுமா றருளவாய்
தற்பரா வபயமே வபயம் ௬௬

காலனைக் காய்ந்த லீலனே யபயங்
களக்கறை யினிற்சுரற் காத்த
சீலனே யபயந் திலையம் பலத்தே
திருநடந் தினைக்குமோ தேவா
ஓலமிட் டழுத னுதிபோ லுழன்றே
யொருபய னுமபெறு தவமே
காலனுக் கிரையாய் விடுகவோ பணித்தாய்
கற்பகக் கருணைமா கடலே ௬௭

எனப்பல விதமாந் துதிபுகன் றிரந்தே
யிருவிழிக் கலுழிபார் நனைப்பக்
கனப்புய நெகிழ்ந்தே மனத்திடங் கரைய
கரங்களோ பல பல நயங்கள்
இனைந்துடன் பிறப்பப் பிறவுறப் பெண்வயு
மினையிலா நடுக்கமெய் திடவே
தனித்தினி னுயர்வாந் தனிமலைக் குடபாற்
சாந்நிதி நின்றனோ சாற்றும் ௬௮

வஞ்சக நினைப்பான் மாற்றிப்பட் டிருந்தே
னல்லமா மாயைதனை வசத்தே
மிஞ்சிடா தெனையாட் கொண்டதனை னுளத்தே

விளங்கிடு முனைக்கரி துண்டோ
பஞ்சைமீ வயிரம வைத்திடே லெனவே
பலமுறை பணிந்திடு மேல்லை
பஞ்சலனு சனுன்றன் றலைக்கடி யணிவோ
மெனமொழி யெழுந்ததா காயம் ௯[illegible]

கொச்சகம்

கேட்டொளிரக் கண்குளிர மெய்குளிரக் கேவலத்தை
நாட்டமுறும் பேரறிவு நன்குகுளி ரபுபுலனகள
கோட்டமின்றி யேகுளிர வீரசிங்கக் கோலமுடன்
ஆட்டமொடும் பொறபாறை யண்டைவந்து நினறனரால் ௯௬

சொன்னதொரு சூதமுன்றித துய்யவரை நோக்கி யன்பாய்க்
கொனனுடைய நறறவத்தா குனறேயொரு மனுக்கேள்
வன்னமுடி கொண்டுதவ வாண்மலைபி லேறுது
பின்னையிவ ணின்றதிறம் பேசுமெனத் தாழ்ந்தனரே ௯௭

மாறறமகிழ்ந் தேறறவன்றன் மாதவத்தின் பேருமை
தோற்றியதி லிங்கமெனத் தூயமணிக் குன்று மறறும்
பிறறனுடைத் தொக்க சுததம் பேணியங்கு செலலவொண்ணு
தேறறவப ராதமென வெண்ணி யிங்கு நின்றதெனு ௯௮

மெய்சிலிர்ததுக் கண்டுளிதது மிக்கவனபுக் கொக்கவுரு
வுய்வகைக்குக் கண்டனரென் றேரொருவற் பார்த்தவன்னுன்
செய்வகையு மறறுமருள் தேசிக வெனததுதித்தா
ரையமிகுத் தன்புடையீர் கேண்மின்ன ரைகுவனுல் ௯௯

தன்னுடைய வாணுட்டித் தன்னைமறந் தெம்பானை
யுன்னியந்த வாணே ருறக்களத்தை நோகிறுததிக்
கன்னிசுரும் பார்குழலிக் காமாபதம் போற்றிமறு
மன்னர்பயத் தாலிடைந்து வந்துவிழுந் தொண்டரைப்போல

பின்னடந்து முன்னோடிப் போயய மிட்டதன்மேன்
முன்னுபல மாய்வணங்க வாய்ந்தமுடி வேறுகத்

துன்னிநின்ற விண்ணவர் சொரிந்தார் மலர்மாரி
என்னசொலு வேனிதழிச் சித்துமுடி யேகினமேல் ௱௧

மன்னலிங்கச் சந்நிதிமுன் வந்தனைசெய் தந்தமுடி
புன்னகையொ டப்புலன்கள் போதமழி யாமையினாற்
சொன்னபல தோத்திரமுஞ் சூக்கமு மளக்கரிதா
மின்னபடி பேறுபெற்றோ ரெவ்வுலகிற் கண்டதுண்டே ௱௨

சென்றகிளை சோதரி திரவியமெ லாஞ்சொரிந்து
அன்றலரும் பூவா லலங்கரித்தல் வேண்டுமென்றே
மண்டொளிரும் பெம்மானை யென்னமறை யோர்களுரைத்து.
நின்றிவரைப் பார்த்தெதிரி னின்றுருகுங் கண்டனளால் ௱௩

தந்தையென வேயிருந்த தக்கோயு டன்பிறந்தேன்
வந்தியெனும் போமாறில வந்துமுடி தந்திடுவென்
எந்தையருள் பூலகனை யென்றிருந்தவ போனுமுனம்
மந்தமதி யேனிது ணர்ந்தேனி லைமருமம் ௱௪

நிம்பமரங் கொண்டா னிறைகாய் கனிவிதையும்
கும்பமுனி நீர்தோயுங் கோலலிங்க மாக்கியதின்
வம்பமருங் கொன்றைமலர் மாலைபுனை யுஞ்சடிலர்
இம்பர்வரத் தாஞ்ககி யென்னைமறப் பித்தனென்றே ௱௫

மூவர்ப் பெருங்கீர்த்தி மூதறிஞர் சொற்கீர்த்தி
தாவாச் சிவகீர்த்தித் தன்மையருள் பெற்றவிருங்
கோவே யெனத்துதிக்குங் கொள்கையுணர்ந் தந்தணர்கள்
சேவேறும் பிஞ்ஞகற்குத் தீபமிறை யாற்றினரே ௱௬

வந்ததொரு மெய்யடிய னும்வயி ரப்பெருமாண்
முந்தவிந்தத் தீபமதை முப்போது மெப்போதும்
ஞாந்திவண் திருவவடந் தக்கபடி செய்கவென்று
அந்தணர்மற் றோர்கேட்க வறைந்த வசரீரி ௱௭

அந்தரத்தின் வந்தசொல்லி னந்தரங்க மெம்மீது
சிந்தைவைத்துச் செய்யுவது தேவரீர் சித்தமென்றே

வந்தனை செப்ப நைமிச வனமுனிவரையுபார்த்தும்
புந்திமகிழ் சூதமுனிப் புண்ணியனுஞ் செப்பலுற்றான் ௱௮

நண்ணிய கருத்துடைய சௌனகாதி கேளுமந்தப்
புண்ணியன் பெருவயிரம் பூண்டவனைப் பெயரும்
பண்ணிய தவத்தாற பஞ்சாக்ஷரத் தீபமுறை
பண்ணுகிற வேளையுற்ற·பாக்கியத்திற றீபமுமே ௱௯

பத்திகுடி கொண்டது பொற் பாறையினும் வீழ்ந்தசடம்
சித்திபெற வேண்டியடிக் குன்றினிலே செய்கவென்று
உத்தரித் தாகும்பர்க ளோருளத்தில் வீற்றிருந்து
முத்தியளித் தன்பரைப் பெருமைசெயு முக்கணனார் ௱௰

தெய்வத் திருவாக்குப் போதபடிக் குசசிரசைச
சைவத் திருமேனிச சுத்தவர்க ளங்குவைத்து
மெய்வைத்த மெய்யைமணிக் குன்றடியின் மேவவைத்துக்
கைவைத் தவித்தாளுங் காவலனைப் புகன்றார் ௱௰௧

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

வந்தவர் வணங்கிக் காஞ்சி யேகினர் மறையோர் தீக்ஷை
தொந்தயா யவரற பூசை யடியவர்க் காக்கித தோன்றும்
அந்தணா ளர்த்தி யினனாள் காருமம் முறையே யாக
வெந்தைபாற் சண்டிபோல விரும்பத மெய்தி வாழ்ந்தார் ௱௰௨

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல்

பேறு சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- ௮௧௫

பொன்னிடும் பாறைச்
சருக்கம்

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்,

கயிலையில கடகச செஙகைக் கருங்குழ லுமைம ஞான்.
வயிரனுக் கருளபு ரிநத வண்ணமுற றுரைததாம வானப்
புபறவழ மணிகருண றததிற பொனனிடும பாறை போநது
வியலெடுத துரைபபா மெனனு விருநதவிச சூதன சொலவான்

கொசசககலிபபா.

துஙகவகத தியபூணிவன றுகளறுக மணலடஞசோ
கஙகைநறும பூனலினையங கானகஷிபப .வதுபெருகித
தஙகுபல காலகொணடு தவழநதுவளம பயததலினற
பொஙகியபைம புனனாடு புகழபடைததுச சிறநததுவால உ

கன்றொனறுக் கிரஙகுமொரு கபிலைதுயாக ககமுருகித
தொனறொன்று குலமிறநது துரிசுறுவ தெணணாமே
சென்றொனறு திருமகனைத தேருருளிற படுத்தரைதத
வெனறொனறு குலததரச ரிருநதரசு புரிநகரம் ௩

உத்தமநாற குலததவரு மோதுமனு லோபாமுதன
மததிமராய முக்குலததில வநதவரும பநதமறு
முததிநெறி கண்டவரு முழுதுணாநத முனிவரரும
பததிநெறி நினறவரும பரவிவளா திருநகரம ௪

பாருரு முயிரவைககும பழையவினைப பயனிரபபச
சீருரும வளமுதவுந திருமகளுந தவமிருநது
காருருங களததிறைபொற கமலசர ணமபரவும
ஆரூரென் றுலகுரைக்கு மரியபுகழத. திருநகரில ௫

குன்றொன்றுஞ் சிலைக்கரத்துக் குளிர்மதிசெஞ்சடைமுடியார்
தன்றொண்டு புரிகவெனத தடுததடிமை கொண்டருளும்

வன்றொண்டர் பரவைபெறு மிவர்தனத் தாளாளர்
பின்றொண்டை வாய்மயிலோ டில்லறங்கொண் டினிதமர்வார்
இத்தகைய ராயுலக மியைடத்தி யுறுநாளின்
மத்தகப முரித்தணிந்த மழுவாளர் திருவடிக்கே
பத்திசெல வுத்தமராய்ப் பார்புரக்குஞ் சேரமான்
வைத்தவுயிர்த் தோழராய் மருவமன மகிழ்ந்துறுவார் ௭

ஒருபகலிற் சேரமா னுவந்தமருங் கொடுங்கோளூர்த்
திருநகர முறக்கருதிச் சிவமணக்கு மறைச்செல்வர்
பரவுதிருத் தொண்டர்குழாம் பரிசனத்த ருடனாக
விரவுவழிக் கொண்டெழுந்து மேற்றிசைநோக் கிப்படர்வார் ௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னிமா நதித்தென் பாங்கர்ப் பொலிசிவத் தலங்க டோறும்
மின்னவிர் சடிலத் தண்ணல் விரைகமழ் மலர்த்தா ளேத்திக்
கன்னலு மமுதும் போலக் கனிந்தசொற் பதிகஞ் சூட்டி
யென்னையா ளுடைய நம்பி யாரூர ரேகி னாரால் ௯

சிராப்பள்ளி மருவித் தாயாம் செல்வரைப் பணிந்து போற்றிக்
குராப்புனை குழலவ் வெற்பீன் றகுமரியோர் பாக மேவ
வராப்பணி பணிந்த வேணி யருட்பெருங் கடனி லாவும்
பராய்த்துறை பரவி யேத்திப் பகர்கடம் பாடிக்கண் ௧௦

நிராமய வருளா னந்த நின்மலச் சிவக்கொழுந்தைக்
கராசல முரித்துப் போர்த்த கணநாதற் பரனை யண்டச்
சராசர மீன்று காக்குஞ் சங்கரி யுமையா ளோடுந்
தராதல முய்யப் போற்றித் தமிழ்த்தொடை புனைந்து சாத்தி
ஆணிப்பொன் மேருக் குன்ற வணிசிலை யெடுத்த கங்கை
வேணிப்பிஞ் ஞகனா நீங்கா விருப்புட னமருஞ் சோதி
மாணிக்க வரைநோ தோன்ற முகிழ்வுளந் ததும்ப நெஞ்சக்
காணிக்கை நல்கி நம்பி யாரூரர் கடிது சென்றார் ௧௨

அத்திசை யவிருங் கானத் தரியொடு கயமு [illegible]
சித்திர வுடற்ற ரக்குந் திகழ்மயி லரவுங் கூடி

பொற்றிக ழின்றி வாழு முறவுகண் டுவகை பூப்பச்
சித்தமா சகன்ற நம்பி திருவுளங் களித்துச் சென்றார் ௧௩

தேவர்கண் முனிவர் யோக சித்தர்சா ரணர்க ணூகர்
மேவுகந் தருவர் யக்கர் விஞ்சைய ரரம்பை மாத
ராவண் கருதிப போற்றி யருந்தவம் புரிந்திருப்ப
நாவலர் கண்டு கண்டு நகைமுக மிலங்கச் சென்றார் ௧௪

மந்திர வேள்வித் தீயின் மலிபுகை சேணளாவ
இந்திர ஞாதி யோரை யவிகொளீஇ யிசைக்கு மோதை
சந்தைசொன மறையி னோதை சாத்திர வாத வோதை
வந்தெதிர் கலந்தோ ரெட்டு மாதிரம் பரவக் கேட்டார் ௧௫

இன்னண மிலங்குங் கானத் தெழிலவள ருந்து நோக்கி
மின்னுமிழ புரிநூன் மார்பர் விரைந்துமா மணிப் பொற்
குன்றைத்
துன்னினர் மீது செல்லத் துணிந்திடு மளவி லீசன்
றன்னருள் விளக்கத் தாலச் சயிலத்தி னுருவ மெல்லாம் ௧௬

சிறசிவ லிங்க மாகத் திகழ்ந்தெதிர் தோன்றக் கண்டார்
அற்புத முளத்தி னெய்தி யாகெட்டே னெவ்வா றேகித்
தற்பர னனைச்சே விப்ப தெனறதன் றாழ்வ ரைக்கண்
ணிற்பவ ரமுத மொப்ப நிகழ்த்தினார் தமிழ்ப்பாமாலை ௧௭

கவிக்குளங் கசிந்து நீல கண்டரம் மலைப்பா றிக்கட்
புவிக்கருள் புரியத் தோன்றிப் பொலிந்தொரு மண்ட பத்திற்
செவிக்கமு தாகப் பாடுஞ் செலவாக்கு வேண்டுஞ் செம்பொற்
குவைக்கருள் புரிந்து பூத கணத்தொடு கூறி னாரால் ௧௮

அப்பணி சிரமேற் கொண்ட பூதங்க ளடியார் சிறக்கு
மொப்பறு பாறை மீதி லொளிவிரி பசும்பொன் றூவச்
செப்பிய நாவ லூரர் திருவுள மகிழ்ந்து கொண்டார்
முப்புரம் பொருட்டு முன்னு முதல்வனைப் பரவி நின்றார் ௧௯

கலிவிருத்தம்

கடவாரண வுரியாய்மதி கதிராரழல் விழியாய
படநாகமொ டறுகாறணி பழமாமறை முதல்வா

இடானவை கனிவாயெமை யினிதாளுடை யெருவா
யடமாதுமை யுடனுயமா மணிமாமலை யிறைவா ௨௰

பொதியாசல முனிபாடிய புகழாய்வினை யகழாய்
மதிசூடிய சடையாயிசை மறைபாடிய விடையாய்
முதிராவய துடையாய்சக முழுதாளுடை முதல்வா
கதியாய்மணி மலைமேவிய கருணாகர வருளாய் ௨௧

மலரம்புய வயனெண்சிர மறுகும்படி திருகிச
சிலையங்கச னுடலம்பட விறமவெநதழல சொரிவாய்
கலகம்புரி தருமந்தக கயவன்பட முனிவாய்
மலைமங்கையொ டயிருமநதிட மணிமேனசிலம புறைவாய் ௨௨

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

அன்றி ஞாபுர மொன்றி நீறெழ வாரழற பொறி தூவிய
மன்ற லாதரு கொன்றை மாமலா மாலை சூடிய வேணியாய
தென்ற லாதரு பொங்கா நீடுயர் சேண ளாவொளி மாமணிக்
குன்றி லாருயிா வாழமேவிய கோதி லாவரு ளாழியே ௨௩

அம்ப ரததெழு மால கால மருந்தி யாலப னுதிய
வம்ப ருககருள சஙக ராமணி யுரக மங்கள கஙகனு
பம்ப ரததுறு சிதத மொததருள பாட நலகு புராதனு
நம்பி னாக்கருண் மல்க மாமணி வெற்பின மேவிய நாயகா ௨௪

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுளங் கசிந்து பாடி யிருகணீ ரருவி பாய
நின்றிடு மடியா தம்மை நிருமல னருளி னோக்கி
நன்றுநின் றுதிகேட் டுள்ள நயநதன நினைநத வெல்லா
மின்றுனக் கருளவங் கேணீ யெனவரங் கேட்க லுற்றா ௨௫

தீர்ததங்கட் கரசாய நின்ற திருநீல கண்டத் தாடிய
பார்த்துனைப் போற்றி னோர்கள் பரகதி பெறுதல வேண்டும்
சீர்த்தநின லீலைதானும செகததிறபோ பெறுதல் வேண்டும்
கோததிரம வலமபோந தோர்கள் குறைவிலா மொழிதல் வே
ண்டும்

மாங்கூற் றளக்குஞ் சோதி மாணிக்க மலைமே லுன்னைப்
பாகொத்த வினிய தீஞ்சொற் பருவதக் கொடியோ டேத்து
மாகத்தர் வினைக ணீங்கி யலைபுரள் சிவாகம தச்சீர்ச்
சாகரத் தமிழ்ந்து மீளாச் சற்கதி புகுதல் வேண்டும் உஎ

என்னவா ரூரர் வேண்ட விசைந்தருள் புரிந்து நாதன்
பொன்னவிர் கருணை மேனி கரந்துடன் மறைந்து போனான்
அன்னவா றகன்ற பின்ன ரடியவா குழாங்கள் சூழச்
சென்னெறி படர்ந்தா ரூரர் சேரநா டேகி னாரால் உஅ

மின்னிடும் பவள மேனி விகிர்தனை சேவை பெறறுத்
துன்னிடுங் கணங்கண் மேவிச சுடாபிரந் தொளிருஞ் சேம்
பொன்
மன்னிடும் படிய மைத்த வரிசையி னந்தப் பாறை
பொன்னிடும் பாறை யென்று புவிசொலப் பட்டதன்றே உகூ

சந்திர மவுலிக் காற்றுந் தலப்பிர மோற்சவத்தில்
ஏ தெனுந் தினத்தி லம்மா வமலனா ரூரர்க் கீந்த
விந்தநற் கருணை தோன்ற வியற்றுமுற் சவத்தின் பேரன்மை
யந்தரம் புவன மெல்லா மறிதரப் பட்ட தன்றே ௩௦

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

வட்போக்கிப்புராணம்

முற்றிற்று

திருவாட்போக்கிப் புராணம் செய்யுள்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	7	4	கருணைதழை	கருணைமழை
3	9	1	தவரீழல்	தருநீழல்
4	16	1	காஞ்சியிற் பிறந்து	பிளழுத்தைநீக்கிவிட்டவும் (தந்து ஆயர் தலம்•கைக் கோளர் ஜாதி)
26	33	1	முணர்விலா	முணர்விலர்
27	40	1	குவவுதோரணஙகள	குலவுதோரணங்கள்
28	47		அறுசீரடியா	அறுசீரடியாசிரிய
31	11	5	விலலார	வில்லார
34	8	3	யெழல்லேவேதாசலத் தோடோங்கு	யொல்லை ஸ்வேதா சலத் தோடோங்கு
35	14	3	யாசையா யினயாமீது	யாசையாயின மியாமீதும்
42	37	1	கொண்டிவன் கிடத்தி	கொண்டிவண்கிடத்தி
45	62	1	கடைநதவஞ்ஞா	கடைந்தவஞ்ஞான்
48	79	4	செஞசலில	மெஞ்சலில்
55	11	4	தெயபதி	தெய்பதி
60	16	4	பசிக்கிங்கென்	பசிக்கிலக்கென்
61	27	3	வெலிபுவி	யெலிபுவி
62	31	1	மூதர்ப்	மூவாப
62	32	2	கொல்லாம்	கெல்லாம்
63	35	1	ஞகில்	ஞகிப்
64	2	3	மகக	மாத
64	5	2	வெண்கொடை	வெண்குடை
74	13	1	லழுகார்	லழுகூற
80	35	1	மூசெல்வியமூழவொலிய	மூழுசெர்வியுழு வொலிய

80	35	1	பாவொலிய	பாவொலியு
89	37	5	லின்மை	லினம்
81	38	5	பவறை	மவறை
..	39	5	யலாகளு	பலாகளு
84	56	2	பொலங	புலங
85	64	2	மிகழ	மிகம
87	[illegible]5	4	வொவெசீர்	வோவெசீர்
87	76	3	வியமபினை	வியபபினை
88	85	1	மண்ணவாத்	மண்ணவாத
39	86	3	வியாழி	வியாழி
90	94	3	தடமெலாஞு	தடமெலலாஞு
92	105	4	காலங	காலஙக
93	129	3	வணஙகி	வழஙகி
98	130	2	பணிதிருங	பணிதீருங
[03	151	1	விழுநதுங	விருநதுங
105	158	3	வெகை	லெகை
105	160	2	நகையாவோ	கையாவோ
107	167	1	நினறவாயான்	நின்றவா பான்
108	169	3	தாஙகிவிழுத	தாஙகிவிழித
112	194	1	சேவிக	சேவித
112	195	4	சீாதநிபப	சீாதநிருபப
112	196	I	சாய்ந்து	சாரநது
112	198	2	ணடியேனென்	ணடியனென்
115	214	1	ணருளேயேன்	ணருளேயென்
115	215	1	னினிதமாசெய்	னினிதமர்செம்
117	226	4	தென்றனு	தெனனு
118	229	5	சோழகி	சொழகி
124	253	8	வாழ்ததலே	வாழதலே
126	261	8	வாழ்ந்திடல்	வாழ்ந்திடல்
59	7	3	செறாதருவஙகிதீர்திக முடிாபொன்னின்ஞன்கு	செறிதருமங்கொனீர்திகழு மண்ணென்றிருரன்கே

வாட்போக்கிபுராண வசனச்சுருக்கம்

2	9	மழலமொழி	மழலைமொழி
2	20	மூவலதனையும	மூவுலகத்தையும்
4	18	இரததிகர்	இரததினகிரி
[illegible]	13	கஙகதரனை	கங்காதரனை
[illegible]	25	சரீரஙகடடு	சரீரங்கட்கு
7	11	சுசூநதிரம்	சுசீநதிரம
19	21	பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு	பிரமஹதி வீரஹத்திகளிரண்டு
	22	பிரமஹததியை	அநதஹத்திகளை
20	2	பிரமஹத்தியும	இருஹத்திகளு
22	1	முடையபனை	முடையவன்
23	18	கூறககெடடதும	கூறககேடடதும்
24	10	யாரகததா	டாராகததா